STEAUA FULGURANTA

Scurtă istorie a viitorului aristotelic *# 2*

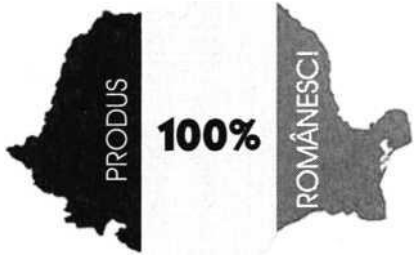

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

FANTASY # SCIENCE-FICTION # HORROR # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

Aurel Cărășel
STEAUA FULGURANTĂ

© 2017, Editura PAVCON

© 2017, Aurel Cărășel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României CĂRĂȘEL, AUREL

Steaua fulgurantă / Aurel Cărășel. - București: Pavcon, 2017

ISBN 978-606-8879-12-3

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.selfcoach.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Redactor: **Florentina Pavel**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-12-3

AUREL CĂRĂSEL

Steaua fulgurantă

Editura **PAVCON**
București, România, 2017

Completează-ți ***Colecția Science-Fiction*** cu:

1 - **Extra-Terestrul,** de Constantin D. Pavel
2 - **Secretul emisferei,** de Traian Bădulescu
3 - **Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța,** de Ovidiu Vitan
4 - **Scornituri spăimântătoare,** de Cătălin Pavel
5 - **Rangkook** *(seria detectivului deCase - 1),* de Constantin D. Pavel
6 - Vendetta lui Ucigă-1 Toaca, de Ovidiu Vitan

7 - **în anul 4000 sau O călătorie la Venus,** de Victor Anestin
8 - **Erezia egumenului Glicherie,** de Dan Ninoiu
9 - Scurtă istorie a viitorului aristotelic, de Aurel Cărăsel »
10 - Forte ale Naturii - Moartea Vie, de Daniela Faur
11-0 **tragedie cerească,** de Victor Anestin
12 - **Cetiți-le noaptea,** de Ion Minulescu
13 - **Marginea curcubeului,** de Aurel Cărășel
14 - **Incredibila aventură a cuviosului Achim,** de Dan Ninoiu
15 - **Praf,** de Florin Purluca
16 - **Manuscrisul episcopului Petronius,** de Dan Ninoiu
17 - **Steaua fulgurantă,** de Aurel Cărășel
18 - **Un român în Lună,** de Henri Stahl
21 - **Rău de spațiu,** de Ovidiu Vitan
22 - **Progradia,** de Florin Purluca
27 - **Oameni pe care i-am cunoscut,** de Aurel Cărășel

Rânduri despre o paradoxală istorie a viitorului

Cu toții am învățat la școală faptul că istoriile sunt cronici vivante ale trecutului. Un trecut înghețat în anumite tipare, pe care le răstoarnă descoperiri arheologice de ultimă oră. Un trecut imuabil, care se dovedește a fi mai fluent decât apa unui râu... acel râu despre care ne vorbea Heraclit atunci când sugera că *„nu ne scăldăm de două ori în apele aceluiași râu"*.

Deci, dacă se poate să citim istorii despre un timp la a cărui trecere nu am participat și să vorbim despre personaje istorice cu

care nu am intrat niciodată în contact, de ce nu am putea să lecturăm relatări despre un timp care încă nu a sosit, cu personaje istorice care urmează să se nască într-un timp în care noi, cei de azi, vom fi devenit demult cenușă? De ce nu am crede, la fel de mult, într-o istorie alternativă care face referire la un timp ce nu s-a autocreat încă?

De când există ca entitate gânditoare pe această planetă, omul a fost la fel de fascinat de viitor pe cât a fost interesat de trecut. Așa au apărut, de-a lungul vremii, prorocii, cititorii în viitor, ghicitoarele, prezicătorii, magicienii tarotului, viitorologii, futuriștii, anticipatorii, pre- dicționiștii. Viitorul, acea parcelă a timpului care nu s-a așezat încă sub tălpile noastre, presupune o istorie flu-

Steaua fulgurantă entă, la care am putea avea Aurel Cărășel acces dacă am ști să-i decodăm porțile de acces.

O istorie a viitorului, ca posibilitate de luat în seamă? D.p.d.v. filosofic, acest lucru înseamnă că avem de-a face cu un destin, fie el al unui individ singular, fie al umanității luate ca întreg. Când creăm programe de computer nu facem, de fapt, același lucru? Nu ne jucăm puțin de-a zeii și predestinăm activitatea unor mașinării inteligente, între anumiți parametri? Propriul nostru corp nu se mișcă el, oare, între parametrii induși de limitările genetice ale speciei? Până la un punct, descoperim că, de fapt, totul este un melanj interesant între predestinare și liberul arbitru.

In acest caz, este posibilă **o istorie a viitorului?** Probabil că numai pentru ideea de predestinare. De program prin care activitățile umane sunt controlate și limitate la anumiți parametri, așa cum noi limităm și controlăm activitatea intelectuală a IA-urilor actuale.

O istorie a viitorului este, la urma-urmei, o istorie a speciei umane până la punctul în care ea va dispărea ca umanitate din volutele axei *spațiu/timp.* Până când se va transforma în altceva. Pentru că, în acel moment, o istorie a trecutului va fi lipsită complet de substanțialitate. Și de esențialitate.

Harta cronologică a Erei Cosmice

- î.EC (1920): Karel Capek lansează termenul de „robot", punând bazele Erei Robotice;
- î.EC (1950): *bunul doctor* Isaac ludovici Asimov propune cele Trei Legi ale Roboticii și fundamentează teza roboților cu creier pozitronic;
- în secolul I EC: primele 3 expediții pe planeta Marte; descoperirea planetoidului Poarta (distrus mai târziu de către Mans Minovetter Cruciatul);
- în 26 EC: deschiderea primei mine selenare, Wal- purgia-1, în craterul Mafic Mound;
- în 31 EC: prima amartizare reușită a astronavei chineze *Lao-Tzî;*
- în 36 EC: construirea Coloniei Miniere Egan & Allamater pe Lună;
- în 51 EC: constituirea pactului Asiatico-Indian, condus din umbră de Republica Chineză;
- în 56 EC: are loc *Războiul de 87 de minute,* soldat cu dezmembrarea Lunii în 3 bucăți, dintre care cea mai mare, Phoebe, are diametrul de 1334 km, Niobe 714 km, iar Dione de 289 km; distrugerea de către armata iraniană a *Orașului Satelitar Avacuum,* ridicat de forțele musulmane din întreaga lume pe orbită La Grange; prima tentativă, eșuată, de instalare a unui punct de lucru permanent pe Marte, de către coloniștii asteroidului Vesta (Colonia Marelui Zid);
- în 57 EC: fabricarea primilor droizi de luptă antropomorfi, de tip Estel Eyre Powell, prin inginerie genetică;

- în 58 EC: construirea bazei militare de colonizare "Waterloo", pe satelitul Niobe, de către Alianța Statală Texas-Nevada; este "fabricat" Johann Frederick Griffith Mendel, prima clonă umană realizată direct în formă adultă;
- în 59-60 EC: Grupul Militar Autarhic, condus de frații

Hamish și Miles Huismans, recucerește prin luptă fostele teritorii ale Montanei, Dakotei, Minnesotei, Wisconsin, Iowa, Nebraska, Wyoming, Idaho și Oregon, realizând prima structură statală americană de după război, denumită inițial Mica Americă și devenită, ulterior, SUTA (Statele Unite Therrane ale Americii);

- în 60 EC: inaugurarea Portului Spațial;
- în 64 EC: ONU se transformă în Organizația Națiunilor Spațiale (ONS);
- în 78 EC: colonia marțiană planetară Olympus devine locuibilă;
- în 80-84 EC: înființarea coloniilor satelitare "Primus", pe Phobos, și "Secundus", pe Deimos, de către SUTA;
- în 87 EC: SUTA cumpără de la ONS, printr-o manevră bursieră, contestată de către Republica Chineză, Hellas Planitia, cel mai mare crater de pe Marte, cu 2000 km în diametru și 6 km adâncime, în care deschide Complexul minier **Martin Luther King;**
- în 88 EC: obținerea statutului de micronatiuni cosmice de către America-Deimos și America-Phobos;
- în 89 EC: începe *uraganul Clovis,* cea mai mare dezlănțuire de energie din istoria meteorologiei solare; este publicată schița primei declarații de independență a Națiunilor Cosmice, intitulată "Pledoarie pentru înființarea unei noi structuri administrative pentru spațiul cosmic și colonizare";

- în 91 EC: ia ființă Forța Spațială Federală;
- în 93 EC: Andrea Silvermood-Hata cumpără pla- netoidul Ceres și deschide prima mină privată spațială, cu banii obținuți lansând competiția curselor solitare în jurul Sistemului Sol;
- în 99 EC: o armadă federală therrană distruge Colonia Marțiană Olympus;
- în secolul II EC: Dionisie cel Mare și Clement Gură- de-Aur propun creștinarea oamenilor mecanici;
- în 112 EC: se inventează *chimia bioenergetică;* aceasta poate codifica informații cu ajutorul undelor Alpha, pentru a le stoca în mediu gazos;
- în 115 EC: primul atac al *piraților cosmici,* sub direcția

lui Silvermood-Hata, are ca rezultat furtul unui transport de sodiu congelat, având lungimea de peste 700 km;

- în 116 EC: începe destrămarea Statelor Unite Terestre ale Americii (SUTA);

- în 127 EC: este semnat Pactul celor Nouă, care conduce la crearea unei Federații Americane Nordice (FAN);

- în 149 EC: se încheagă Imperiul Catolic Hispano-German, care cuprinde un teritoriu de 8.850.000 km^2 și o populație de 202.324.000 locuitori;

- în 150 EC: proiectantul de structuri spațiale Vasili Elianov-Makarrenko îi propune regelui Frederic Alonso I, al Imperiului Catolic Hispano-German, un proiect minier, menit să propulseze noua structură statală în rândul națiunilor spațiale - *praștia cosmică.* Proiectul funcționează neîntrerupt până în anul 5221 EC, trimițând către Pământ 35.776.182 de "mine";

- în 152 EC: se impune ideea înființării unui cimitir cosmic;

- în 162 EC: filosoful Edenard Florentino Schiarri devine primul *librarian,* director al Bibliotecii Viului,

primul depozit informațional realizat în vederea schimburilor de informații cu civilizațiile extraterestre;

- în 176 EC: Curtea Catolică Hispano-Germană acceptă statutul de profesiune a cerșetoriei, înființând denumirea de *cerșetor-mediant;*

- în 187 EC: *fizica dinamică* prevede existența unei "pelicule superficiale" de rezistență pe suprafața oricărui tip de material anorganic, capabilă să stocheze informații optice;

- în 188 EC: un grup de cercetători de la NASACom propune construirea unui far solar, pe principul *inelului Dyson;*

- în 209 EC: este inaugurat primul far cosmic din istoria navigației intrasolariene;

- 234 EC: piratul Andrea Silvermood-Hata își anunță retragerea din activitate și se transformă într-una dintre cele mai durabile și de succes legende cosmice ale umanității;

- în 242 EC: un grup de savanți ai Universității Mol- nia a Imperiului Hispano-German anunță descoperirea faptului că artefactul arheologic **Terasa de la Baalbek** este o bibliotecă

informațională extraterestră;

- în 289 EC: Vaticanul acceptă intrarea în rândurile clerului a roboților creștini cu circuite de fidelizare;
- în 293 EC: descoperirea în apropiere de Micul Nor al lui Magellan a unor forme de viață extraterestră, care trăiesc direct în spațiul cosmic, denumite Gardienii Paradisului ;
- în 298 EC: Forța Spațială Federală ia decizia unilaterală de a întrerupe fluxul informativ al farului solar, trimis către inima Galaxiei;
- în 302 EC: intenția Imperiului Catolic Hispano- German, condus de împăratul Bartolome Luis Borges al

II-lea, de a începe colonizarea Centurii Marțiene, în vederea stârpirii bandelor de piraţi cosmici, duce la declanșarea primei faze a războiului energiei - amenințarea cu folosirea *lentilelor solare* ca arme de distrugere în masă;

- în 313 EC: extinderea războiului energiei în spațiu - savanții Universității Catolice Molnia construiesc o *hiperlentilă solară,* în jurul planetei Mercur, amenințând orașele Therrei;
- 319 EC: forarea unui puț de aducțiune a magmei în spinarea muntelui Cerro Paranal, de către savanții Imperiului, produce declanșarea unei serii de cutremure catastrofale, în care moare familia imperială;
- în 336 EC: Vaticanul emite edictul de excomunicare a tuturor roboților credincioși, atât cei de pe Therra, cât și cei din Coloniile Spațiale;
- în 402 EC: este fondată structura de sănătate publică La Guardia Medical și se instaurează regimul de dictatură medicală;
- în 440 EC: astronavele de colonizare din seria Euterpe descoperă cristalele inteligente procariote în Micul Nor al lui Magellan, capabile să-și producă propriile mi- crogăuri de vierme pentru a se deplasa prin spațiu;
- în 446 EC: apare prima variantă a Programului

Nanonicelor Medicale Asklepios (PNMA1);

- în 456 EC: nava-generație "Thales din Milet" ajunge în sistemul Proxima Centauri;
- în 499 EC: primul eșec de proporții al nanonicelor medicale PNMA 1, în cazul infectării cu un virus extraterestru al unei echipe de foraj; PNMA 1 evoluează în PNMA 2, un program medical înzestrat cu inteligență extraumană;
- în 558 EC: PNMA 2 este înfrânt de un nou virus extraterestru; izbucnesc cele trei molime consecutive, în

Coloniile Marțiene, în care mor mai multe milioane de oameni;

- în 560 EC: are loc bombardarea lor de pe orbită a celor 3 colonii marțiene, pentru eradicarea bolii, după relocarea pe sateliții Phobos și Deimos a celor 625.818 supraviețuitori; creatorul PNMA 2, Entitatea Rațională Digitală Xolotl, solicită întreruperea funcționării sale;
- în 561 EC: ia ființă Sistemul Solar Medical (SSM), care încearcă să umple golul administrativ și curativ lăsat de întreruperea funcționării PNMA 2;
- secolul VI EC: Imperiul Catolic Hispano-German poartă un război religios cu Regatul Huasteca; crearea locandei, un scanner regenerativ, capabil să „intuiască" elementele absente dintr-un sistem informațional biologic și să-l completeze;
- în 612 EC: se lansează *porțile Soarelui,* primele pușcării spațiale;
- în 672 EC: Imperiul Catolic Hispano-German se dezmembrează, ca urmare a îndelungatului război religios, purtat cu Regatul Huasteca, în urma sa luând naștere două regate-marionetă și o republică-pilot;
- în 723 EC: descoperirea Portului Xenoc, o structură uriașă, plină cu nave spațiale extraterestre;
- în 733 EC: înființarea Administrației Spațiale So- lariene, cu sediul pe satelitul Phoebe;

- în 772 EC: farul solarian este scos definitiv din funcțiune, fiind înlocuit cu *lanțul de faruri cu retransmisie,* poziționat pe câte unul din sateliții fiecărei planete a Sistemului;
- în 776 EC: Henri Manheim Lippershey realizează prima observație prin *luneta cosmică,* prinzând alinierea necesară a coroanelor atmosferelor planetelor Venus și Jupiter;

12

Steaua fulgurantă Aurel Cărășel

- în 798 EC: Parlamentul Sol devine operațional la capacitate integrală;
- în 808 EC: instalarea Roții Satelitare, în punctul de convergență Chandrasekhar, din apropierea planetei Venus, și transformarea fenomenului natural de lunetă într-unul permanent;
- în 822 EC: Administrația vinde drepturile asupra exploatării *prașiei spațiale* cetățeanului Nicholas Flamen, care le cumpără cu astronomica sumă de 10.000 de miliarde de soli;
- în 890 EC: este lansată „Sara Monteverdi", prima stație meteorologică solară;
- în 892 EC: intră în funcțiune Agenția de Identificare Integrală a Personalității (AIIP), având drept misiune, printre altele, și identificarea *nemuritorilor;*
- în 896 EC: Nicholas Flamen afirmă, într-o discuție oficială, purtată în fața a peste 11 miliarde de vizitatori ai programului NABC - For Ever, că este *nemuritor;*
- în 899 EC: astronava „Erebus Hallo" atinge fruntariile Sistemului Proxima Centauri;
- în 921 EC: Nicholas Flamenn capătă acceptul Administrației Spațiale de a iniția un program de cercetare medicală asupra *nemuritorilor;*
- în 938 EC: Papa Zefirin Macedoneanul al XII-lea emite o bulă de expulzare din sânul catolicismului, ortodoxismului, lutheranismului, iudaismului și mahomedanismului a celor 58 de *nemuritori* identificați de către AIIP;
- în 1001 EC: Nava-generație „Ostrovul stelar 001" începe

colonizarea Sistemului Proxima Centauri; Parlamentul Sol hotărăște expulzarea din sânul umanității a tuturor celor 12.456 de *nemuritori* identificați până în acel moment;

13

Steaua fulgurantă Aurel Cărășel

- în 1030 EC: Administrația Spațială Reunificată deschide primele rute pentru velierele Marinei Solare;
- în 1140 EC: Misha Mohorovicic realizează Proiectul Litohabitat Mohorovicic pentru colonizarea planetoi- dului Ceres, dar, din cauza războiului de gherilă cu pirații cosmici, acesta este abandonat;
- în 1209 EC: Secta Brahmanică Prajapati cumpără o insulă în Oceanul Arctic și începe forarea puțurilor către Caverna Vemiană;
- în 1228 EC: SGEI, o firmă privată cu capital olan- dezo-spaniol pune bazele industriei spațiale de minerit în domeniul gazelor, începând exploatările pe Saturn;
- în 1344 EC: înregistrările din Caverna Vemiană fac înconjurul habitatelor umane: sunt descoperite entitățile lithice, cunoscute sub denumirea de *gabrouri,* forme din lavă, cu o structură faneritică, aflate la limita dintre viața biologică și cea minerală; acestea sunt produsele funcționării unui uriaș creier magmatic, aflat în centrul planetei, care-și trăiește perioada de creștere de la stadiul de bebeluș, la cel de adult;
- în 1503 EC: Entitatea Rațională Digitală Xolotl încheie cu umanitatea un tratat de nonintervenție în Cavitatea Vemiană, valabil timp de 30.000 de ani, perioadă care va permite maturizarea „zeului lithic", înainte de încercarea reluării comunicării cu el;
- în 2120 EC: „Ostroavele stelare" 002, 003,004,005, 006, 007 sunt lansate către Sistemul Proxima Centauri, pentru accelerarea procesului de colonizare;
- în 2210 EC: Anul Primei Desprinderi Cosmice, în care structurile sociale cele mai îndepărtate de Therra își declară independența și devin autonome administrativ;
- în 2319 EC: construirea tunurilor acvatice Bruguel-

Ellyann, cu ajutorul cărora se realizează cele șapte inele de gheață din jurul Therrei;

14

- în 2390 EC: Institutul Pentru Cercetări Fractale Booleene anunță descoperirea mișcării de rotație a Timpului în jurul propriei axe;
- 2405 EC: „Ostroavele stelare" 002, 003, 004, 005, 006, 007 de tip asteroid devin sateliți permanenți ai Proximei Centauri;
- în 2468 EC: crearea planetoidului locuibil „Gheața Veșnică", stabilizat pe o orbită eliptică în jurul Proximei Centauri;
- în 2726 EC: coloniștii „Gheții Veșnice" descoperă că Proxima Centauri este o stea fluctuantă;
- în 2693 EC: Administrația Spațială decretează Proxima Centauri zonă interzisă navelor therriene pentru o perioadă de 2000 de ani;
- în 2935 EC: este descoperit astroportul extraterestru Poarta;
- în 3208 EC: începe proiectul „Energie Joviană pentru Terra" (EJT);
- în 3357 EC: se declanșează invazia Heechee, prin intermediul Porții;
- în 3362 EC: Poarta este dirijată spre coroana stelei Sol și distrusă prin remodelarea structurilor subnucleare de bază; în urma războiului Heecheean, rămân blocate definitiv peste 25.000 de astronave extraterestre;
- în 3379 EC: Administrația Spațială îl eliberează pe raptorul plutonian Carlo Mario Carafa Grammichele- Zamoyski, solicitându-i sprijinul pentru a da de urma **Portului Xenoc;**
- în 3395 EC: Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski se declară împărat al Imperiului Oort, populat de un singur om, el însuși, și de un miliard de entități raționale inteligente, provenite din Sistemul Sol;

- în 3396 EC: Administrația Spațială Reunificată recunoaște statutul de asociat politic al Imperiului Oort;

- în 3589 EC: revenirea astronavei tahionice „Arrakis", pornită în urmă cu un mileniu către constelația Fornax, încărcată cu spori de viermi-de-nisip, care cotropesc Therra, în 4356 EC;
- în 4112 EC: dispare Marea Pată Roșie de pe Jupiter, ca urmare a EJT;
- în 4236 EC: Sistemul Sol e închis într-o *sferă Dyson;*
- în 4382 EC: se încheie, în manieră catastrofică, proiectul „Energie Joviană pentru Terra" (EJT);
- în 4881 EC: Ethan Von Chamisso don Misere este primul om care-și transferă personalitatea pe un creier de siliciu;
- în 5010 EC: prima reclamă creată de structura inteligentă noncarbonică Noul Ogillvy - capodopera *Nuages;*
- în 5087 EC: Ogillvy realizează primele *reclame minerale,* în Centura de Asteroizi;
- în 5144 EC: nava-toroid *Osaka Nippo* descoperă sistemul stelat cvintuplu Pladentarius, care se rotește în jurul unei găuri negre, pe o orbită stabilă;
- în 5192 EC: Therra intră în gara cosmică Pegasus, devenind conștientă de faptul că entități inteligente cosmice utilizează corpurile cerești ca pe mijloace de locomoție prin spațiu;
- în 5221 EC: omenirea își stabilește prima colonie extrasolariană pe uriașa stație spațială IVERNA11, poziționată la 180 de zile-lumină de Sistemul Solar;
- în 5460 EC: Administrația Spațială Solară hotărăște realizarea arhitecturii inteligente nonumane, bazată pe structura cea mai răspândită din Univers - stelele, care are ca scop studierea fenomenului *Galaxia Sudică* din sistemul cvintuplu Pladentarius;
- în 5521 EC: *nemuritorul* Nicholas Flamen, revine în Sistemul Sol pentru închiderea *praștiei cosmice,* în urma

unui acord comercial încheiat cu Societatea de Exploatare a Gazelor Cosmice;

- în 5536 EC: Administrația Spațială semnează un tratat de colaborare cu Guvernul Teritoriilor Centauriene pentru construirea unei piramide triunghiulare, care să aibă bază Proxima, respectiv Alfa A și Alfa B, iar vârful să fie orientat către Pladentarius. Acesta urma să devină cel mai puternic transputer din spațiul uman, primul dezvoltat în întregime pe o rețea inteligentă fotonică, care urma să înțeleagă misterul fenomenului denumit *Galaxia Sudică;*

- în 5682 EC: 5682, directorul de programe de pe "Erebus Alticol", cuirasatul care asigură protecția stațiilor therriene în zona Pladentarius, realizează că fenomenul *Galaxia Sudică* reprezintă un cromatofag cosmic;

- în 5885 EC: are loc războiul de 60 de minute dintre Therra și Coloniile Miniere Satumiene, încheiat cu victoria flotei therrestre;

- în 6010 EC: este descoperită, pe satelitul saturnian Mirandia, *apa vie,* capabilă de restructurarea genetică a organismelor ce o consumau, adaptându-le la supraviețuirea liberă în spațiul cosmic;

- în 6432 EC: conceperea in vitro a lui Jean Hunt Mendel-Lamarck, primul om modificat genetic (omul facocer);

- în 6889 EC: Administrația Spațială creează Entitatea cu Inteligență Multiplă ENIAC, în scopul de a determina factorul matematic implicat în acțiunea de curbare a timpului;

- în 7120 EC: în Coroana Solară este amplasată prima Insulă, în vederea exploatării de plasmă;

- în 7520 EC: Leopold Alvaro Hosco Minimatti concepe *suveica ionică,* cu ajutorul căreia devin posibile sporturile solariene - Surf Ra și Desant Ra;

- în 7724 EC: plonjorul Eric Sânt descoperă, în timpul unui Desant, primul biocromat, formă de viață sola- riană, cu structură fotonică;
- în 7895 EC: Autoritatea Spațială Reunificată interzice sporturile solariene, în vederea conservării speciei inteligente a biocromaților;
- în 8122 EC: Entitatea Multiplă Eniac (EME) înființează Ordinul *Dervish,* care readuce în actualitate planurile străvechiului Ordin Masonic de dinainte de Era Cosmică;
- în 8129 EC: EME propune umanității *filosofia călătoriei fără de sfârșit,* un sistem de călătorie în timp, de tip *poltergeist,* prin care milioane de lisuși Christoși sunt aduși pe Therra pentru începerea marii Judecăți;
- în 8899 EC: Grupul-surogat Codinus 0001, de pe Hydra, creează primul *energoid* din istoria cosmică, Enola Nihon, un șarpe bioenergetic, cu independență de mișcare, lung de aproape 1000 de kilometri;
- în 9624 EC: omenirea încetează să mai existe sub forma biologică de până la începutul Erei Cosmice;
- în 12.122 EC: este descoperită, într-un depozit de tehnologii străvechi, de la periferiile Centrului Urban Delos, **mașina timpului HGW** (anul 0 al Erei Temporale); are loc revolta ateilor împotriva fanaticilor religioși, care zguduie întreg continentul afro-american, producând o sută de milioane de victime; începe Era Antireli- gioasă;
- în 12.400 EC: SGEI se transformă în SEEI și începe extracția plasmei din Soare;
- în 13.178 EC: SEEI se transformă în SBEE (Spatial Black Energy Extraction) și începe realizarea primei mi- cro-găuri negre artificiale, cu pâlnia îndreptată în direcția altor universuri;

- în 12.608 EC: este inventată Moara, primul sistem virtual

de receptare, stocare și punere în condiție de funcționare a *sufletului* uman (există 998 de planete colonizate);

- în 12.899 EC: descoperirea de către inginerii SBEE a plasmoizilor în razele solare (declanșatori ai apariției *cărămizilor vieții biologice,* în sistemele atmosferice de tip terestru);
- în 14.245 EC: pe continentul Unamerikha apare Cronos Bulevard, o cale de călătorie care traversează, pe verticală, cronologiile și spațiile.

19

Meteorologie cosmică

„Sara Monteverdi" este numele primei stații meteorologice solare, lansată pe orbita mercuriană în anul 890 EC.

Cu aproape 150 de ani mai înainte de eveniment, prima conferință a Clubului Astronomilor Meteorologi, ținută în observatorul din craterul selenar Clavius, convinsese Administrația Spațială din epocă despre necesitatea efectuării unor observații metodice a „vremii" în sistemul planetar. încă dinainte de proclamarea Erei Spațiale, oamenii de știință înțeleseseră că așa-numitele *vânturi și furtuni* solare au o puternică influență asupra aparaturii de la bordul navelor spațiale. Iar *uraganul* din anul 449 EC, care măturase sistemul timp de aproape 60 de ani, între- rupsese legătura cu Olympus, cea mai mare colonie marțiană, iar când primele cargouri de linie au fost capabile să reia ruta, mai mult de jumătate din numărul coloniștilor murise din lipsă de hrană și medicamente.

„Sara Monteverdi" a monitorizat activitatea solară timp de peste două secole, stabilind numărul principalelor perioade de acalmie energetică și trasând harta „valurilor de flux" - regiuni interioare ale sistemului plane-

tar măturate cel mai frecvent de furtuni. In același timp, a determinat punctele de minim contact energetic, unde au fost amplasate uriașe stații de salvare și de refugiu pentru navele surprinse pe traseu de evenimente cosmice nedorite.

In afara „tornadelor de vară", în care valuri ceva mai mari de energie străbat sistemul pe lungime, din 11 în 11 ani, a fost monitorizat pentru prima oară „dragonul-de- foc", tornada înspăimântătoare care pornește din Soare sub forma unui unghi ce-și deschide laturile treptat, devenind concav și acoperind întreaga suprafață a sistemului. Forța „dragonului" este atât de mare încât

câmpul gravitațional pe care-l târăște după el mută orbitele majorității corpurilor mici din *centura marțiană,* reușind să afecteze chiar și orbitele unor sateliți satumieni ceva mai mari, precum Enceladus și Mimas.

Anul 1030 EC va rămâne înscris în istoria cuceririi spațiului cosmic drept una dintre cărămizile sale de bază. Sub administrația lui Aii Mohamen Tim Manikfan, Auto- ritatea Spațială Reunificată a deschis primele rute pentru Marina Solară. Velierele Therrei, ale Selenei, Coloniilor Marțiene și Stațiilor Coloniale de pe Europa au beneficiat de un număr limitat dar sigur de trasee, pentru o navigație lipsită de consum de energie.

Navele clasice ale primelor generații necesitau însă zeci de kilometri pătrați de folie argintată, cu o grosime de numai câțiva microni, permanent supusă distrugerilor

21

Steaua fulgurantă cauzate de meteoriți. Și deși înlocuirea velaturii se făcea pe traseu, întârzierile datorate acestor neplăceri au condus, într-un timp relativ scurt, la înlocuirea lor cu cargo- boturi din clasa *Arthur C. Clarke,* care-și bazau sistemele de colectare a energiei solare pe alte concepte. „Santa Maria del Cruz" a fost ultimul velier clasic retras de pe traseu, în 1143 EC, după ce a adus din atmosfera neptu- niană un transport de 1000 km^3 de heliu îmbogățit. Dar navigația cu vele clasice nu a fost complet abandonată, Autoritatea Spațială continuând să mențină în funcțiune, pentru orice eventualitate, o flotilă redusă de veliere, an- docate în toate porturile Sistemului. Iar concursurile sportive pe orbite transplutoniene s-au desfășurat până în anul 4500 EC.

Aurel Cărășel

Navele de tip *Clarke,* care au rămas în activitate până în Noul Ev Mediu al Primului Imperiului, au fost concepute în jurul unei idei tehnice cu totul neobișnuite.

Dacă până atunci velele solare, întinse pe suprafețe uriașe, captau

vântul solar, asigurând energia deplasării navei din impulsul fotonilor puși să izbească frontal în suprafața lor sclipitoare, noile astronave aveau forma unor cilindri lungi de mai mulți kilometri, împănate cu concavitățile a nenumărate antene de recepție, cu rolul de a colecta undele de energie electrică de pe traseu și de a le direcționa, sub forma unei raze laser, într-o pânză centrală, de mici dimensiuni, situată deasupra cabinei de comandă. Undele radio care proveneau de la miliardele

de micro-moriști fotonice, dispuse pe rute prestabilite, au fost transformate astfel în sateliți artificiali ai Soarelui. în loc să adune un fragment infim din uriașa energie foto- nică dispersată în imensitatea spațiului, noile cargouri înaintau de-a lunul unor linii de captare care făceau această treabă în locul lor, cu o eficiență fără comparație, mulțumindu-se să accepte energia furnizată de neobo-sitele mecanisme.

Datorită simplității sistemului constructiv și a prețurilor mai mult decât atractive, navele *Clarke* au dominat traseele intra și extrasolare (până în Alpha Centauri) timp de peste 6000 de ani, perioadă în care istoria oficială a înregistrat prăbușirea Republicilor Coloniale Extrasolariene și instaurarea primului Imperiu.

23

Nemuritorii

Preistoria și istoria umanității a fost dominată, printre altele, si de ideea de *nemurire*. Mai multi eroi, din diferite epoci, au aspirat către această țintă aparent iluzorie, iar unii dintre ei par să o fi atins, transformând-o în realitate. O realitate mitică, până la un punct. Basmele atestă acest lucru, prin formula „Și dacă n-or fi murit, or mai fi trăind și azi". Statutul de cel mai cunoscut *nemuritor* îi aparține lui Iisus Christos, personajul pe jumătate zeu, pe jumătate om, care a murit și a înviat, întru gloria religiei creștine. Dar pentru că nimeni nu l-a văzut pe Iisus reînviat (cu excepția, evident, a apostolilor săi), deși a promis că va reveni să judece lumea, nimeni nu a crezut cu adevărat în nemurirea sa.

Cel dintâi *nemuritor* care a acceptat să-și decline identitatea și să facă publice informații despre nemurire a fost Nicholas Flamei, un cunoscut alchimist francez din secolul al XIV-lea, dinainte de EC. Istoricii au consemnat data exactă a nașterii sale (anul 1330 î.EC), dar pentru că trupul nu i-a fost descoperit în mormânt, după controversatul său deces din anul 1418 î.EC, biografia sa a intrat în legendă. Iar legenda s-a transformat în realitate în anul

24

Steaua fulgurantă Aurel Cărășel

890 EC, atunci când Agenția de Identificare Integrală a Personalității a intrat în funcțiune, în toate lumile din Sis- temui Sol. Nemaiputând să își ascundă identitatea, Flamei s-a autodemascat, cu condiția de a-și păstra toate drepturile câștigate de-a lungul istoriei, inclusiv proprietățile materiale și pe cele nonmateriale.

Conform declarației sale, autentificată prin semnătură

cromozomială, Flamei s-a născut în anul 213 î.Ch (sistemul de datare în funcție de anul nașterii unui lider religios a constituit un model calendaristic în aproape întreaga istorie a umanității de dinainte de Era Cosmică), dar a preferat să intre în scriptele oficiale ale vremii numai atunci când modalitățile de ocolire ale acestora au de- venit prea complicate. începând din acest moment, „s-a reînscris" în registrele de nașteri la fiecare 80-85 de ani, preluând identitatea unor copii morți la vârste fragede, iar decesele și le-a regizat cu o desăvârșită abilitate, uneori participând el însuși la ele, în calitate de rudă apropiată.

în anul 896 EC, Flamen a recunoscut, într-o discuție oficială, purtată în fața a peste 11 miliarde de vizitatori ai programului NABC - For Ever, că nu este singurul *nemuritor* uman, cifra celor care împărtășesc aceeași soartă cu el depășind, conform cunoștințelor sale, 298 de inși.

Prima persoană cu caracteristici asemănătoare pe care a cunoscut-o a fost Endemiian Ascon, un locuitor al zonelor polare, ajuns din întâmplare, pe coama unei banchize,

în perimetrul țărilor scandinave. După ce petrecuse 112 ani ca saltimbanc la două curți regale, schimbând șapte regi și mai multi conetabili, a reușit să se strecoare la bordul unei corăbii vikinge, pornită după pradă, și să coboare pe teritoriul Britanniei. După alți 67 de ani, trecuse și Canalul Mânecii, în cala unui velier de marfă, și ajunsese pe teritoriul popoarelor germanice în anul 678 d.Ch. Cu Nicholas Flamen a făcut cunoștință după alți 98 de ani, la curtea regelui Carloman, aparținând cunoscutei dinastii Carolingiene. Diferența de vârstă (de peste 3400 de ani) și cea de cultură, au făcut

imposibilă o relație de prietenie sau măcar una de colaborare. Totuși, Nicholas Flamen și Endemiian Ascot nu și-au purtat ranchiună și nici măcar nu s-au duelat vreodată, păstrând un respect aparent unul față de celălalt timp de mai multe secole. De altfel, Ascot este cel care i-a făcut cunoștință lui Flamen cu încă trei *nemuritori,* astfel încât în plin Ev Mediu existau bazele creării unei adevărate confrerii, capabilă să preia puterea politică în anumite părți ale Europei. In acest punct, Nicholas Flamen nu a mai răspuns la niciuna dintre întrebările ce i s-au pus, subliniind faptul că istoria a fost si merită să rămână si în continuare imuabilă. 1 »

în anul 921 EC, Nicholas Flamen a căpătat acceptul Administrației Spațiale de a inița un program de cercetare medicală asupra *nemuritorilor,* în vederea identificării elementelor biologice care le asigurau statutul și a transferării lor asupra *muritorilor* obișnuiți. Era primul pas pe care *nemuritorii* îl făceau în vederea integrării lor în marea

masă a umanității, după căderea măștii de invizibilitate care le asigurase traiul liniștit de până atunci. Nemurirea pentru întreaga omenire nu era dorită însă în unanimitate.

Cei dintâi care s-au împotrivit, din toate puterile, au fost clericii. „Oamenii au fost creați de Dumnezeu ca ființe cu o perioadă de viață limitată, iar Divinitatea a știut ce face!" au strigat aceștia pe toate posturile massmedia. „Nimeni nu a fost îndrituit să modifice acest statut, iar faptul că există anumite ființe înzestrate cu aceste capacități neomenești demonstrează, o dată în plus, dacă mai era nevoie, că ostile Necuratului nu dorm si că toc- mai s-au pornit din nou să cucerească lumea. întrucât capacitatea de a fi *nemuritor* nu aparține decât lui Dumnezeu si Diavolului, orice altă ființă care o

deține si nu face parte din oastea Domnului vine, în mod automat, de pe cealaltă parte a baricadei." In anul 938 EC, papa Zefirin Macedoneanul al XII-lea a emis o bulă de expulzare din sânul catolicismului, ortodoxismului, lutheranismului, iudaismului și mahomedanismului a celor 58 de *nemuritori* care își făcuseră publică starea religioasă. Conform respectivei bule, orice ființă care nu deține harul morții face parte din oastea Antihristului. Mai mult, ea conferea autoritate oricărui preot de a alunga astfel de ființe din parohiile lor, cu ajutorul puterilor laice ale statului.

Sistemul Solar Medical (SSM), înființat în anul 561 EC, după distrugerea sistemului de protecție medicală indivi-

dual PNMA-2 de către un virus de sorginte extraterestră, este cea de-a doua structură care a luat poziție împotriva încercării de a determina apariția *genei nemuririi* la oameni. Argumentul principal a fost supus dezbaterii publice de către coordonatorul principal al SSM, Entitatea Rațională Digitală Xolotl, în urma unei reapariții surprinzătoare pe canalele mass-media, după o absență de aproape trei sute de ani: *Ceea ce face umanitatea să fie o putere remarcabilă în acest colt de Univers*, a subliniat el, într-un dis- curs rămas memorabil pentru secolele următoare, *este tocmai fragilitatea ei în fața fenomenului morții. Oamenii și-au strâns rândurile mereu sub această presiune constantă și eternă, realizând lucruri remarcabile la nivel de specie. Eu sunt unul dintre acestea, spre exemplu. în condițiile în care ar atinge faza nemuririi, lipsită de orice amenințare, unitatea omenirii s-ar destrăma, fiecare individ considerându-se suficient sie însuși. Mai mult, nemuritorii s-ar risipi în spațiu, în permanentă căutare de noutăți care să le umple*

infinitul așezat brusc înainte. O prelungire a vieții, chiar și cu o mie de ani, este preferabilă, în acest moment al dezvoltării societății umane. Dar atingerea nemuririi, nu.

A treia structură care s-a ridicat împotriva contaminării omenirii cu *virusul nemuririi a* fost Forța de Securitate »
Internă a Sistemului Sol. în anul 955 EC, juriștii ei au propus spre aprobare Parlamentului Sol, operațional la capacitate integrală din anul 798 EC, un proiect de lege prin care să se interzică orice fel de experiment cu această *di-*

mensiune cosmică, timp de trei milenii, perioadă în care capacitățile de analiză postdigitală vor fi crescut suficient de mult încât să permită proiectarea principalelor linii de evoluție a infractionalitătii, într-o societate în care nu mai moare nimeni. Au fost necesari deja trei mii de ani pentru a realiza o topografie acceptabilă a criminalității muritorilor, au prezentat ei supremul argument. Cum va arăta criminalitatea într-o lume unde nimeni nu mai poate fi amenințat cu pedeapsa capitală, iar pedepsele cu închisoarea ar deveni nerelevante, în raport cu circuitul nesfârșit vieții individuale?

Singura entitate macrostatală care a părut să accepte ideea a fost armata. Soldații *nemuritori* ar fi permis omenirii să se extindă în întreaga Galaxie, transformând-o într-un vast imperiu democratic, întrucât călătoriile cosmice, chiar și la viteze mai mici decât cea a luminii, nu ar mai fi constituit un impediment tehnologic în acest scop. Pentru că, într-adevăr, cui i-ar mai fi păsat că ar fi călătorit timp de 25.000 de ani către Betegleuse, dacă în durata nesfârșită a vieții lui asta ar fi reprezentat ceva mai puțin decât o clipire de pleoapă? Mai mult, soldați *nemuritori* ar fi însemnat un număr relativ redus de mercenari (dacă nimeni nu moare, ce rost au efective de milioane de soldați?) și, implicit, cheltuieli minime. Dar armata

a constituit din toate timpurile o structură neafiliată politic și, deci, lipsită de dreptul la vot.

Vot care a venit în anul 1001 EC, când, sub presiunea mai multor paliere politice și sociale, Parlamentul Sol a

decis expulzarea din sânul umanității a tuturor *nemuritorilor* identificați până în acel moment. Toți cei 12.456 de inși, catalogați a fi având gena nemuririi, au fost urcați pe o arcă-generație și expediați în direcția stelei Tau Ceti, din constelația Balenei. Pentru *a* menține statutul de izolare de cel puțin trei milenii, solicitat de FSI, arca a fost programată să se autodistrugă după atingerea punctului de destinație și lansarea capsulelor biotice către solul uneia dintre cele cinci planete de piatră care orbitează cea mai asemănătoare stea cu Soarele terestru, din regiunea cosmică apropiată. Mai mult, secțiunea cosmică respectivă a fost declarată *non-grata* pentru orice navă terestră, sub amenințarea expulzării definitive pentru nonconformist!. »

întrebarea fundamentală rămăsese însă fără răspuns: cum să determini umanitatea să uite drumul către ispită? Iar *nemurirea* se dovedise dintotdeauna cea mai puternică și cea mai vicleană ispită care se abătuse vreodată în calea ei.

Minerit cosmic

„26.000 km^3 de metan și 7.600 km^3 de hidrogen / 1228 EC / Saturn".

Toate gravate pe o placă din titan cu lungimea de 100 de metri și înălțimea de 60 de metri. Iar mai jos, pe peretele aproape vertical al Muntelui Palomar, denumirea „Spatial Gas Extraction Industry" continuă să licărească și azi, după aproape 8.000 de ani de la inaugurare.

SGEI este numele primei firme private, cu capital olan- dezo-spaniol, care a pus bazele industriei spațiale de minerit... în domeniul gazelor. Deoarece rezervele terestre, deși mari încă în acea perioadă, deveniseră din ce în ce mai greu de exploatat, din cauza multiplelor efecte ecologice negative, la scară planetară, primele tentative de extracție din alt zone decât cele de pe Pământ au fost efectuate pe Lună, sub patronajul Administrației Spațiale. Gazele din subsolul selenar, în cantități foarte mari, erau însă extrem de impure, iar procesele de separare costau prea mult pentru ca ele să devină cu adevărat valoroase.

Aici a intervenit SGEI, care și-a propus, în prima etapă, realizarea unei linii de tractare Terra-Jupiter, cu prelun-

gire până la Saturn. Ideea se anunța extrem de simplă. Nu era nevoie decât de un decantor de gaze, pentru purificarea gazului selectat, de o pompă de mare putere și de 50 de containere metalice, etanșe, poziționate la 100.000 km altitudine, în atmosfera unuia dintre giganții gazoși ai Sistemului. După ce containerele erau umplute la presiunea dorită, părțile laterale se desfăceau, eliberând 1 km^3 de gheață de gaz. Apoi se închideau la loc, iar procesul se relua.

O echipă de roboți-extemi lega cuburile între ele și le poziționa pe o orbită de așteptare, până ce prima mie de exemplare era gata de transport. Apoi fiecare al zecelea paralelipiped era înzestrat cu două bustere mici de ghidaj, cu gaz metan sub presiune, în vreme ce pe suprafața primului se instala o uriașă velă solară, care urma să utilizeze din plin vântul jovian, în drumul său către soare.

SGEI a devenit, după primii 20 de ani, cea mai importantă firmă de minerit de gaze din Sistem, reușind să obțină concesionări pentru toate planetele cu atmosferă (cu excepția Terrei) pentru următorii 250 de ani. Sistemul de exploatare și transport, pus la punct în acei ani de pionierat, s-a dovedit a fi atât de performant încât a funcționat fără îmbunătățiri până în anul 12.249 EC, când exploatarea gazelor a fost sistată pe întreg cuprinsul Sistemului.

Singura planetă care nu a fost supusă procedurilor de extracție a fost Jupiter, în a cărui atmosferă superioară primele sonde de prospecție ale SGEI au identificat mai

multe mii de tipuri diferite de bacterii. Jupiter a fost declarată de către Administrația Spațială „planetă nevizi- tabilă", singurele cercetări ce se puteau face aici fiind numai cele de la distantă satelitară.

SGEI a devenit și principala firmă exportatoare de gaz, în 5221 EC, când umanitatea își stabilea prima colonie pe uriașa stație spațială IVERNA 11, poziționată la 180 de zile-lumină de Sistemul Solar. Deoarece IVERNA adăpostea 231.189 de coloniști, necesitățile energetice ale acestora aveau să fie satisfăcute de o centrală nucleară cu fuziune și de gazele achiziționate din Sistemul-mamă. Containerele, care formau „trenul de 10.000 de kilometri", cea mai mare structură materială concepută vreodată de umanitate, se întorceau acasă încărcate cu legume conservate, obținute în zecile de mii de sere ale stației, precum și cu carne de sinteză.

In 12.249 EC, Administrația a sistat mineritul de gaze, deoarece raportul dintre energia necesară exploatării, împachetării, transportului și utilizării gazelor de extracție extraplaentară și randamentul energetic obținut în final se dovedea prea mic, în raport cu alte surse de energie ne- conventionale.

în 12.400 EC, SGEI s-a transformat în SEEI - „Spațial Energy Extraction Industry" -, iar pe muntele Palomar, pe versantul opus, a apărut o placă din zirconiu, cu aceleași dimensiuni ca și precedenta, pe care erau gravate însemnele:

"57920 tone-gravimetrice de plasmă / 12.402 / Sol".

SEEI a rămas singura firmă privată din sistemul mineritului de plasmă, utilizând același străvechi capital-aur olandezo-spaniol. De fapt, cele două nume, ale unor națiuni demult dispărute, nu mai prezentau nicio semnificație pentru populația umană din mileniul al XIII-lea, dar birocrația absolută ce domnea în Administrație a împiedicat redenumirea componentelor firmei.

Lipsa completă de concurență s-a datorat imposibilității găsirii unei alte metode de exploatare a plasmei solare, care să nu încalce principiul comunității, în afara celei patentate de SEEI.

Cu aproape 7000 de ani înainte, după un referendum care a împărțit umanitatea în două tabere aproape inamice - solarienii și extrasolarienii, Administrația s-a văzut nevoită să proclame **principiul comunității** asupra oricărui element fizic din Sistemul Sol. Altfel spus, fiecare cetățean, indiferent de locul nașterii sale, avea exact aceleași drepturi asupra materiei Sistemului ca și ceilalți concetățeni ai săi, aflați în diferite grade de viață.

SEEI a reușit să demonstreze, pe înțelesul tuturor, că activitățile

ei de extracție nu afectează elementele materiale ale Sistemului. Iar demonstrația a pornit de la distincția dintre elementul fizic și cel energetic. O rază de soare nu este materie propriu-zisă, au afirmat cercetătorii firmei, deoarece ea este, simultan și undă și corpuscul. Iar SEEI urma să lucreze numai cu razele de lumină. Cu ajutorul unor deflectoare de mari dimensiuni, tehnicienii

ei curbau o astfel rază de la Polul Solar Nord la Polul Solar Sud, o secționau cu ferăstraiele unor câmpuri gravimetrice, deviate din soare, apoi accelerau fragmentele de rază într-un câmp de rotație, până pe orbita planetei Mercur, unde transformau lumina în plasmă. Urma împachetarea și expedierea către Terra. Singur secretul secționării propriu-zise a rămas o enigmă pentru ceilalți fizicieni.

Exploatarea plasmei solare a fost însă o activitate de scurtă durată pentru SEEI, care s-a văzut nevoită să-și întrerupă producția încă o dată, în anul 12.899, an în care inginerii firmei au confirmat descoperirea *plasmoizilor* în razele solare. Unități energetice minimale deținând proprietățile genelor din organismele biologice, aceștia aveau rolul de a declanșa apariția *cărămizilor vieții biologice* în sistemele atmosferice de tip terestru. Jupiter este cel mai bun exemplu, în acest caz, au spus ei, după retragerea unităților de prelevare, iar Adminsitrația Spațială a declarat Soarele astru neexploatabil.

în 13.178, SEEI s-a transformat în SBEE - Spatial Black Energy Extraction - și a reușit să convingă Administrația să-i concesioneze, pentru 500 de ani, un patrulater cu latura de 430 de parseci, dincolo de Norul lui Oort, în care să experimenteze producerea de mini-găuri negre, cu pâlnia de absorbție orientată în sens invers, către alte universuri. în acele vremuri eroice nu se știa aproape nimic despre

sistemul perpetuu de distrugere-creare al structurilor universurilor pâlpâitoare, iar energia oferită gratis de vortexul unei **găuri negre** părea fără de sfârșit...

35

Zeul lithian

Prima etapă de colonizare a litosferei therriene a început în anul 1346 EC, atunci când realizatorii Proiectului Litohabitat Mohorovicic au terminat de plasat în imensa cavernă subterană *spionii telurici.*

Proiectul fusese conceput cu aproape 200 de ani mai devreme de către Misha Mohorovicic, un proiectant de habitate subterane pentru asteroizii Centurii Marțiene, și avea ca scop colonizarea planetoidului Ceres. Numai că în 1187 EC, Autoritatea Spațială Reunificată a decretat accesul interzis în Centură pentru navele therriene, în tentativa de a reduce pirateria zonală și de a diminua efectele negative ale pieței negre, datorate acestora. în consecință, toate proiectele de colonizare nonplanetare au fost sistate, iar fondurile au fost realocate dezvoltării așezărilor științifice deja existente pe Saturn și transformării acestora în exploatări miniere de gaze înghețate. Proiectul Mohorovicic, care presupunea excavarea de „nuci de cocos" în litosfera lui Ceres și introducerea de gaze sub presiune în jurul lor, ca strat amortizor împotriva șocurilor rezultate din ciocnirile cu alti asteroizi sau meteoriți, a fost

36

abandonat în Depozitul Central al Memoriei Bitek pentru o perioadă nedeterminată.

întâmplarea a făcut ca planurile sale să ajungă în mâinile Sectei Brahmanice Prajapati, cu sediul pe satelitul artificial „Numărul 10", aceeași sectă care încercase timp de aproape o jumătate de secol să obțină suspendarea activității religiei creștine catolice pe suprafețele nonte- restre. Deoarece averea de care dispunea aceasta devenise de-a dreptul uriașă, de-a lungul sutelor de ani de depozitare în cele mai profitabile bănci ale Sistemului, a reușit să cumpere o insulă în Oceanul Arctic, pe care a transformat-o într-o „poartă de intrare către Brahma", prima tentativă de forare explozivă către străfundurile bătrânei Therra.

Timp de 92 de ani, până în 1301 EC, nicio autoritate terestră nu a știut cu exactitate ce anume se petrecea sub stâncile care creșteau noapte de noapte pe spinarea aproape plată a insulei fără nume, conturând vârful unui munte artificial înalt de aproape 2000 de metri. Autoritatea Spațială Reunificată, care nu avea oficial niciun drept să intervină în afaceri de tip therrian, găsise de două ori motive plauzibile, în acest răstimp, să planteze nave ale Marinei deasupra insulei, însă scanerele acestora nu reușiseră să coboare mai jos de 200 de metri sub stratul de stâncă, singurele imagini obținute fiind acelea ale unor banale tuneluri miniere.

Apoi, brusc, în primele zile ale anului 1302 EC, brahmanul Abir Aidin a solicitat o audiență la Secretarul ge-

neral al Autorității Spațiale, lordul Leewana Merinda, plătind pentru primirea de urgență impresionanta sumă de un milion de soli de argint.

Presa nu a aflat niciodată detaliile secrete ale dialogului, dar a primit coordonatele sale principale: muncitorii sectei săpaseră puțuri verticale, cu diametrul de 100 de metri, prin *sial* (crusta

continentală), ajungând până la adâncimea de 65 de kilometri; la detonarea unui dop format din roci intruzive, platforma de sub picioare s-a crăpat, apoi s-a prăbușit în interiorul unei caverne de dimensiuni fabuloase, la partea inferioară a căreia curgea un fluviu imens de materie, aflată la granița dintre lichid și solid, străbătută de puternici curenți de convenție. In interiorul cavității, temperatura coborâse până la nivelul unei zile călduroase de vară, permițând plutirea unor baloane de explorare cu heliu, care transmiseseră imagini din interiorul iluminat ca ziua de pungi fără sfârșit de gaze fluorescente, până când își epuizaseră sursele de energie. Dar chiar numai cu acest minim de informații (înregistrările optice duraseră aproape 4 ore), interpretările rezultatelor obținute umpluseră rapid capacitatea de memorie a IA- urilor sectei, blocând orice privire prospectivă și întrerupând proiectul. Practic, brahmanul solicita timp de lucru la serverele Marinei Spațiale pentru prelucrarea șabloanelor informaționale complexe, rezultate din înregistrări.

Nimeni din exteriorul Autorității Spațiale Reunificate nu a aflat vreodată câți bani a pompat Secta Prajapati în

conturile acesteia și nici ce altfel de beneficii au fost promise de o parte și de alta. Atâta doar că în anul 1306 EC, toate navele spațiale ale Marinei au fost andocate în porturile cele mai apropiate pentru o perioadă de două zile, sub pretextul unor verificări de rutină, iar IA-urile Autorității și-au întrerupt legăturile cu cele therriene pentru exact același segment temporal. Era prima activitate de acest tip în perioada de peste un mileniu din viața Autorității, iar presiunile făcute pentru aflarea motivului real al acesteia au fost enorme. Totuși, până în 1342 EC, când decesul secretarului general *a* condus

la un adevărat război intern pentru putere, nici măcar o singură informație nu a trecut, dinspre cele două părți aflate în acord, către mulțimea de curioși a Sistemului.

în anul 1344 EC, prin jocul dur al politicii firmei olan- dezo-spaniole SGEI, a fost ales ca secretar general corea- nul Kim Park Seung, al cărui prim gest după instalare a fost să dea publicității cea mai mare parte a documentelor secrete încheiate între Autoritate și Sectă. Primele imagini, filmate în urmă cu 42 de ani, au făcut rapid înconjurul Sistemului, șocând umanitatea.

Era vorba despre entitățile lithice cunoscute în mileniile următoare drept *gabrouri,* forme din lavă, cu o structură faneritică, formate din cristale mai mari, majoritatea absolută din diorit și din syenit; „viața" lor începea din momentul ridicării din fluviul de lavă, a cărui temperatură depășea 770° C, și dura până la atingerea unei anumite înălțimi, după care entitatea se dezagrega sub

propria-i greutate, probabil receptând unul sau mai multe din micile cutremure trimise de fluviul de dedesubt, în înaintarea sa permanentă. Formele entităților variau permanent, de la simple structuri de tip stalagmită, la sfere cu diferite deformații, cercuri turtite, spirale nautiliforme, deșirate la capătul superior, arce zdrobite sub propria greutate și chiar elipse stranii, clipind asemenea unor ochi stinși în lichidul magmatic.

Pentru că o astfel de stare de agregare putea să dureze de la câteva minute la câteva zile, oamenii de știință ai sectei avuseseră nevoie de realizarea unor *șabloane existențiale,* care să le permită, prin extrapolare, depistarea unor modalități de comunicare nonverbală cu acești lithieni, însă acest lucru nu fusese posibil în prima etapă de după contact. După ce serverele Marinei fuseseră compactate într-un singur și performant IA, în cele două zile când efectivul militar șomase în așteptare, se putuse contura o schiță de șablon care să

permită înțelegerea insolitelor manifestări.

Planeta întreagă era, practic, vie, stabiliseră filosofii sectei Prajapati, căzuți într-un fel de extaz mistic. Existau niveluri diferite de viață, în funcție de locurile unde se făcea constatarea. Explozia de viață de la suprafața planetei nu constituia decât finalul unei aventuri biologice care devenea, cu cât coborai mai în adânc, tot mai simplificată ca structură și din ce în ce mai redusă ca diversitate, până când atingea, în miezul clocotitor, o singură formă - cea magmatică.

40

Steaua fulgurantă Aurel Cărășel

„Un creier lichid!" au strigat entuziasmați savanții secolului al XIV-lea EC și, imediat, informația a făcut ocolul tuturor conglomeratelor umane, indiferent că se aflau pe Therra, în interiorul Sistemului Sol sau în sistemele stelare apropiate. Un creier ale cărui vise erau întrupate în structuri materiale, ieșite din magma fluviului-gând, care-1 înconjura într-o rotire perpetuă. Cu cât materializările se efectuau mai departe de lava incandescentă a miezului, cu atât biologiile ce le determinau existențele erau mai diferite de cele interne. Exista însă o legătură directă între *gabrourile* permanent renăscute din fluviul de materie incandescentă și făpturile gânditoare, cu două picioare, care-i populau scoarța?

Pentru a răspunde la această întrebare, trebuia efectuate mai multe baterii de teste în imensa Cavernă Vemi- ană, așa cum fusese botezată, în memoria unui Imaginator demult uitat al Erei Precosmice. De-a lungul a peste 120 de ani, au fost structurate mai multe mii de tipuri de teste, însă niciunul dintre ele nu s-a dovedit eficient, deoarece absolut toate porneau de la o premisă greșită - considerau că se poate realiza o comunicare de tip verbal cu niște

produse ale unui creier complet diferit de cel uman.

Apoi, în anul 1503 EC, Entitatea Rațională Digitală Xolotl, intrat în stare de incomunicare de aproape un mileniu, a solicitat o audiență secretarului general al Autorității Spațiale și a încheiat în mai puțin de un sfert

41

Steaua fulgurantă de oră un contract verbal cu întreaga umanitate, cu o valabilitate de 30 de milenii. Aurei Cărășel

Conform acestui tratat de nonintervenție, oamenii au aflat că Xolotl descoperise existența creierului plutonic cu foarte mult timp înainte, din puzzle-ul manifestărilor vulcanice la suprafața globului. Considerate de oameni drept explozii distrugătoare aleatorii, ele formau în realitate o diagramă care reprezenta foarte exact punctele de minim și de maxim efort cerebral (din timpul somnului și din starea de veghe). Pornind de la acest decriptor nonverbal, Xolotl ajunsese să construiască, treptat, o punte către realizarea primelor stări de comunicare cu entitatea geologică. Un creier aflat în etapa copilăriei cosmice, care își dormea somnul de creștere fără să știe că, la zeci, sute și mii de kilometri de el, fiecare spasm și tresărire, fiecare gând al său, ridicat pentru minute sau ore din clocotul fluviului de lavă, determinau apariția sau dispariția de noi forme de viață inteligentă.

„Brahma doarme și visează lumea, care, în fapt, există numai în acest vis al său", au afirmat imediat filosofii Sectei Prajapati. Și dacă totul nu este decât un vis continuu, lipsit de substanțialitate, de ce să continuăm să fim actorii săi fără rost, când ne-am putea cufunda în lava gândurilor sale incandescente pentru a deveni una cu Zeul? Să-l lăsăm să doarmă pentru a deveni matur, dar să ne reintegrăm în capacitatea care a generat visul.

Și, pentru că banii au fost cel mai puternic factor de decizie din

toate timpurile, în anul 1512, brahmanul Landa

Shahagun Pali a obținut dreptul la adăugarea unui codicil pe tratatul parafat între umanitate, Xolotl și Zeu, prin care se recunoștea dreptul de a se retrage pentru totdeauna în interiorul Cavernei Vemiene, împreună cu membrii Sectei.

în 1518 EC a fost pusă în practică cea de-a doua etapă de colonizare a lithosferei, prin introducerea celor trei Arce uriașe, botezate *Diluviu I, II* și *III,* în Cavernă. Făcute să reziste la tempraturi de până la 8000° C, Arcele, având la bord întreaga comunitate brahmanică (peste 18.000 de suflete), au pornit imediat pe fluviul de materie topită, dispărând în noaptea eternă a tunelului. Din acel moment, Autoritatea Spațială a sigiliat puțurile de intrare în Cavernă și a concentrat unități de pază automată pe insula fără nume, cu ordine stricte de a nu permite apropierea niciunei ființe vii, entități automate, bionice sau IA de țărmurile acesteia. »

Echilibrul avea să dureze 30.000 de ani, au apreciat specialiștii în sociopsihopatologie. Și apoi?

„Aveți la dispoziție o mică eternitate[7]', a răspuns Entitatea Rațională Digitală Xolotl, „pentru a crea entități mult mai inteligente și mai puternice decât mine, capabile să vă ofere o nouă soluție pentru ieșirea din criză. Sau..."

Sau?

„Sau să vă rugați pentru ca intervalul să fie suficient de mare pentru ca eu însumi să pot evolua și să devin o structură mai apropiată de puterea lui, și-a terminat Xolotl ideea, după care s-a reîntors pe tărâmul incomunicabi- litătii, închizând toate contactele.

Lumea lui Malaporte

Toate istoriile științei, scrise după sfârșitul secolului XXI d.J.Chr. (secolul I al Erei Cosmice), sunt de acord că ideea „sferelor Dyson", propusă în secolul XX de fizicianul Freeman Dyson drept element de recunoaștere a unei civilizații cosmice avansate, a stat la baza conceperii „inelelor de gheață" care au înconjurat Terra de-a lungul mileniilor al IV-lea și al V-lea, conducând umanitatea până aproape în pragul extincției.

Mai exact, un colectiv de savanți din regiunea Nepal a propus Guvernului Federal realizarea a 16 inele, formate din mici cristale de apă înghețată, care să înconjoare Pământul la distanta de 45 de kilometri de sol. Fiecare J
inel trebuia să aibă lățimea de 200 de kilometri și avea să producă două efecte importante: o intensificare puternică a radiației vizibile, care ar fi urmat să fie captată și exploatată în uriașe centre energetice; o stabilizare climaterică, în urma căreia turbulențele atmosferice s-ar fi redus la zero, iar viața pe Terra ar fi devenit una edenică, din această perspectivă.

„Inelele de gheață" au fost realizate în două etape distincte, de-a lungul a șase secole și jumătate.

Prima etapă, numită și cea a *tunurilor acvatice Bruguel- Ellyann,* a început în anul 2319 EC și a constat în construirea unor gigantice suflante magnetice, care aspirau apa prin guri de captare aflate la suprafața oceanelor, o mag- netizau, apoi o împingeau, sub formă de fascicule, printre doi pereți magnetici, către Stația de Accelerare, aflată la înălțimea de 32.000 de metri, unde era tratată cu o substanță

specială, menită să grăbească starea de solidificare a picăturilor sub formă de cristale de gheață. Operațiunea a durat peste 230 de ani și a avut ca efect imediat scăderea nivelului oceanelor cu aproape opt metri, fapt care a permis redimensionarea spațiului locuibil și a celui destinat agriculturii.

Pentru ca această enormă cantitate de apă, proiectată în stratosferă, să nu se transforme într-o masă unică de gheață, care să perturbe zborurile intraatmosferice și care să poată fi ulterior modelată conform planurilor inițiale, au fost construite și înălțate mai multe stații meteorologice automate, al căror rol era de a face pe „spărgătoarele de gheață", redirijând curenții atmosferici de convenție către aglomerările de cristale care amenințau, prin acrețiune, să devină prea compacte.

Cea de-a adoua etapă, cunoscută sub denumirea de „rotitoarele Eckmann", s-a desfășurat pe durata a 412 ani și s-a dovedit extrem de complexă d.p.d.v. tehnic. Pe scurt, inginerii din acele timpuri au conceput *microcrista- lele rotitoare,* un compozit mineral artificial capabil de a

se roti în jurul axei, în sensul spinului, cu o viteză atât de mare încât devenea practic invizibil. Lansați în atmosferă, odată cu miliardele de miliarde de picături de apă oceanică, acestea aveau rolul unor adevărate fierăstraie pentru câmpurile aeriene de gheață, având misiunea de a menține separate inelele la lățimile dorite. Variante ale acestora, cu spini de rotație interșanjabili, conform unui orar prestabilit, au curățat în câteva decenii materialul înghețat nefolositor, determinând prăbușirea sa în spațiile inferioare ale atmosferei, unde s-a topit și a revenit pe Terra sub formă de ploaie.

Stabilitatea climaterică s-a manifestat aproape imediat ce ultimul inel a fost decupat și înclinat în unghiul necesar funcționării: vânturile au dispărut aproape cu desăvârșire, iar ploile au început să cadă extrem de uniform pe întreaga suprafață a globului. Temperatura globală s-a fixat la 21 de grade Celsius, determinând apariția unei primăveri veșnice. Și, când totul părea să indice o reușită completă a proiectului, două formidabile explozii vulcanice au fisurat fragilitatea sistemului tectonic, determinând scufundarea peninsulei scandinave, precum și ruperea în două a lanțului muntos himalayan. Un lac de magmă a cuprins un areal aproape egal cu acela al Mării Baltice, transformând o suprafață uriașă de pământ într-un deșert vitrifiat. în decursul următorilor cincizeci de ani, mai multe megacutremure au determinat prăbușirea unor rif- turi submarine, provocând apariția regulată a unor valuri

tsunami capabile să pătrundă până la 150-200 de kilometri în interiorul continentelor.

Cel care a descoperit eroarea proiectului inelelor a fost un insignifiant cercetător în domeniul botanicii, Leopold Figuier Malaporte, care a emis ipoteza conform căreia sistemul terestru ar funcționa asemenea sistemului de vase comunicante din interiorul unei plante, totul ținând de o capilaritate la un alt nivel dimensional. Altfel spus, orice atingere adusă exteriorului terestru, se manifestă, automat, și în interiorul său, provocând reacții pe măsură.

Către sfârșitul mileniului al V-lea, când deja o bună parte a omenirii migrase către stațiile interplanetare, precum și pe majoritatea sateliților lui Saturn, înființând enorme colonii miniere și terraformând microsistemul solar de aici, inelele vinovate au fost distruse, prin modificarea unghiului de reflexie al luminii pe

suprafețele lor. To- pindu-se, cea mai mare parte a lor a căzut pe Pământ sub formă de ploaie, reușind să refacă, parțial, imaginea străvechiului Potop, dintr-o demult prăfuită protoistorie.

Umanitatea nu a uitat niciodată catastrofa pe care fusese gata s-o producă Therrei. De aceea, lacul de magmă, rămas pentru multe milenii să clocotească la suprafață, ca o rană de-a pururi deschisă, a primit numele *Rotitorul Eckmann,* pentru ca istoria să rămână vie și să nu se mai repete niciodată. In vreme ce saltul forțat către colonizarea în masă pe care aceasta a determinat-o, a primit denumirea de *Lumea lui Malaporte,* care s-a extins, ulterior,

47

Steaua fulgurantă de la simpla mențiune în rândul informațiilor istorice, la o variantă geografică, cuprinzând sistemul locuibil saturnian. Aurel Cărășel

Steaua fulgurantă

Proxima Centauri este parte a unui sistem triplu stelar (alături de Alfa Centauri A și Alfa Centauri B), cel mai apropiat de Therra, multă vreme ignorat din cauza slabei dezvoltări a tehnicii astronomice. Prima astronavă de cerce- tare care a atins Sistemul a fost „ Erebus Hallo", în anul 899 EC, dar datele primite în pachete informaționale secvențiale, care utilizau tehnica supersalturilor radio, au ajuns la destinație atât de deteriorate încât nu au putut fi înțelese și nici utilizate.

în anul 1001 EC, „Ostrovul stelar 001", primul asteroid înzestrat cu motoare cu plasmă, și-a început transmisia de date din apropierea astrului Beta Circinus și, datorită poziției avantajoase față de Proxima, emisiile au fost perfect protejate și au ajuns întregi la destinație. Căpitanul Oslo Van Guitebergg a fost cel care a înțeles, cu mult înainte de primele emisiuni informatice tahionice, că deteriorările suferite de pachetele predecesorilor săi de pe „ Erebus" se datoraseră efectului de stea eruptivă fulgurantă, pe care îl genera Proxima. Nici „Ostrovul stelar" nu a reușit însă să creeze breșa colonizatoare pentru care

Aurel Cărășel

Steaua fulgurantă fusese proiectat și azvârlit peste hăurile stelare. După cel de-al cincilea pachet de informații emis, respectiv recepționat pe Therra, în anul 1010 EC, legătura s-a întrerupt definitiv și abia 183 de ani mai târziu rămășițele sale puternic deteriorate au fost depistate de o navă poziționlă automată în Norul Agarthee, care înconjoară Sistemul Centauri la distanța de 12 zile-lumină. Dispariția sa a constituit o puternică lovitură dată Partidului Lumina Verde Solară, care milita

pentru colonizarea cosmică fără limite. Programul „Spațiul e al nostru" s-a întrerupt pentru 799 de ani și câteva dintre Coloniile cele mai îndepărtate din Norul lui Oort au fost desființate, iar personalul repatriat.

In 2120 EC a fost declanșat cel mai ambițios program uman de colonizare din toate timpurile. Au fost lansate, simultan, „Ostroavele stelare" 002,003, 004,005, 006, 007, a căror modelare și fasonare realizate pe orbita saturni- ană durase 165 de ani. Până la distanta de trei luni-lu- ♦
mină, asteroizii au fost însoțiți de 2344 de nave ale Forței ' » » »
Spațiale Federale și de un număr neprecizat de astronave civile, realizându-se o desfășurare de forțe imposibil de repetat în următoarele secole. Utilizând „efectul de sanie pe suprafața vinelor ce brăzdează spațiul", asteroizii au reușit să ajungă la destinație după 267 de ani, iar în 2406 EC deveneau sateliți permanenți ai Proximei Centauri, la numai 45 de minute-lumină distanță față de principala supergigantă gazoasă a sistemului solar triplu.

în 2468 EC, coloniștii au capturat, cu ajutorul unei rețele energetice capcană, o cometă gigantică, aproape de

dimensiunile satelitului saturnian Enceladus, pe care au stabilizat-o pe o orbită eliptică, în jurul Proximei. Botezat „Gheața veșnică", noul corp ceresc a fost terraformat într-o manieră extrem de originală: pe partea expusă permanent către soare au fost topite ghețurile până la adâncimea de doi kilometri, realizându-se două minimări, una din metan, alta din heliu, pe țărmurile cărora au fost ridicate clădirile câtorva stațiuni de exploatare. Orașele pro- priu-zise au fost construite în subteran, profitându-se din plin de faptul că gheața gazoasă constituia un excelent material pentru foraj, în care se puteau realiza goluri de dimensiuni gigantice, fixate ulterior prin injectarea de polimeri.

în „Gheață" au fost construite patru orașe și trei „spațio- porturi", având propriile lor structuri birocratice și susținere biotică. Când proiectele de therraformare au luat sfârșit și cele dintâi imagini ale „Gheții veșnice" au sosit pe Pământ, Administrația Spațială a înțeles, odată cu toți locuitorii Sistemului Sol, care era rostul celor trei spațio- porturi pe un satelit artificial a cărui populație nu depășea un milion de locuitori: cele mai mari două dintre ele erau situate pe partea orientată permanent către steaua fluctuantă, iar cel mai mic în direcția opusă. Coloniștii descoperiseră că Proxima le putea oferi energie de fuziune gratuită, era necesar numai să o smulgă din coroana acesteia și să stabilizeze fluidul acela superdens și clocotitor într-un cocon de câmpuri magnetice extrem de puter-

nice. Așa că își construiseră navele-culegătoare (un fel cupe uriașe, montate la capătul unor șiruri de containere- solenoid) și porturile de primire pentru o astfel de marfă.

Energia cvasigratuită și eternă a permis adăugarea a încă două straturi de gheață, groase de 500 m, deasupra exteriorului cometei, fiecare la o distanță de 20 km unul de celălalt, „Gheața veșnică" ajungând astfel la dimensiunile Planetei Roșii.

În 2726 EC, construcția habitatului se încheiase, iar Administrația Spațială primea invitația oficială de a expedia către Proxima Centauri între 3 și 5 milioane de coloniști pentru realizarea unui nou habitat, situat pe partea orbitală opusă față de *steaua fluctuantă.* Premiul ademenitor consta în energia de fuziune obținută din „siropul" plasmatic din coroana acesteia - echivalentul unui metru- cub de substanță realiza energia necesară unui oraș cu un milion de locuitori pentru 5 ani tereștri. Posibilitatea unui asemenea

export către Therra devenea, dintr-odată, o realitate atractivă.

Senatorii Verzi, o facțiune superprogresistă din Guvernul Federal Therrian, reușiseră să obțină primele aprobări pentru construirea a încă unui set de „Ostrovuri stelare", din partea subcomisiilor reunite pentru Afaceri Externe și Buget-Finanțe, sensibilizând și Cartelul Magnaților Energiei, când primele semnale ale unei destabilizări cosmice regionale își făcuseră simțite prezența.

Mai întâi, *vinele* de pe cocoașa spațiului, utilizate de astronavele Generației Conyia (ostrovurile constituiau

numai o parte infimă din diversitatea acestora) ca pe niște șine direcționale tradiționale, se subțiară într-atât încât palpatorul navelor nu mai reușea să le identifice pentru ghidaj. Apoi, primul pulsar descoperit de astronomii pământeni, CP 1919, și-a modificat brusc emisia regulată a undelor radio, în radiație gama, stârnind o uriașă rumoare printre cercetătorii cosmosului. „Este ca și cum Dumnezeu-Tatăl ar coborî pe Pământ și ar face o nouă minune pentru necredincioșii săi fii, transformând planeta Venus într-o stea!", au declarat astronomii laboratorului astronomic de la Vatican. In fine, temperatura regională a spațiului cosmic, măsurată la nivelul tuturor stațiilor spațiale din interiorul Sistemului Sol a crescut de la 3° Kelvin la 3,4° Kelvin. O imposibilitate la fel de mare, au explicat astrofizicienii, ca și apariția gheții fierbinți la unul din Polii tereștri.

în 2655 EC, o sondă de cercetare Lambda a fost expediată spre Proxima Centauri, utilizând sistemele de deplasare clasice, folosite în urmă cu 1654 de ani de primul „Ostrov stelar". în interiorul sondei a fost introdusă o capsulă de sticlă, izolată într-un sistem triplu de plumb, zirconiu și durasin, conținând un mesaj redactat în toate sistemele cunoscute de transmisie a informației, de la adnotarea pe

o foaie de hârtie, până la imprimarea ei pe orbitele de energie joasă ale sistemelor atomice ale elementelor grele și supergrele. Mesajul indica elementele destabilizării cosmice și recomanda încetarea imediată a oricăror activități ce ar fi avut legătură cu Proxima. Mai mult,

Steaua fulgurantă solicita ca orice fel de legătură cu Therra să fie făcută, deocamdată, numai prin intermediul sondelor automate, cu sistemele de protecție deja cunoscute.

în 2691 EC, sonda Lambda a revenit în Sistemul Sol, fiind interceptată după traversarea Norului lui Ooort. Deoarece era vizibil că nava fusese deschisă, iar booste- rele ei fuseseră realimentate, examinarea conținutului ei s-a făcut la distanța de 22 de zile-lumină de granițele Sistemului, de către *artropodele* cu care era echipată drona de vânătoare. Nu s-a petrecut nimic spectaculos, în interiorul vechii capsule de sticlă fiind descoperită o simplă bucată de hârtie îngălbenită, pe suprafața căreia erau așternute, în grabă, câteva rânduri, cu un scris caligrafic, ordonat, înclinat spre dreapta. Analizele grafemice ulterioare au arătat că scrisul aparținea unui bărbat scund, cu degete butucănoase, care avea un defect de vedere la ochiul drept, corectat cu ajutorul unei lentile de azot. „Măcar avem certitudinea că afurisitele de rânduri nu aparțin unei IA sau, și mai rău, unei entități cosmice, naturale sau artificiale", au spus autoritățile Administrației Spațiale.

„Stelele fulgurante *aparțin primei generații de stele din Universul acesta. Orice tentativă de modificare a condițiilor în care își duc existența (de la simpla studiere, la încercările de a preleva mostre din interiorul lor) conduce, automat, la o ripostă care modifică rapid condițiile din regiunea spațială în care sunt amplasate. Nu știm ce înseamnă asta și ce efecte pe durată lungă*

vor avea pentru voi. Pentru noi a însemnat pierderea identității umane. Nu ne căutați și nu încercați să mai intrați

în legătură cu noi. Pentru că nu știm cum vom arăta și, mai ales, cum vom gândi atunci când răspunsul vostru ar putea să ajungă din nou aici. Pentru orice întrebare ați putea avea în legătură cu ceea ce se întâmplă aici, vă putem spune numai atât: Proxima Centauri este o Poartă de Porti. Iar Porțile sunt f ,
peste tot."

în 2693 EC, Administrația Spațială a decretat cuadran- tul galactic care cuprindea Sistemul Proxima Centauri zonă interzisă accesului pentru o perioadă de 10.000 de ani. Specialiștii în statistici stabiliseră că în acest interval umanitatea va progresa suficient de mult pentru a încerca să găsească o soluție problemei cu care se confrunta, pentru a încerca să afle dacă *stelele fulgurante* constituie doar elemente naturale, încastrate într-un sistem complicat de legi fizice încă necunoscute, sau au evoluat până la atingerea unor conștiințe cosmice, fiind capabile să modeleze spațiul și timpul conform propriilor dorințe. Dacă termenul *dorință* se putea aplica unei entități cosmice...

Lumea blestemată a Portii

Totul a început în anul 2935 EC, când o expediție andro- umană de rutină, stabilizată pe o orbită circumvenusiană pentru a studia efectele coroanei solare asupra ecosistemului venusian, a descoperit astroportul „Poarta", abandonat în acest segment spațial în urmă cu circa 12 milioane de ani de către rasa cosmică Heechee. Aflat în interiorul unui asteroid, el era echipat cu 22147 de astronave, aflate în perfectă stare de funcționare, fiecare având un traseu preselectat, însă fără niciun fel de indicații cu privire la destinația, scopul și durata călătoriei.

Despre „Poartă" existau pe Terra informații mai vechi de o mie de ani, însă fuseseră considerate irelevante, deoarece apăruseră într-un roman literar science-fiction, din epora primitivă a Cuceririi Spațiului, fiind stocate într-o memorie auxiliară străveche. După ce primele explorări la suprafața ei au fost încheiate și numele lui Robinette Broadhead a fost descoperit, scris cu un spray coroziv, pe peretele metalic al unei încăperi utilizate ca dormitor, Comisia Tehtronică a decis reactivarea personalității scriitorului american Frederik Pohl și interogarea sa cu privire la informațiile pe care le deținuse înainte de scrierea

cărții. întregul proces a avut loc în arealul Tycho, pe Phoebe, și s-a bucurat de o audiență destul de mare - peste 14,3 miliarde de apeluri personale, într-un interval de numai 48 de ore.

Audierea a condus la concluza că numitul Frederik Pohl a imaginat și realizat romanul „Poarta" în ceea ce el a numit „stare de

transă creativă", specifică demult dispărutei arte a scrisului, și a negat că ar fi deținut informații precise cu privire la vreo civilizație extraterestră. La încheierea procesului, profilul personalității sale a fost stocat din nou și pus la conservare, după ce amintirile legate de audiere i-au fost înlăturate.

Astăzi, se consideră că pământenii anului 2935 EC au făcut o greșeală fundamentală atunci când l-au destocat pe Frederik Pohl, fără să înțeleagă că, de fapt, el este santinela Heechee din acest sector galactic. La 422 de ani după proces, „Poarta" a fost reactivată și sute de mii de nave Heechee și-au făcut apariția în jurul ei.

începea Marea Invazie, de care umanitatea se temuse în subconștient încă de când făcuse primii pași timizi pe Selena sau, pur și simplu, tăticii se întorceau acasă?

57

Olandezul zburător

„Șoimul Plutonian" era una dintre cele 22147 de astronave hechee descoperite pe astroportul „Poarta" în anul 2935 EC. Adus de pe orbita transolară, unde-și aștepta în liniște posibila reactivare, a fost transformat, alături de alte nouă surate, încă de la început, într-o dubă de transportat răufăcătorii condamnați de justiția federală terestră, în pușcăriile exterioare de pe sateliții lui Uranus.

Timp de 135 de ani efectuase cu regularitate această cursă

plictisitoare spre și dinspre marginea Sistemului Sol, asigurând fluxul de informații, de oameni și de materiale între Pământ și coloniile penitenciare.

In acest interval, cele aproape opt sute de nave hechee, al căror sistem de orientare în spațiu fusese decriptat și supus necesarelor corecturi, reușiseră să extindă granițele cunoașterii umane la peste 200 de parseci de baza de pe Venus. Pe opt planete fuseseră descoperite forme de viață, din care pe două de viață evoluată, iar într-un caz chiar o civilizație stranie, aflată în stare de incomunicabilitate. In plus, uriașa arhivă hechee cuprindea informații despre mai mult de 16.200 de civilizații evoluate și superevo-

luate, a căror dispunere în spațiu rămăsese însă necunoscută, deoarece nimeni nu reușise să înțeleagă bazele principiilor lor de cartografiere cosmică.

Apoi, brusc, în anul 3070 EC, fără niciun semn de avertisment prealabil, „Șoimul Plutonian" a cunoscut o celebritate explozivă, iar trecutul anost fu dat uitării în doar câteva zile. Aflat pe ruta de revenire către Terra, în apropierea Centurii de Asteroizi, bătrâna astronavă hechee- ană interceptă pe sistemele sale de monitorizare o stâncă neregulată, cu dimensiunile de aproximativ 110 km lungime pe 34 km lățime, care, după o simplă scanare de rutină, se dovedi a fi o navă pământeană. Una dintre puținele nave-generație ale expediției trimise în urmă cu peste un mileniu și jumătate să exploreze centrul Galaxiei. In pricipiu, legătura cu expedția încetase după trei secole, iar acestea fuseseră considerate pierdute în spațiu.

Deoarece nu răspundea la nicio tentativă de contact audio sau

video, Arthuro Campbelli și Hidalgo Olanessi Chiaro, comandantul și pilotul „Șoimului", de altfel singurii angajați ai companiei pentru această cursă, au amarat bizarul obiect de una din ghearele de andocare ale dubei, au folosit o freză laterală ca să sape un tunel prin ganga de depuneri minerale și au decupat o intrare în peretele metalic, placat cu ceramit.

Până să revină din expediția de recunoaștere, principalele Agenții de Știri din Zonele Miniere cele mai apropiate, respectiv de pe Io, Calipso și Marte, precum și un

echipaj de investigații de pe Coloniile Fractale Cohens, își anunțaseră sosirea iminentă, solicitând prioritate zero pentru informare. Dar mesajele lor au continuat să cio- căne în ecrane, nedeschise, până ce echipele de contact pătrunseseră în interior și constateră că „Șoimul Plutonian" plutea în derivă, fără echipaj la bord, iar uriașa astronavă-artefact nu se vedea nicăieri.

în acel moment a început cea mai mare operațiune de căutare din istoria navigației cosmice: peste o sută de nave hecheene, 50 de cargouri, 220 de nave interceptoare terestre și 60 aparținând Zonelor Miniere, o escadră particulară de vase de agrement și cele 12 crucișătoare, mândria Flotei Terestre, au străbătut regiunea în toate direcțiile, au scotocit chiar și pe suprafețele cele mai expuse la contact ale sateliților jovieni și saturnieni, fără a obține însă vreun rezultat. Artefactul dispăruse exact așa cum și apăruse - fără să lase vreo urmă materială a traseului său, nici măcar o semnătură de identificare în *spațiul U,* așa cum ar fi fost normal pentru orice navă care ar călători prin *găurile de vierme.* Armata a ținut, vreme de doi ani mar- țieni, trei nave de linie la marginea Centurii, în ideea că, într-un fel sau altul, artefactul își va face din nou apariția. Dar fenomenul nu s-a mai repetat, Campbelli și Chiaro au fost

considerați dispăruți pentru totdeauna (adică fără ca familiile să le poată încasa asigurarea de viață), iar dosarul a fost închis.

în 3076, o firmă de explorări pe asteroizi a achiziționat „Șoimul Plutonian" pentru a-1 transforma într-o navă-la-

borator și l-a amplasat în interiorul Centurii. După numai o săptămână standard, „Șoimul" a transmis către stația de pe Marte imaginea, imposibil de confundat, a două nave tactice de luptă, de dimensiuni medii, considerate distruse în timpul Conflictului Gheții, din 2290. Până ca echipa de intervenție să ajungă însă la fața locului, locul era din nou pustiu. Iar situația s-a repetat și 45 de ani mai târziu, când „Șoimul" trecuse în posesia unei societăți mixte terriano-joviană, care-1 utiliza drept „bază de salt", în Centură, pentru utilizatorii de microveliere solare. De data aceasta, ***olandezii zburători*** (cum fuseseră botezați de presa pământeană, care preluase o veche denumire din istoria marinei utilitare) se dovediseră a fi trei astronave din preistoria cuceririi Sistemului Sol. In anul 3189, când nava hecheeană revenise în Centură pentru prospectări spațiale, în vederea identificării unei Porți U, ***olandezii*** au vizitat-o din nou, de astădată sub forma a două enorme stații orbitale, din perioada de pionierat, care fuseseră trimise în spațiu după expirarea timpului de utilizare, pentru a nu se mai cheltui cu dezmembrarea lor.

Concluzia experților civili și militari în istoria cazurilor neelucidate a fost că, pentru toate ciudățeniile din ultimii aproape 300 de ani, singurul *vinovat* se dovedea a fi „Șoimul Plutonian", care avea capacitatea de a capta, transporta și aduce în vecinătatea sa orice navă care trecuse, la un moment dat, prin acel segment al Centurii de Aste- roizi. Nu se știa dacă „Șoimul" era singura navă hechee-

ană, din cele 22147 aflate în

astroport, capabilă să aibă această capacitate. Până la descoperirea altora, s-a hotărât ca el să fie scos din circuitul navelor funcționale și să rămână înscris pe orbita Centurii, în eventualitatea identificării altor nave terestre și, de ce nu, chiar a unor astronave de proveniență extraterestră.

62

Imperiul Oort

Cea mai importantă criză a navelor cosmice s-a petrecut la

mijlocul mileniului al IV-lea, când astroportul extraterestru Poarta s-a manifestat pentru prima oară și în sens invers, adică deschizând Sistemul Sol, în anul 3357 EC, urmașilor îndepărtați ai civilizației Hechee, cei care-l construiseră și îl utilizaseră încă de pe vremea când omul nu apăruse ca specie, iar Therra era stăpânită de marii saurieni. După o confruntare extrem de dură și de stranie în apropierea centurilor joviene, în care rolul jucat de Entitatea Rațională Digitală Xolotl a fost unul mai mult decât decisiv, forța de recunoaștere Hechee s-a retras, lă- sând în urmă peste un milion de morți în rândul Forțelor Spațiale Federale, și mai mult de jumătate din flota de intervenție rapidă distrusă sau în imposibilitate de a fi utilizată în acțiuni de luptă.

în 3362 EC, Adminsitrația Spațială Reunificată a comandat distrugerea completă a Porții. Pentru a fi siguri de reușită, două remorchere uriașe au fost cuplate prin intermediul câmpurilor gravifice de o parte și de cealaltă a ei, după care au fost proiectate în direcția Coroanei Sol.

63

Steaua fulgurantă Aurel Cărășel

Misiunea a fost considerată îndeplinită în momentul în care elementele componente ale stației s-au degradat la sistemele subnucleare de bază și au fost împrăștiate, de către curenții solari, în orizontul static apropiat.

Distrugerea Porții, ca tunel de trecere între puncte diferite ale Universului, nu a însemnat însă, în mod automat, și distrugerea navelor hecheene care o deserviseră, atât sub comanda stăpânilor lor inițiali, cât și sub aceea a oamenilor, după descoperirea ei, în anul 2935 EC. Numai că rolul lor în Sistem fusese foarte strâns legat de acela al astroportului-mamă, după cum au descoperit cu surprindere

oamenii. Practic, niciun motor nu a mai vrut să pornească, iar cele aflate în funcțiune s-au oprit fără nicio cauză aparentă, așa că mulțimea uriașă de nave, utilizate atât în afara Sistemului, în explorări și cartografieri ale unor zone cosmice extrem de îndepărtate, dar mai ales în interiorul său, pe rute fixe, a devenit brusc inutilă. Forțele Spațiale Federale, deținând propria flotă militară, nu au avut nimic de suferit, toate problemele mari iscându-se în rândul Flotei Civile, care s-a trezit, brusc, cu aproape jumătate dintre nave devenite inutilizabile.

Istoria umană a prospectării și apoi a colonizării spațiului extraterestru s-a dovedit un conglomerat de reușite și de eșecuri, fie că a fost vorba despre spațiul intra-So- larian, fie de cel extra-Solarian. Majoritatea absolută a pașilor prin spațiu făcuți de umanitate a depins într-o măsură foarte mare de capacitatea navelor sale cosmice

Steaua fulgurantă de a răspunde la cerințele momentului la care se făcea explorarea. Până în 2935, când descoperirea Porții adusese Therrei un plus de aproape 25.000 de astronave (e adevărat că necunoscute și o parte dintre ele chiar nefuncționale), evoluția cercetărilor în domeniul tehnicii spațiale fusese o constantă a tuturor guvernelor therriene și, ulterior, a tuturor Consiliilor de conducere a Administrației Spațiale. Fuseseră construite astronave de linie cu motoare ionice, yole cu vele solare, cargouri cu dinam Carstap, nave cu capcane energetice, astronave de colonizare Euterpe, care foloseau scurtăturile găurilor-de-vierme, nave- generație din categoria „Thales din Milet", utilizând energia subcuantică, veliere cu pânze din câmp magnetic, pla- netoizi locuibili de tip „Gheața Veșnică", folosind cupluri energetice materie-antimaterie, nave tahionice de tip „Arrakis", cu lansare din apropierea găurilor negre. Aurel Cărășel

Oricare navă hechee din interiorul astroportului Poarta era de o mie de ori mai performantă, la orice capitol și, în plus, consuma o

energie necunoscută, a cărei sursă nu putuse fi identificată. în decursul celor patru sute de ani de utilizare neautorizată a lor, niciuna nu își încetase funcționarea din motive tehnice sau din cauza lipsei de energie. Practic, Poarta fusese cadoul la care visa orice fel de civilizație ajunsă în pragul expansiunii cosmice.

în mod surprinzător, de descoperirea miilor de astronave hecheene beneficiase, pentru prima dată în istorie, societatea civilă, Marina Spațială manifestând o neîncre-

Steaua fulgurantă dere ostilă față de acest *dar* al extraterestrilor, pe care-1 considera otrăvit. Mai puțin de 200 de nave fuseseră an- docate în diferitele porturi militare ale Sistemului Sol și numai pentru cercetări ale tehnologiei extraterestre de concepere a zborului în spațiu. Practic, niciun pilot militar nu a condus vreodată o navă hecheeană într-o acțiune a Forței Spațiale Federale, ci numai în exerciții de zbor, în vederea studierii lor de către savanți.

Așa încât distrugerea Porții și imobilizarea *cadoului otrăvit* în diferite puncte ale spațiului intra și extra-sola- rian nu a afectat în niciun fel Marina Spațială. Nu în același fel au stat lucrurile și pentru Flota Civilă.

In 3370 EC, Jon Volt Arachnee, primul biot ajuns la conducerea Administrației Spațiale, a declarat în fața Parlamentului Therrian că deține soluția rezolvării crizei navelor spațiale, cu care se confrunta omenirea din momentul încetării războiului cu rasa Hechee. In acel moment, Administrația a deschis accesul la anumite arhive, considerate secrete de guvernările anterioare. Printre altele, a permis contactarea unei memorii auxiliare privitoare la descoperirea, în anul 723 EC, a astroportului Xenoc de către raptorul plutonian Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski. Trecuseră aproape trei milenii de la întâlnirea raptorului cu ciudata structură extraterestră,

iar societatea civilă nu știa aproape nimic despre ea, cu excepția câtorva informații lipsite de valoare, înregistrate în memoriile Bibliotecii Sol.

66

Steaua fulgurantă Aurel Cărășel

Practic, întâiul Senești al Administrației Spațiale Sola- riene, Santer Soldan Andreale, reusise să facă în asa fel încât toate pistele care conduceau la această descoperire absolut excepțională să fie blocate, izolându-1, în același timp, pentru o perioadă nedeterminată, pe descoperitorul ei, Grammichele-Zamoyski, în capsula biotică aflată la 100 metri adâncime sub gheața murdară a satelitului Triton, unde-și ispășea o pedeapsă privativă de libertate. în felul acesta, Administrația sperase să capete timp pentru cercetarea posibilelor amenințări pe care această halucinantă descoperire le aducea cu sine: dacă cele 39.876.122 de astronave extraterestre ar fi fost construite fie si numai >
de o mie de societăți cosmice (Andreale însuși bănuia că numărul acesta ar fi trebuit ridicat la cub, ca să se poată apropia, într-o măsură acceptabilă, de adevăr), mergând pe *linia minimei potențialități maligne,* așa cum rezulta din ecuația Boforskky-Langevin, în spațiu se găseau, în acel moment, cel puțin 10 societăți interesate să subjuge orice nou-apărut pe scena spațială. Numai că trecuseră aproape trei mii de ani si nicio amenințare serioasă nu-si făcuse »J

apariția de nicăieri. Mai mult, Portul Xenoc continuase să înainteze pe direcția polului sud al Galaxiei, cu incredibil de lenta viteză de numai 8,70 km, într-un interval de 24 de ore, apropiindu-se constant (deși nesemnificativ) de Sistemul Sol.

Ceea ce reușise să descopere Administrația, până ca Portul să dispară, la modul propriu, din locația spațială

identificată de Grammichele-Zamoyski, era faptul că printre navele catalogate nu exista niciuna hechee. Ceea ce putea să însemne două lucruri: sau că hechee nu apăruse pe scena spațială atunci când Portul fusese lansat pentru a trece pe la fiecare civilizație înscrisă în Consorțiu și a colecta navele ieșite din uz; sau că nu vruseseră / nu fuseseră acceptați să intre în Consorțiu. în ambele cazuri, problema rămânea aceeași - sistemele de comandă si de na- vigație spațială hecheene nu se regăseau pe niciuna dintre astronavele Portului.

După ce informațiile despre Portul Xenoc au intrat în atentia societății civile, Administrația s-a văzut nevoită să-și închidă majoritatea canalelor de comunicație, din cauza milioanelor de întrebări sosite din toate colțurile Sistemului. Cea mai importantă și mai repetată dintre toate s-a dovedit a fi una care nu avea legătură directă cu obiectul discuției - ce urma să se întâmple cu raptorul Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski, ținându-se cont de faptul că numai la el se mai putea apela pentru a elucida misterul dispariției Portului.

în 3379 EC, Administrația l-a grațiat pe Grammichele-Zamoyski, și trupul său, aflat în stază biotică, a fost supus reanimării. Deși nu era primul om care călătorea în felul acesta din trecut către viitor, socul cultural s-a dovedit atât de mare încât Administrația a acceptat transformarea unuia dintre planetoizii Centurii Marțiene într-o clinică cu un singur pacient.

Aici, după aproape un an de recuperări de mai multe tipuri, în special psihice, Grammichele-Zamoyski a fost declarat apt pentru a fi supus unui interogatoriu militar. Spre surpriza tuturor anchetatorilor și în primul rând a Seneșalului Jon Volt Arachnee, acesta a declarat încă de la prima întrebare că știe unde se găsește Portul Xenoc, dar că nu este dispus să dezvăluie această informație. Mai mult, i-a avertizat pe anchetatorii săi că orice încercare de a-i smulge cu forța respectivele informații vor declanșa în creierul său un dispozitiv care le va șterge definitiv.

Apelat de urgență, ERD Xolotl a purtat o discuție privată de zece minute cu acesta, după care i-a comunicat lui Santer Soldan Andreale că raptorul nu blufa și că avea, într-adevăr, instalat în creier un mecanism chimic care, la declanșare, i-ar fi scurtcircuitat toate sinapsele neuronale. „Singura soluție pentru a ajunge la ceea ce vă doriți", a continuat Xolotl, „este să negociați cu el, să-i plătiți informația. Trebuie să vă gândiți la faptul că el este cea mai singură ființă din acest colț de Univers. Și că nu are, într- adevăr, nimic de pierdut."

Negocierile care au urmat s-au dovedit a fi și cele mai dure, dar și cele mai stranii din întreaga istorie a Administrației. Grammichele-Zamoyski s-a arătat de acord să vândă umanității orice nave ar fi ales aceasta, în urma examinării imaginilor, dar numai la bucată și negocierea trebuia să rămână validă chiar dacă sistemul operațional al navei nu devenea functional sau chiar dacă nava nu

putea fi reprodusă de tehnicienii therrani. Iar modalitatea de plată preferată de raptor a fost și ea una inedită: pentru fiecare navă primită, Sistemul Sol îi ceda lui Gram- michele-Zamoyski dreptul

de proprietate asupra unui corp spațial din Norul lui Oort, care să nu depășească diametrul satelitului Triton.

Primele 84 de nave s-au dovedit a fi „fiare vechi", singurele lucruri interesante obținute de savanți de la ele fiind compoziția câtorva materiale de protecție ale scuturilor spațiale. Cea de-a 85-a, o astronavă de dimensiunile insulei Noua Zeelandă, a constituit surpriza mult-aștep- tată: pe lângă faptul că putea deveni funcțională, după curățirea generală a echipamentelor, s-a dovedit că dispunea de un motor Catharsis, bazat pe funcția de reversibilitate a atomilor de cesiu excitati, un adevărat oscilator cuantic, la care omenirea visa de milenii. Mai mult, inteligența astronavei s-a lăsat accesată de Xolotl și a acceptat să le pună la dispoziție inginerilor entuziasmați planurile structurale ale navei. De aici și până la a obține o clonă a ei nu a mai fost decât un pas.

Grammichele-Zamoyski a vândut astronave până în anul 3394 EC, când a emis un comunicat prin care anunța Administrația că nu mai este dispus să continue livrările și că nu e interesat de represaliile cu care aceasta îl amenințase în caz că va denunța contractul. Apoi, în anul imediat următor, stația spațială „Averange 002132", din efectivul militar defensiv extrasolarian, a interceptat o sondă,

Steaua fulgurantă purtătoare a unui mesaj din partea Majestății Sale împăratul Carlo Mario Carafa I. Cristalul, care si-a deschis re- ceptacolul inteligent numai în prezența Seneșalului Jon Volt Arachnee, i-a comunicat acestuia că fostul raptor Grammichele-Zamoyski a decis să instaureze pe cele 396 de corpuri cerești cumpărate de la Sistemul Sol o dictatură imperială al cărui singur cetățean-conducător era el însuși și oferea pământenilor statutul de asociați ai Imperiului Oort.

Aurel Cărășel

„400 de bucăți de stâncă plutitoare, aproape fără nicio valoare

economică, oferă Sistemului Sol statutul de asociat!" a izbucnit în râs Senesalul, oferind de băut celorlalți membri ai Consiliului Tactic din întăritorul său personal. Aceștia au băut în tăcere, după care reprezentantul ura- nian i-a solicitat Seneșalului Arachnee să îi ceară părerea lui ERD Xolotl asupra insolitei propuneri. Reactivată în mai puțin de un minut, Entitatea le-a comunicat că, între timp, situația politică din așa-zisul Imperiu se schimbase deja, el devenind cel de-al doilea cetățean, cu drepturi egale cu acelea ale primului cetățean, din Imperiul Oort. Si că, la fiecare 47 de secunde, se transforma într-un astfel de cetățean câte o structură inteligentă din miliardele cu care omenirea opera la scara Sistemului Sol. Deoarece, pentru a deveni cetățean al Imperiului, nu era nevoie decât de o solicitare în acest sens, fără ca prezența fizică să constituie o necesitate. Practic, a subliniat Xolotl, cetățenii imperiali puteau să trăiască oriunde doreau ei, bucurân- du-se de statutul protector oferit de politica imperială.

71

Steaua fulgurantă Aurel Cărășel

Cum poate să devină o inteligență artificială, lipsită de personalitate, cetățean al unei structuri sociale nerecunoscută de nimeni?! s-a mirat Arachnee, cerând ajutor din priviri colegilor din Consiliu.

Foarte simplu, a răspuns Xolotl. Devii o societate atunci când te recunoști tu însăți ca atare si atunci când > 1 9
te recunosc si ceilalți. Carlo Mario Carafa a decis că se 1 ♦
poate recunoaște ca făcând parte dintr-o astfel de societate, iar prima care și-a exprimat dorința de a o recunoaște a fost inteligența cosmică denumită Zeul Lithic, cel care somnola în Cavitatea Verniană din apropierea centrului Therrei. Mai mult, la sfatul său, împăratul a decis ca, în schimbul recunoașterii statutului de aliat al

Sistemului Sol, să revină asupra deciziei de întrerupere a vânzărilor de astronave extraterestre către Administrație.

în 3396, convinsă numai parțial de justețea cererii, dar acționând sub presiunea enormă *a* opiniei publice, Administrația Spațială Reunificată a emis un edict legislativ prin care recunoaștea statutul de asociere cu Imperiul Oort, un stat format dintr-un singur om și peste un miliard de existențe raționale digitale.

72

Fedaykin imperial

Coroana Oregon este numele brâului lat de doi parseci și jumătate și având raza de peste 16 parseci, care înconjoară Sistemul Solar, înainte de Centura Kuiper. Penultima graniță, înainte de a intra în Marele Vid. Coroana Oregon este cercetată în fiecare deceniu, încă de la începuturile Erei Cosmice, de misiuni automate și există chiar și două stații cosmice de mari dimensiuni, pe jumătate civile, pe jumătate militare, locuite în întregime numai de androizi. Nimic interesant nu fusese încă semnalat înainte de anul 3589 EC, cu excepția câtorva explozii spectaculoase, datorate ciocnirilor dintre asteroizi. Apoi, brusc, sistemele automate de pe stația „Minerva 2D2" au transmis un set informațional care a uluit întreaga comunitate a savanților sistemului și a făcut să intre în alertă de gradul patru toate sistemele defensive tactice de pe orbita planetei

Pluton: astronava tahionică „Arrakis" apăruse la marginea scutului defensiv al stației și cerea permisiunea de andocare.

Era vorba despre o navă terestră, după cum au stabilit experții militari, studiind arhivele Administrației Spațiale. Sau de copia unei astfel de nave. Pentru că, în mod

la standardele din urmă cu peste un mileniu, trebuie să fi avut o durată de viață limitată la cel mult două secole. Iar aceasta nu prezenta prea multă uzură aparentă.

Străbuna „ Arrakis" făcea parte dintr-un convoi de cincizeci de nave, pornit către îndepărtata constelație Fornax, în încercarea de colonizare a unei planete de două ori mai mari decât Pământul, botezată, la rândul ei „Arrakis", care, stabiliseră exobiologii, deținea o atmosferă extrem de asemănătoare cu cea terestră. Convoiul își atinsese ținta după aproape două sute cincizeci de ani de zbor neîntrerupt și începuse etapele colonizării, în ordinea prestabilită.

Ultimele rapoarte primite de Administrație prezentau o situație stranie: atmosfera era respirabilă, nu existau germeni nocivi, dar cvasitotalitatea planetei era acoperită de un deșert roșcat, străbătut de mii de ființe de dimensiuni uriașe, un fel de viermi inelari, dovedind o rezistență incredibilă față de majoritatea armelor folosite împotriva lor; planeta putea fi, totuși colonizată, susțineau rapoartele, deoarece plantele terestre puteau fi aclimatizate cu ușurință, iar în subteranul planetei exista o enormă cantitate de apă lichidă, care putea fi adusă la suprafață prin forare. Numai că, mai întâi, deșertul trebuia curățat de viermii-de-nisip, iar pentru aceasta era necesar ca întregul colectiv uman, readus la viața activă din tuburile criogenice, precum și aproape toate zecile de

mii de clone ce urmau a fi dezvoltate din genele lor, să devină soldați de profesie. Soldați instruiți pentru condițiile tipice din acel deșert.

După care contactul cu echipajele coloniștilor încetaseră complet și, după perioada standard de 50 de ani-te- reștri, convoiul fusese declarat pierdut în spațiu, iar sumele alocate recuperării și salvării lui fuseseră sistate. Istoria colonizării Galaxiei se scria deja altfel, iar străbunele nave tahionice fuseseră trimise la lada cu deșeuri a cronicilor Expansiunii. Acum, însă, o astronavă pierdută în negura istoriei bătea la porțile prezentului și își cerea dreptul să reintre în realitatea umanității. »

Cercetările preliminare, civile și militare, au durat aproape o jumătate de an. Fără să descopere nici măcar urma vreunei amenințări pentru societatea umană. Pe „ Arrakis" se găseau două sute zece coloniști, de sex masculin, așteptând cumințI în cuvele criogenice. Toate tipurile de examene la care au fost supuși și înainte și după revenirea în activitate au scos în evidență faptul că erau perfect sănătoși și că aparțineau genetic rasei umane. Li s-a făcut o scurtă prezentare a istoriei evoluției de la plecarea convoiului și până la sosirea lor neașteptată, apoi li s-a cerut să procedeze la fel.

Istoria lor era una tulburătoare și stranie. Planeta Arrakis fusese îmblânzită și stabilizată după aproape trei sute de ani de război neîntrerupt cu viermii-de-nisip, care nu voiau să accepte niciun intrus pe teritoriul lor. Bătăliile

fuseseră distrugător de grele din două motive: indiferent ce tip de arme ar fi fost folosit împotriva lor, acestea nu mai erau eficiente într-o nouă confruntare, viteza de adaptare a târâtoarelor depășind

orice imaginație; mai mult, erau capabili să perceapă anumite linii ale viitorului foarte apropiat, defazându-se în timp, în momentul în care erau amenințați de vreo primejdie. Războiul fusese condus de Casa Piloților Atreides, însă după un secol, coloniștii nu reușiseră să curețe nici măcar o zecime din suprafața deșertului, iar puțurile forate la mari adâncimi necesitau o pază militară foarte puternică. Singurele oaze cu adevărat puternice, capabile să adăpostească orașe și să permită progresul tehnologic se găseau în preajma polilor planetei, acolo unde predominanți erau munții și platourile stâncoase, care făceau imposibilă apropierea viermilor. Urmase o perioadă de relativă acalmie, în care fiecare specie își căuta noi resurse tactice, perioadă care se terminase cu un început de război civil, în urma căruia puterea fusese acumulată în mâinile unei singure ființe - clona clonei astronomului expediției, Frank Patrick Herbert. Din acel moment, bătălia cu viermii luase o cu totul altă turnură: Împăratul-zeu al lui Arrakis, după cum se autoproclamase noul lider, a hotărât îmblânzirea și nu exterminarea lor, transformând soldatii în dresori, numiti *fedaykini imperiali.* în mai puțin de treizeci de ani, chimia și biochimia luaseră un asemenea avânt încât permisese descoperirea unor substanțe care, odată injectate în trupurile lor uriașe, îi făcea să devină extrem de docili. Res-

tul nu a fost decât o joacă de-a trasul la țintă cu tunurile tranchilizante. In următoarea sută de ani, trei sferturi din suprafața planetei devenise locuibilă, iar fâșiile deșertice fuseseră păstrate numai pentru menținerea în viață a armatei de viermi îmblânziți.

întrebați ce făceau cu aceștia, coloniștii de pe nava „Arrakis" le-au arătat câteva tuburi transparente, umplute cu o substanță maronie și uscată. Fecale de viermi- de-nisip, au spus ei. Cei care le consumă

constant, vreme de un an terestru, capătă capacitatea viermilor de a prevedea secvențe de viitor alternativ. Altfel spus, pot să prevadă cu câteva zeci de secunde, până la câteva minute, evenimente ce urmează să le intersecteze linia existenței.

Și la ce ar putea servi asta?! s-au mirat examinatorii. La crearea unei linii distincte a rasei umane, aflată în plină expansiune galactică - piloții precogi. Pentru că indiferent cât de performante ajunseseră ordinatoarele de pe astronave, sistemul lor de judecată și de reacție rămânea mult prea lent față de infinitatea pericolelor ce pândeau din spațiu. Precogii aveau însă acces la ele în timp util.

Se întorseseră pe Terra pentru comerț. Un comerț mai ciudat, dar comerț, la urma-urmei. Arrakis era dispusă să livreze constant cantități suficiente de substanță pentru antrenarea viitorilor piloți ai Federației, în schimbul... deșertului de pe Marte.

Propunerea părea tentantă, cu atât mai mult cu cât Marte, în ciuda tuturor tentativelor de colonizare, rămă-

Steaua fulgurantă sese aproape inaccesibilă, din cauza costurilor. Administrația Spațială s-a arătat precaută, dar într-un final a fost de acord să închirieze deșertul marțian pentru douăzeci de secole societății arrakiene.

în anul 3601 EC, primii spori de viermi-de-nisip au fost îngropați sub nisipul Planetei Roșii. Marte a devenit, brusc, un punct de atracție pentru principalii investitori ai Sistemului, iar terraformarea a fost reluată din punctul în care fusese întreruptă, în urmă cu aproape două mii de ani. Evident că primele astronave-de-ruptură, înzestrate cu sisteme de inversare a câmpurilor, au fost conduse de piloți precogi, iar numărul accidentelor spațiale în care au fost antrenate a ajuns foarte aproape de zero.

în anul 4231 EC, arrakienii marțieni au solicitat închirierea sau cumpărarea deșertului Sahara, conservat în condiții de izolare

perfectă de către biologi, sub cupolă de plastoțel. De această dată, Administrația a refuzat cererea, iar neonorarea tranșelor din contract a declanșat așa- numitul *război al mirodeniei,* în urma căruia Terra avea să fie supusă unui tir constant cu asteroizi de mici dimensiuni, smulși din centura aflată între Jupiter și Marte și direcționați prin *efectul-praștie* către păturile înalte ale atmosferei. Un act de violență inutil, după cum au apreciat tacticienii terrieni, deoarece aceștia fuseseră spulberați în totalitate de pe Centurile Van Allen, singurele resturi ce aveau să ajungă pe sol urmând să fie pulberea rezultată, aglutinată în picăturile de ploaie, la nivelul troposferei. înfrângerea celor aproape zece mii de coloniști de pe Marte

78

Steaua fulgurantă a survenit în urma Celor Trei Debarcări de pe Mons Marineris. Bătălia a fost scurtă și fără perspectivă. Umanitatea a cucerit aproape fără pierderi întreaga investiție arrakiană și a capturat toți viermii din deșert, trecând la exploatarea intensivă a *mirodeniei.* Coloniștii supraviețuitori au fost îmbarcați pe câteva astronave vechi și trimiși înapoi spre Arrakis. Aurel Cărășel

Numai că în anul 4356 EC, în nisipurile sahariene au fost depistați primii viermi sălbatici, iar armele folosite împotriva lor s-au dovedit ineficiente. Spargerea cupolei s-a dovedit o joacă, în următorii cincizeci de ani trei sferturi din continentul african transformându-se într-un uriaș deșert.

Iar oceanele și mările nu mai păreau niște bariere inexpugnabile.

79

Marea Pată Roșie

Marea Pată Roșie de pe giganta gazoasă Jupiter a dispărut definitiv în anul 4112 EC, iar specialiștii Institutului Pentru Energia Astrelor nu au putut să furnizeze nicio explicație științifică. De la Giovanni Cassini, primul ei descoperitor, în epoca de preistorie a colonizării cosmice, mai făcuse acest lucru de aproximativ 560 de ori - dispariţiile începând să fie contorizate cu aproape 80 de ani înainte de EC. De fiecare dată reapăruse în spectrul vizibil după intervale neregulate de timp, cuprinse între 27 și 180 de zile.

Au fost elaborate aproape 1200 de teorii, de la cele mai plauzibile - conform cărora procesul meteorologic care dăduse naștere extraordinar de longevivului ciclon jovian luase sfârșit, în mod natural, până la unele complet fanteziste, care atrăgeau atenția autorității administrative terestre asupra faptului extraordinar că supravegherea demonică a civilizației umane, prin intermediul „ochiului lui Satan", a încetat.

In 4202 EC, un tehnician utilitar, alocat pe stația de epurare a heliului de pe Callisto, Weldon Owen Corradi,

80

a sugerat ipoteza unei legături directe între dispariția acesteia și proiectul „Energie Joviană pentru Terra" (EJT), început cu aproape un secol mai înainte. Deoarece proiectul consumase până în acel moment peste 1000 de miliarde de unități bancare, tehnicianul a fost, pur și simplu, realocat pe o navă de cercetare a meteoriților, din Norul lui Oort, și nimeni nu a mai auzit ceva de el, din acel moment.

In 4228 EC, EJT a intrat în etapa a treia de implementare - cea a corectărilor orbitale pentru aproximativ 40 din cei peste 108 sateliți jupiterieni, acest fapt implicând explozii nucleare dirijate, de ordinul gigatonelor. Deși specialiștii au dat asigurări ferme asupra faptului că ordinea cosmică din acest sector spațial nu va fi perturbată în mod semnificativ, câmpul magnetic jovian a scăzut cu o zecime de tesla, fapt care a condus, după numai 20 de ani, la redistribuiri majore ale pungilor de metan și hidrogen sulfurat, în atmosfera superioară a gigantei gazoase. Observatorii de pe sateliții meteorologici locali au raportat apariția unor imense aurore boreale deasupra polului nord, ale căror cozi au trecut dincolo de Europa, risipin- du-se în spațiu. Era prima dovadă a faptului că Jupiter reacționa la stimuli, asemenea unei ființe vii.

Apoi, când faza corectărilor a fost depășită, iar operațiunea EJT a intrat în linie dreaptă, Administrația Spațială a fost nevoită să informeze Parlamentul Terrei despre adevăratul scop al proiectului, pentru a obține permisi-

- transformarea planetei Jupiter într-un solenoid
de dimensiuni cosmice, care să se rotească în interiorul unei carcase electromagnetice, formată din baleierea în spirală a atmosferei cu o rază laser generată de pe frontul saturnian, un fel de bobină gigantică, gata să producă la nesfârșit curent electric, cu costuri de întreținere minime. Mai era vorba, în plan secundar, și de perturbarea activității lunetei cosmice, pe care Jupiter o forma împreună cu Venus...

Presa afiliată Administrației a făcut tot felul de prezentări elogioase proiectului și s-a ocupat de elaborarea unui model cât mai simlist și mai pe înțelesul tuturor a modului său de funcționare: „Este ca și cum inginerul Nicolae Tesla și-ar fi propus să învăluie giganta

gazoasă în miliarde de spire, dar nu din metal, ci dintr-o rază continuă, iar dinamul astfel rezultat ar produce, prin inevitabila sa rotire în jurul axei, terawați de energie electrică, la infinit".

Războiul nedeclarat dintre Parlament și Administrație s-a încheiat înainte să fi început, cu victoria celei de pe urmă. Banii necesari au fost alocati, navele Marinei au fost puse la dispoziție, iar construcția Releului Energetic între Terra și Marte a debutat furtunos. Simultan, punctul de supraveghere satelitară de pe măruntul Enceladus a început să fie transformat într-o colonie permanentă, primul pas spre construirea celui mai mare „tun" laser din istoria fizicii terestre.

82

Steaua fulgurantă Aurel Cărășel

în 4290 EC, Administrația a avizat cea de-a patra etapă a implementării EJT - fixarea pe poziție satelitară, în tro- posfera înaltă joviană, a peste 1.000.000 de miliarde de oglinzi moleculare, cu rolul de a direcționa în spirală și a amplifica raza laser a lui Enceladus. Etapa a durat 23 de ani și a costat aproape jumătate din întreg costul estimat al proiectului, precum și peste 200 de nave utilitare, 2500 de baloane spațiale și o cantitate neprecizată de capsule tehnice de reglaj. Numărul persoanelor date dispărute în timpul asamblării a fost considerat secret militar și nu a fost dat publicității. In 4305 EC, oglinda moleculară finală, cu diametrul de un kilometru și jumătate, a fost ancorată de un satelit geostaționar, iar președintele de atunci al Administrației, Angio Saranello de Piezomalli Alta, a dat undă verde începerii etapei finale a proiectului.

Primul fascicul laser, de ghidare și de corecție, a fost emis de pe Enceladus în 4307 EC, alinierea sistemelor interconectate fiind

aproape perfectă. Un an mai târziu, Enceladus își începea emisia continuă, troposfera joviană devenind pentru personalul curselor regulate din și către uriașa gazoasă un straniu brad iluminat feeric pentru Crăciun. Cei dintâi terawați de energie au fost disponibili la numai câteva săptămâni, după care producția a depășit orice așteptări, fiind necesare frecvente întreruperi ale sistemului pentru ca energia stocată să poată fi expediată în condiții optime. Luase naștere *dinamul Tesla,* un fel de perpetuum mobile al Erei Cosmice, care promitea să pună capăt foamei de energie a umanității.

83

Steaua fulgurantă Aurel Cărășel

EJT a funcționat, fără probleme, timp de aproape 50 de ani, producând suficientă energie pentru a acoperi consumul unei treimi din necesarul Terrei, a consumului tuturor stațiilor spațiale, a habitatelor selenare, a porturilor mercuriene și venusiene, a celor trei colonii marțiene, precum și a miilor de puncte de lucru din Centura de Aste- roizi.

Asta până în anul 4359 EC... când ***Marea Pată Roșie*** a reapărut pe neașteptate, distrugând simetria unui uragan de amoniac, al cărui punct de maxim fusese atins în urmă cu mai bine de un an. în acel moment, fasciculul spiralat de laser al lui Enceladus și-a modificat traiectoria, pără- sindu-și traseul dirijat de oglinzile moleculare și devenind un laser obișnuit, cu traiectorie rectilinie, al cărui punct final s-a dovedit a fi Marea Pată. întreaga energie cvasigratuită, destinată necesităților umanității, a fost aspirată de aceasta ca și cum nici n-ar fi existat. Orice tentativă de reorientare a laserului s-a dovedit sortită eșecului, chiar și aceea a întreruperii funcționării sale pentru o perioadă scurtă, în scopul evaluării situației. Pur și simplu, perpetuum-ul mobile se comporta ca atare, numai că în alte scopuri.

în 4370 EC, Marina Spațială a trimis într-acolo trei fregate echipate de luptă, cu ordine stricte de a distruge o parte însemnată a oglinzilor moleculare de pe orbita jo- viană. Stația spațială permanentă de pe Europa și cele două puncte de observație de pe Ganimede au transmis

imagini înspăimântătoare despre distrugerea lor, imediat după poziționarea pe orbite de atac, prin redirijarea fluxului de energie de la Marea Pată către ele. Fizicienii au vorbit despre impulsuri electromagnetice de puteri solare, iar destabilizarea orbitelor a peste 25 dintre sateliții intra- orbitali ai gigantei gazoase a părut să confirme teoriile.

O hipercivilizație, care și-a făcut însămânțările de toamnă, așteptând să vină vara cosmică a culegerii roadelor, au afirmat filosofii. O hipercivilizație, care a străbătut Galaxia într-o infinitate de direcții, plantând „pete roșii" de absorbție energetică pe toate gigantele gazoase întâlnite, în ipoteza că, într-un viitor oarecare, acestea vor fi descoperite de civilizații inferioare, care vor încerca să le exploateze energetic. Iar atunci când exploatările vor da semne de reușită, „petele" își vor începe misiunea prestabilită, furnizându-le energie gratuită.

O prostie! au sărit ca arși astrofizicienii. Nimeni nu poate să transporte energia cale de sute sau de mii de ani lumină, deoarece randamentul ar fi atât de redus încât nu ar merita efortul.

De unde știți voi unde o transportă, realmente? au clătinat din cap filozofii. Poate că pentru o hipercivilizație, chiar și deplasarea prin găuri de vierme este un concept demult depășit. Poate că termenul „instantaneu" a fost inventat chiar de ei.

Războiul declarațiilor a fost curmat de hotărârea Ad- 1 ministrației Spațiale de a izola fenomenul jovian prin

crearea unei enclave de protecție. în anul 4382 EC, umanitatea și-a retras toate avanposturile din microsistemul jupiterian, aplicând un embargou complet asupra deplasărilor prin interiorul acestei zone, devenită rapid un paradis pentru pirații cosmici.

Cazul Ogilvy

Este sigur că fenomenul publicității a apărut încă din Epoca Primitivă, atunci când primul vânător a pus la uscat pielea vânatului, iar un altul a văzut-o, a dorit-o și:

1. l-a omorât si a luat-o;
2. i-a dat altceva în schimb si a luat-o;
3. a pândit momentul din noapte când toată lumea dormea si a furat-o;
4. și-a angajat propria hoardă în luptă cu hoarda celuilalt, i-a înfrânt și a devenit proprietarul pieii respective.

Deși nu a purtat efectiv această denumire, publicitatea pare să fi însoțit istoria dezvoltării omului, dar și a societății, până la începutul Erei Cosmice. Cel care a fundamentat științific nevoia omului de a-și lăuda produsele oferite spre vânzare, dar și nevoia cumpărătorului de a se lăsa înșelat de reclama zgomotoasă, care nu oferă informația propriu-zisă despre produsul respectiv, ci scoate în evidentă numai acele trăsături informaționale care îl , »
determină pe posibilul client să creadă în eficiența produsului, este David Ogilvy.

Ogilvy ar fi rămas, probabil, un ilustru necunoscut, unul dintre miliardele de cetățeni lipsiți de identitate,

găsește dincolo de ele, dacă... Dacă în anul 4929 EC Societatea Creier de Siliciu Pentru Toți » nu ar fi avut ideea genială de a-i reconstitui personalitatea, folosind informațiile stocate în Arhivele de pe satelitul terestru Niobe.

Noul Ogillvy s-a dovedit o structură noncarbonică inteligentă extrem de avidă după informații de orice fel. Cuplarea lui la majoritatea terminalelor arhivatoare de orice fel a rezolvat problema solicitărilor sale în mai puțin de o săptămână. După care, personajul s-a arătat dispus să colaboreze cu creatorii săi în domeniul demult perimat (dar existent încă) al publicității. Iar tehnicile de exprimare de la sfârșitul mileniului al V-lea al EC îi ofereau o »
nesfârșită listă de posibilități.

Singura reclamă de la (re)începuturile perioadei sale de activitate (aproximativ 5010 EC), rămasă în istoria modernă a genului este considerată o *capodoperă Nuages* - un subdirector artistic, care face furori timp de aproape două secole printre cumpărătorii din Lumile Exterioare, în special cei din coloniile situate pe planete cu atmosferă, dar și de pe sateliții acestora. Este vorba despre utilizarea sistemelor noroase în elaborarea de imagini, texte și chiar sunete, care să determine în spectatori dorința de a achiziționa obiectele supuse testului reclamei. Mai exact, despre dirijarea curenților atmosferici prin intermediul unor ochelari capabili să genereze la mare distanță câmpuri

electromagnetice, prin intermediul cărora purtătorul lor putea să determine norul (sau norii) să-și modifice traiectoria și chiar să-l oprească la punct fix. Prin reunirea eforturilor mai multor purtători se puteau crea o mulțime de efecte artistice extrem de sofisticate, pornindu-se de la șabloane prestabilite, care purtau în background

informații despre produsul oferit spre reclamă. Și chiar dacă joaca de-a *Nuages* era gratuită, pe o perioadă delimitată de timp, jucătorii achiziționau obiectul/obiectele reclamei la scurt timp după ce își construiau tablourile dinamice pe cer, fără să știe ce anume îi determinase să solicite acest lucru.

Au urmat *reclamele mentaliste,* foarte la modă printre surferii solari. Deși extrem de exclusiviste (făceau publicitate numai aparaturii necesare actului surfării cosmice), modalitatea de reclamă a fost foarte răspândită în special printre călătorii și marinarii de pe astronavele clasice de cursă lungă. Fenomenul se lega de capacitatea creierului de „a-și aminti" chiar și lucruri de care nu luase cunoștință anterior, dacă i se ofereau secvențe de informație, pe care poate să le sudeze într-o manieră coerentă, cu ajutorul logicii de tip aristotelic. Niciun psiholog uman sau vreo inteligență artificială specializată în domeniul creierului nu a reușit vreodată să lămurească misterul corelării *
mozaicurilor preinformaționale și a fundamentării pe baza lor a unor realități paralele logice, dar s-au găsit oameni care să aplice în domeniul publicității aceste efecte.

Mai precis, dacă unui bărbat i se strecurau în băutură sau în mâncare elemente vitaminice capabile să declanșeze sclipiri ale unor imagini văzute într-o perioadă a vieții sale demult intrată în uitare, a unor femei pe plajă, să spunem, un transputer, care avea acces la codul său men- talist, putea să genereze imagini ale unor costume de baie extrem de futuriste, transformând acele palide imagini în niște femei extrem de apetisante, care îl făceau pe subiect... să-i cumpere partenerei sale imediat acele seturi de costume care urmau să o

transforme în diva din visurile sale. Ceva oarecum asemănător reclamelor subliminale de la începutul secolului XXI, însă cu mult mai eficiente. Pentru că, în acest caz, subiectul își plătea singur tipul de reclamă pe care dorea să-l asocieze cu iubita sa.

Au urmat *reclamele minerale* din Centura de Asteroizi, începute în 5087 EC, când Compania de Testare a Produselor Biologice HERMES a cumpărat peste 400.000 de stânci de diferite mărimi de la marginea acesteia și le-a înzestrat cu câmpuri magnetice cu potențial biologic, apte să inducă turiștilor și călătorilor de la bordul navelor care o străbăteau diverse scheme de necesități, la care aceștia nu se gândiseră niciodată mai înainte. Acțiunea a durat aproape opt secole, fiind considerată un succes de proporții, căruia numai războiul din 5885 EC dintre Therra și Coloniile Miniere Satumiene a reușit să-i pună capăt.

Dar structura noncarbonică Ogilvy nu-și spusese încă ultimul cuvânt, iar deraierile istoriei cosmice a omenirii

nu-i spuneau mare lucru. Pasul următor în publicitate a însemnat o răsucire de 180°, adică o revenire la societățile ce trăiau în atmosfera unui corp ceresc. în 5893 EC, profitând de evoluția spectaculoasă a fizicii gazelor, a creat șablonul unor curenți de inducție ce permiteau curgerea gazelor considerate opace pe direcții cerești prestabilite, astfel încât să anuleze strălucirea anumitor constelații sau stele singulare, cele rămase formând imaginea sau denumirea produselor supuse reclamei.

Au urmat reclamele-seminteligente, oferite gratuit la achiziționarea produsului în cauză, care se autoinstalau în baza neurală de date a cumpărătorului și ofereau informații considerate

secrete despre utilizarea produsului cu maximă eficiență, reclame-cu-suport-biologic ce prelungeau speranța de viață a clienților produsului, reclamele cu absorbție prin piele, reclamele virale, răspândite prin intermediul unor fragmente de retroviruși, prin sistemele de distribuție a aerului atmosferic.

Descoperirea *apei vii* sau *active,* în gheața de adâncime a satelitului saturnian Miranda, care readapta structura genetică a corpului uman, adaptându-1 în numai câteva luni la supraviețuirea liberă în spațiul cosmic, a condus la o nouă „goană după aur", iar puținii prospectori norocoși care au reușit să se întoarcă acasă cu câteva unitati J » >
de gheață, au format o societate pe acțiuni și, sub firmamentul juridic al acesteia, au plătit bani frumoși structurii Ogilvy pentru o reclamă de proporții, la nivelul întregu-

lui Sistem Sol. Surpriza de proporții a investitorilor, dar și a milioanelor de potențiali clienți, care așteptau apariția reclamei ca pe un show de proporții cosmice, a venit asemenea unui val mareic neașteptat - Ogilvy și-a tranferat toate conturile în sistemul bancar al Teritoriilor Centau- riene, dispărând fizic el însuși după aceea din rețeaua de supraveghere a persoanelor umane și nonumane a Sistemului Sol.

Deoarece Teritoriile Centauriene formau încă în mileniul al VII-lea EC o zonă de neutralitate inaccesibilă Administrației Spațiale, cazul său infracțional a fost închis în anul 6012, iar ceea ce ar fi trebuit să fie *publicitatea Miranda* s-a dovedit ultima reclamă din lume, întrucât sistemele publicitare au fost declarate ilegale în spațiile ocupate de oameni.

Galaxia Sudică

Istoria Galaxiei Sudice începe în anul 5144 EC, când nava-toroid *Osaka Nippo* a transmis spre Sistemul Sol primele imagini de pe orbita multiplă a lui Pladentarius, prima grupare stelară cvintuplă întâlnită, care se rotea în jurul unei găuri negre, pe o orbită stabilă, fără a fi afectată de enorma atracție gravitațională a acesteia. Lucifer Nigger a devenit, brusc, cel mai studiat corp cosmic din analele astronomiei și cosmologiei. Către el a fost trimisă o adevărată *armada* de astronave, majoritatea stații de cercetare automate, provenind din întregul Cortegiu, zona galactică periferică ocupată de omenirea aflată în expansiune. După aproape 300 de ani de studiu și de uriașe rezerve financiare cheltuite, niciuna dintre cele două întrebări fundamentale nu primise încă răspuns - nu se aflase cărei astrofizici nonconformiste îi aparțin legile ce permit existența unei cvintuple stelare și nici de ce aceasta nu este afectată de puterea atracției unei găuri negre.

În 5460 EC, Administrația Spațială Solariană a autorizat reinstaurarea contactului dintre umanitate și Enti-

tatea Rațională Digitală Xolotl, în vederea obținerii unei consilieri obiective, cu privire la impasul științific în care intrase, însă spațiul digital protejat în care se autoclaus- trase acesta era gol. Pusă în fața unei urgențe fără antecedent, Administrația a hotărât să încalce protocolul încheiat cu Entitatea, în urmă cu peste două milenii, și să permită începerea studiilor de concepere a unei arhitecturi

inteligente nonumane, bazată pe structura cea mai răspândită din Univers - stelele.

în 5491 EC, personalitatea Ethan Von Chamisso don Misere, stocată pe un creier de siliciu cu peste o jumătate de mileniu mai înainte, a fost de acord să coopereze la realizarea acestui proiect și să ia legătura, în acest scop, cu una dintre entitățile cosmice care utilizau în mod frecvent Therra ca tren spațial. *Othello* 2222, denumirea acceptată de entitate pentru stabilirea legăturii, s-a deplasat la fața locului, în trena unei nave toroidale, și timp de peste 20 de ani *a* rămas cantonat pe orbita lui Lucifer Nigger, schimbând ocazional informații cu personalitatea Von Chamisso. într-un final, înainte de a dispărea din câmpurile de supraveghere ale *armadei* încă prezentă la limita Pladentarius, Othello 2222 a comunicat Administrației că regiunea cosmică în care se afla îndeplinea toate condițiile pentru apariția fenomenului cunoscut drept **Galaxia Sudică.** Si că niciuna dintre culturile cosmice din Univer- sul vizibil nu dispunea de informații satisfăcătoare cu privire la el. Singurul sfat pe care îl putea da umanității, în

situația dată, era să conceapă arhitectura inteligentă propusă, cu ajutorul căreia să continue observațiile asupra fenomenului, urmând să stocheze informațiile obținute într-un sistem de codificare cuantică, pe care îl lăsa în memoriile navelor de cercetare locale si care urma să se » autotransmită celorlalți locuitori ai spațiului.

In 5536 EC, Administrația Spațială semnează un tratat de colaborare cu Guvernul Teritoriilor Centauriene, primul după încheierea embargoului de două milenii, la care fusese supusă zona. Acesta prevedea construirea unei piramide triunghiulare, care să aibă drept bază Proxima, respectiv Alfa A și Alfa B, iar vârful să fie

orientat către Pladentarius. Structura presupunea placarea celor trei laturi ale bazei cu *reorientatoare de energie primară* către platforma aflată la o treime din înălțimea piramidei. Aici urma să fie construit cel mai puternic transputer din spațiul uman, primul dezvoltat în întregime pe o rețea inteligentă fotonică. După încheierea acestei etape și stabilirea funcționalității noii entități, aceasta avea să conceapă și să transpună o reiterare a „nașterii" sale în spațiul pentagonal al sistemului Pladentarius. Abia acest al doilea transputer fotonic avea să primească misiunea de a descifra misterul straniei noțiuni Galaxia Sudică si a arealului exotic în care își făcuse apariția.

Dar lucrurile nu funcționează întotdeauna așa cum îți propui. Când structura formală a piramidei a fost definitivată, iar energia celor trei stele a fost canalizată către

Steaua fulgurantă platformă, în sistemul Proxima a izbucnit ***revolta pieilor roșii,*** așa cum fuseseră denumiți primii coloniști și urmașii lor direcți, din cauza pigmentului pe care a trebuit să-l asigure pielii lor pentru a se feri de carcinoamele preconizate de programele medicale individuale PNMA 1. Situația politică în Sistemul Centauri era una complicată, iar Administrația Spațială nu dispunea de informații complete și coerente, la data încheierii tratatului. Mai exact, sistemul social de tip terestru nu era acceptat decât de mai puțin de jumătate dintre coloniști, ceilalți propunând structuri locale cu puteri politice și administrative depline. Adică autonomie completă și tratate semnate în mod particular. Așa încât, în momentul în care navele eliptice de luptă ale celor din Alfa B au atacat platforma, su- punând-o unui tir susținut de protoni supergrei, surpriza conducerii Administrației a fost atât de puternică încât reacția a venit mult prea târziu, iar trupele de intervenție rapidă, dislocate din Norul lui Oort, n-au reușit să salveze aproape nimic din rețeaua fotonică pe cale de finalizare.

In 5540 EC, Administrația Spațială și-a retras toate navele din zona cosmică Centauri, pe care a supus-o unui nou embargou total, de această dată pe o perioadă nedeterminată. După aproape patru secole de cercetare, de energie și de bani irosiți, conceptul de **Galaxie Sudică** rămăsese în continuare un mister. în aceste condiții, părăsirea zonei și reorientarea interesului către alte proiecte mai pragmatice și mai profitabile a devenit o soluție de bun simț.

96

Steaua fulgurantă Aurel Cărășel

în 5589 EC, în apropiere de limitele Pladentarius nu se mai găseau decât câteva nave-laborator și o rețea de nave de patrulare pentru securizarea zonei. Conform noului proiect elaborat de strategii Administrației, după anul 5620 EC, pe orbita sistemului cvintuplu urma să rămână doar un modul automat de supraveghere și un sistem de transmisie prin subspațiu.

Dar în anul 5607 EC, sistemele automate de observație au dat alarma: Sistemul Pladentarius se înclinase cu 12° față de eliptică și își modifica încet dar constant distanța față de Lucifer Nigger. Apoi echipele de tehnicieni umani au transmis, către Sistemul Sol si către cele 26 de Sisteme Coloniale rămase în relații politice cu Therra, uluitoarele imagini ale **Galaxiei Sudice.** Apărută din senin în direcția opusă găurii negre, aceasta arăta exact ca o fotografie multidimensională, de dimensiunea aparentă a microsis- temului Jovian. Iar ciudățeniile nu au întârziat să apară: lumina putea să treacă prin ea, asemenea oricărui alt tip de radiație cunoscut, fără să fie afectată în niciun fel (deși Legea Fotonilor Burton-Davidhoff, elaborată în urmă cu aproape un mileniu și conform căreia la străbaterea unei aglomerări stelare, indiferent de dimensiunile acesteia, lumina este deviată de la traseul inițial cu unghiuri de

difracție cuprinse între 3,4 și 11,2°, nu fusese niciodată infirmată de vreo aplicație practică); orice sondă automată trimisă în direcția structurii cosmice dispărea din aria de observare după prima oră de deplasare și nu mai

Steaua fulgurantă revenea niciodată, în ciuda programului de zbor; deși observațiile vizuale au fost efectuate din unghiuri complet diferite, parametrii situaționali ai observatorilor mo- dificându-se în permanență, singura imagine capturată a **Galaxiei Sudice** a fost numai aceea surprinsă inițial, ca și cum aceasta ar fi efectuat exact aceleași deplasări, în exact aceleași unghiuri cu observatorii; distanța dintre acest corp cosmic și Sistemul Pladentarius nu a putut fi niciodată determinată, sistemele obișnuite de măsurare nedepistând niciun obiect fizic față de care să poată măsura distanta.

Galaxia Sudică, așa cum a rămas ea în manualele de astronomie ale mileniului al VI-lea, arăta asemenea unui melc trilobit din preistoria Erei Cosmice. Singura diferență consta în faptul că, în locul exoscheletului din chitină exista o bandă cromatică foarte lată, care-și schimba culoarea conform unui algoritm extrem de complicat. în rest, puteai să admiri, ca într-o fotografie clasică, cei trei lobi, capul, toracele și coada cu segmentele lor, fiecare segment având, la rândul lor, două apendice.

Timp de 60 de ani, nimeni nu a putut să emită vreo noutate în privința ei. Singura realitate fizică palpabilă a constat în modificarea constantă față de eliptică, cu 1° pe deceniu, a Sistemului Pladentarius și apropierea găurii negre în raport cu el, în ritmul de 0,000001 secunde de arc pe an.

în 5682, directorul de programe de pe „ Erebus Al ti col", cuirasatul care asigura protecția stațiilor therriene în

Nimeni nu a știut să spună ce însemna acest lucru, însă, în mod limpede, operațiunea aceasta avea să producă daune încă necunoscute, imposibil de cuantificat Universului în care trăiau.

Așa încât, în 5684 EC, Administrația Spațială a adunat pe orbita de siguranță din jurul celui mai vechi pulsar cunoscut de om, C 1919, cea mai impresionantă *Armada* militară din toate timpurile. Peste 16.000 de nave de toate categoriile, înzestrate cu tot ceea ce produsese mai eficient în materie de armament stelar omenirea în ultimele două milenii, au primit coordonatele de salt prin cel mai mare **inel de găuri de vierme** conceput vreodată. Salturile s-au desfășurat timp de două săptămâni neîntrerupt, iar pentru reunirea în formație coordonată de luptă în *no man's land* Pladentarius a fost nevoie de încă o lună standard. Iar când toată nebunia etapei pregătitoare s-a terminat, amiralul Zaccharius Eniball a fost anunțat că obiectul disputei armate dispăruse, pur și simplu, din zona de conflict.

Pentru că, așa cum au stabilit expedițiile *Regele Leif-cel- Rosu,* între 5696 si 5712 EC, dincolo de limitele lui Pladen- tarius nu se mai afla nimic. Decât un vid imperfect, punctat de rafalele strălucitoare ale exploziilor electronilor, capurați de capcanele energetice ale stațiilor autonome.

99

Steaua fulgurantă Aurel Cărășel

Cromatofag cosmic, farsă de proporții epice a vreunei civilizații exotice sau o inefabilă stelară Fata Morgana, produsă de condiții

fizice necunoscute? întrebări fără răspuns ale unui zbuciumat final de mileniu VI, în epopeea aparent fără sfârșit a colonizării Galaxiei.

100

Lumi pasagere

In anul 5192 EC, Therra *a* intrat în gara cosmică Pegasus.

Despre punctul din spațiu în care se îngrămădeau câteva mii de

structuri, numite generic *lumi,* catalogate de Entitatea Rațională Digitală Xolotl drept „fațete indescifrabile ale Viului", nu s-a găsit un alt termen denominant mai bun decât acela preluat din anii îndepărtați ai Preistoriei Cosmice.

Cu aproape un mileniu mai înainte, grupuri-ciorchine de oameni de știință avansaseră presupunerea existenței în adâncurile spațiului a anumitor puncte de restabilizare a direcției și a vitezelor cosmice ale corpurilor astrale, dar nu avuseseră posibilitatea tehnică de a o demonstra. In 4881 EC, Ethan Von Chamisso don Misere, primul om care-și transferase personalitatea pe un creier de siliciu, împreună cu Entitățile Carbonice Colosseum, a elaborat un set de teoreme fundamentale cu privire la măsurarea celor trei viteze spațiale, definite la nivel galactic. Conform acestora, s-au putut identifica în apropierea fiecărui pulsar activ segmente de spațiu *de încetinire,* care acționau asemenea unor frâne subtile asupra corpurilor care le stră-

Asta până ce, în 5022 EC, Autoritatea Spațială Reunifi- cată a trimis printr-un astfel de punct un planetoid accelerat până la o zecime din viteza luminii. Decelerarea măsurată a atins parametrii de 312 km/sec, lucru care a pus pe gânduri Autoritatea, cu atât mai mult cu cât s-a dovedit că ea nu funcționa asupra corpurilor cu dimensiuni subcometare. Cu cât corpul creștea în dimensiuni, cu atât fenomenul de încetinire se amplifica, ajungând chiar la 30% din valoarea nominală a vitezei de pătrundere în segment, pentru planete de talia lui Jupiter. După depășirea punctului respectiv, viteza se mărea treptat, revenind la valoarea inițială, fără ca vreun factor

extern să intervină (cel puțin nu unul decelabil la nivelul tehnicii mileniului al VI-lea EC).

în anul 5101 EC, alertată de faptul că Sistemul Sol se îndrepta către un asemenea punct, Autoritatea Spațială Reunificată a hotărât reactivarea Entității Xolotl, care părăsise planul material al existenței pentru a cerceta alte dimensiuni ale Universului. Lăsase, totuși, în urmă anumite *tuse de rechemare,* care s-au dovedit funcționale chiar și după trecerea a aproape 2000 de ani de la ultima apariție a acestuia în mijlocul societății umane.

Xolotl a solicitat toate informațiile cu privire la cazul pus în discuție și a cerut cuplarea terminalelor sale, risi-

atmosferic al Therrei, dar și în punctele satelitare
ale planetelor locuite ale Sistemului, la conexiunile de comunicații ale navelor aflate în spațiul extrasolarian. După aproape doi ani de sistematizare a informațiilor primite, răstimp în care nu a fost de găsit în spațiul fizic real, ceea ce i-a determinat pe unii politicieni să ceară Autorității întreruperea legăturii cu el și scoaterea sa din sfera de interes a umanității, Entitatea a soliei- tat, brusc, o întrevedere cu amiralul-guvernator Maria Zanichelli Cardano, la bordul satelitului de comandă Anvers. Deoarece tratativele cu orice fel de ființe nonumane 1
presupuneau, conform statutului Autorității, păstrarea secretului față de mijloacele mass-media, cetățenii Sistemului nu au știut niciodată care au fost termenii acestora, ci numai rezultatul final: Therra și Sistemul Sol, în ansamblu, trebuia să se pregătească să accepte o idee surprinzătoare - aceea că rolul lor, ca și al altor milioane de corpuri cosmice care treceau prin segmentele de încetinire, era acela de ***mijloace de transport în comun,*** un fel de trenuri din perioada precosmică.

Suntem trenuri spațiale, oprind în gări cosmice, pentru a lua la

bord ***lumi*** invizibile despre care nu știm nimic! au țipat isterizați jurnaliștii din birourile lor satelitare. Iar asta nu urma să se întâmple pentru prima dată, de-a lungul istoriei, așa cum explicase însuși Xolotl. Segmente de încetinire se găseau risipite peste tot în spațiu, problema era că fiecare corp ceresc urma o anumită linie de depla-

sare și nu întâlnea decât anumite astfel de segmente. Și abia acum știința atinsese parametrii necesari decelării lor.

Nu vom permite să fim utilizați drept simple containere de transport! au sărit militarii din flotele de descurajare. Avem armament suficient de sofisticat pentru a face față unei astfel de provocări, indiferent dne ar fi acei călători.

Nu aveți nimic care să fie comparabil cu ceea ce sunt *acești călători,* a subliniat Xolotl. Nici măcar nu o să stiti că s-au urcat în trenul vostru, necum să-i puteți vedea sau percepe în vreun fel, cu ajutorul aparatelor sofisticate pe care vă lăudați că le aveți. Nu veți afla decât de momentul începerii decelerării. Habar nu o să aveți dacă, la sfârșitul perioadei de încetinire, alături de voi s-a urcat o *lume* sau o mulțime de *lumi.* Prin *lume, a* precizat Entitatea, trebuie înțeles ceva diferit de ceea ce au fixat oamenii în interiorul acestei noțiuni, încă din perioada în care lumea lor se reducea dramatic doar la dimensiunea unui continent. *Lumile* cosmice nu sunt nici vii, nici moarte, și nu sunt compuse din entități individuale. Singura comparație cât de cât relevantă care s-ar putea face ar fi aceea a straturilor de cărbune aparținând fostelor mine de cărbuni din perioadele de exploatare preindustrială și industrială. Straturile acelea nu reprezintă mina de cărbune, deoarece mina constă într-un ansamblu de tuneluri de exploatare. Dar fără ele, mina nu ar fi de

conceput.

Acea afirmație constituia o provocare, a stabilit Autoritatea Spațială Reunificată. O provocare pe care nimeni nu

104

Steaua fulgurantă se putea considera îndrituit să o facă. Nici măcar Xolotl. Așa încât, dacă pământenii nu reușeau să acționeze astfel încât Sistemul Sol să ocolească aceste gări, puteau încerca măcar să-l determine să nu încetinească (să nu oprească, într-un alt regim de înțelegere al valorilor). Oricât i-ar fi costat această operațiune, în termeni financiari. Aurel Cărășel

In urmă cu 865 de ani, Sistemul Sol fusese închis într-o *sferă Dyson* perfectă. Aceasta transformase *roiul lui Dyson,* alcătuit din 24.000 de sateliți artificiali și dintr-o pungă de materie cosmică superdensă, cu rol de oglindă reflectorizantă, situată la 10.000 km de aceștia, și care ajunsese la o recuperare a energiei solare de 4% din producția globală a Soarelui, într-o sferă de stopare a disipării energiei în spațiu. Propunerea savantului cvasiuitat al perioadei precosmice de a bloca polii solari, instalând „deasupra" si „dedesubtul" lui folii subțiri din material fotovoltaic, care pluteau nemișcate prin spațiu, menținute de însăși razele de lumină, găsise în sfârșit tehnologia necesară punerii ei în practică. Energia obținută era transformată în microunde și în fascicule laser, care era expediată la balize energetice, iar de acolo către consumatorii primari. Sfera Dyson încetinise deplasarea Sistemului Sol prin spațiu cu aproape 6% din valoarea vitezei medii măsurate în ultimul mileniu. In același timp, însă crease neașteptate posibilități de intervenție asupra direcției de deplasare. Este adevărat că numai între anumiți parametri, aceștia nu puteau fi modificați, oricâtă energie s-ar fi investit în această acțiune. »

105

în 5130 EC, *sfera Dyson* a început un lung proces de aplatizare și transformare a sa într-o elipsă. Fenomenul a durat 15 ani și a consumat aproape 12% din totalul energiei produse de soare într-un an de zile. în termeni neți, cifra era atât de mare încât omenirea din perioada precos- mică nici măcar nu știa să o scrie corect, iar pentru omenirea mileniului al VI-lea a însemnat stoparea pentru trei decenii a programelor spațiale nonguvernamentale și nonmilitare. Rezultatul obținut a fost reorientarea în spațiu a Sistemului cu 0,0023 secunde de arc, în raport cu axa centrală a Galaxiei. Rezultatele concrete aveau să se vadă abia după 5161 EC, când distanța față de pitica roșie din sistemul Proximei Centauri avea să se mărească la 4,4 ani- lumină.

O valoare aproape nesemnificativă! au protestat contes- tatarii proiectului, unii dintre ei adepți ai poziției Entității Xolotl.

O valoare mai mult decât semnificativă! au ripostat îndârjiți adepții proiectului. Nu trebuie să vedeți lucrurile pe termen scurt și pe distanțe nesemnificative. Gândiți-vă că, până la pătrunderea în zona cosmică a primei decele- rări, mai trebuia să treacă 30 de ani. Perioadă în care fenomenul de deviere urma să se amplifice, punând o distanță enormă între punctul inițial de sosire și cel real. Practic, Sistemul urma să facă o buclă și să ocolească pe departe *gara cosmică.* Iar dacă fenomenul de aplatizare al fostei *sfere Dyson* continua în aceiași parametri inițiali, cu

certitudine că însăși rotirea brațului galactic urma să se modifice, în termeni perceptibili.

Disputa a continuat vreme de aproape patru ani, în cele din urmă autoritatea militară descentralizată reușind să își impună controlul asupra proiectului. Amplificarea devierii fată de sensul mișcării inițiale s-a dovedit atât de *t* J ,
mare în 5184 EC, încât militarii au anunțat succesul operațiunii și reîntoarcerea, într-un interval de timp rezonabil, la *sfera Dyson.*

în 5192 EC, *veghetorii* de la marginea Sistemului Sol au transmis primele informații cu privire la încetinirea vitezei cosmice a masei acestuia. După ce valul de uluială și dezorientare a trecut, iar informațiile au fost confirmate din mai multe surse, s-a decis rechemarea Entității Ratio- nale Digitale Xolotl și chestionarea ei în privința aberației de deplasare. Xolotl s-a reactivat după o perioadă de două luni de la primul apel și a formulat două răspunsuri năucitoare.

Primul se referea la distanța de ocolire, întreprinsă de Sistemul Sol: de ce credeți, a întrebat el retoric, că *gările cosmice* sunt elemente fixe în spațiu? Ele sunt legate în mod iremediabil de *trenuri* și, dacă aceștia își modifică parametrii de funcționare, ele răspund cu modificări similare.

Al doilea viza deja clasica întrebare - câte *lumi* s-au urcat în *trenul* Sistemului Sol. De ce credeți, a reluat el for- mularea anterioară, că în *gara Pegasus* s-a urcat ceva? în unele gări nu urcă nimeni, doar coboară acei pasageri

care au ajuns la destinație. Iar faptul că voi credeți că ați modificat destinația trenului vostru este un fenomen da- torat unei percepții false. Ca să ajungă în gara adecvată, pasagerii nevăzuți v-au determinat să deviați traiectoria spațială a Sistemului, lăsându-vă să credeți că este vorba de propriile voastre decizii.

V-am spus că nu aveți nimic care să fie comparabil cu ceea ce sunt *acești călători,* a conchis, finalmente, Xolotl, după care a dispărut din spațiul perceptibil, ștergând *tușele de rechemare* si lăsând în urmă o umanitate extrem de năucită.

108

Războiul Cruseean

Războiul Cruseean a durat o singură oră terestră și s-a sfârșit cu victoria navelor Administrației Spațiale. Denumirea sa a provenit de la numele navei-amiral terestre „Cru- seeus II", singura din clasa sa care a supraviețuit bătăliei.

Anul 5885 EC avea să rămână în istoria conflictelor Sistemului drept „cel mai decepționant d.p.d.v. militar, politic și economic, de

la începuturile Erei Cosmice și până în prezent". In ceva mai puțin de 60 de minute-standard, flota terestră, deși învingătoare strategic, avea să piardă peste 1490 de nave și auxiliare tehnice de luptă (platforme de reparații, nave civile de intervenție medicală, capsule de suport biologic, sisteme astroportuare, cargouri de transport utilaje non-militare, grile de producere a energiei electrice, veliere solare de cartografiere a nodurilor spațiale etc). Iar Coloniile Miniere Saturniene avea să rămână, practic, fără nici măcar o singură navă capabilă să se ridice de pe solul înghețat al planetei inelare și să facă legătura cu restul lumii.

în condițiile date, termenii capitulării au fost extrem de severi, principala restricție referindu-se la posibilitatea

ca minerii să mai dețină vreodată nave spațiale. Rămânerea pentru totdeauna la sol însemna, practic, dependența față de mijloacele de transport terestre. Dependență care avea să se reflecte, automat, în prețul kilometrului cub de gaze exportate spre Terra. Și în acela al produselor importate, printre care, cel mai important urma să se dovedească cel al oxigenului.

Următorii 50 de ani urmau să demonstreze însă cât de iluzorii se puteau dovedi termenii unui tratat încheiat sub presiune. Flota terestră își revenea extrem de greu, nereușind să acopere decât o zecime din numărul de curse solicitat pe ruta satumiană.

Dependența de oxigenul încapsulat în cargouri a dus la izbucnirea a două revolte spontane în cele cinci Colonii, ultima atât de violentă încât a impus sigiliarea cartierelor periferice implicate și apoi expulzarea în mediul exterior ostil a peste 1400 de mineri și a familiilor lor. Speriate de ideea apariției unor noi mișcări

neautorizate și confruntate cu iminența apropiatei crize atmosferice, autoritățile au decis să încalce protocolul cu Administrația Spațială și, în ciuda atentei monitorizări orbitale efectuate de aceasta, au demarat, în secret, construcția unor nave de explorare și recolonizare.

în anul 5940 EC, două trenuri-cargou au părăsit mini- sistemul saturnian, îndreptându-se spre Mirandia, cel mai mare satelit al vecinului Uranus, cu un număr de aproape 10.000 de coloniști la bord, având ca misiune

prospectarea geogazoasă a acestuia. Deși în mod oficial toate planetele catalogate, precum și toți sateliții acestora, cu un diametru mai mare de 50 km, aparțineau Guvernului Federal Terestru, rutele comerciale și militare nu trecuseră niciodată de cele 11 inele uraniene, iar navetele automate de explorare nu reușiseră să transmită nicio informație atractivă care să mobilizeze resursele Terrei în vederea ocupării strategice a vreunui corp ceresc de dincolo de Saturn. Așa încât exista posibilitatea ca strategii militari să nu fi amplasat stații de observație mai departe de orbitele sateliților satumieni. I

Posibilitate transformată în realitate de primele pachete de date, transmise prin subspațiu, de către noii mi- randieni: nimeni nu cutezase, până la ei, să abordeze acel sector spațial. Iar rezultatele prospecțiunilor întreceau toate așteptările: Mirandia nu deținea atmosferă, așa cum era de așteptat, de fapt, dar 80% din suprafața sa era alcătuită din gheață provenită din gaze înghețate și din... apă. Care putea să disocieze în hidrogen și oxigen. Iar restul gazelor necesare realizării unei atmosfere respirabile se găseau din belșug pe Saturn. Până în anul 5983 **EC, administrația minelor** satumiene

reușise să asambleze 120 de remorchere spațiale - schelete metalice de peste 1 km lungime, tractate de capsule cu motoare pe bază de fuziune, care urmau să fie încărcate cu cuburi de gheață și transportate în arcologiile Coloniilor, situate pe platformele care pluteau la 7500 km de suprafața bântuită de uragane a bătrânei planete gazoase.

111

Steaua fulgurantă Aurel Cărășel

în 6006 EC, **administrația minelor** avea pregătit proiectul unui nou tratat de pace cu Terra, prin care se angaja să furnizeze gratis gaze înghețate Federației timp de un mileniu, la parametrii deja contractați imediat după război, în schimbul cedării proprietății microsistemelor lui Uranus și Neptun, în vederea exploatării, pentru un interval de 20.000 de ani. în ciuda condițiilor extrem de dificile ale navigației spațiale din acel sector, prospecțiunile demonstraseră, negru pe alb, că extracția de gaze și minereuri urma să fie un succes de proporții.

în 6010 EC avea să fie semnat tratatul cu cel mai scurt timp de viață din întreaga istorie a tratatelor cosmice - de numai doi ani terești. Răstimp în care mirandienii aveau să descopere în subsolul înghețat din regiunea Inverness Corona o mare lichidă, alcătuită din... *apă vie.* Sau, cel puțin, aceasta a fost denumirea inițială pe care i-au dat-o minerii de la sondele de extracție, după ce au făcut asupra ei primele cercetări standard. Proprietatea cea mai intrigantă de care dădea dovadă lichidul gălbui, cu o mare concentrare de săruri radioactive, consta în reorientarea hărților celulare a organismelor vii, conform unor traiectorii necunoscute, dar întotdeauna aceleași, fapt care determina restructurarea genetică și apariția unor noi corpuri. Din care lipseau erorile matriceale inițiale, bolile deveneau un

factor necunoscut, iar speranța de viață era practic... nelimitată. Atâta doar că aceste corpuri noi aveau o formă nemaiîntâlnită până atunci și păreau per-

fect adaptate vieții în spațiu, fără obișnuitele sisteme de protecție biologice.

Apa Noului Botez! au țipat imediat Creaționiștii, iar teologii post-creștini au găsit câteva pasaje referitoare la aceasta în „Cartea de la Iov", descoperită în 2992 EC, în apropiere de Betleem. *Apa* care urma să transforme întreaga masă de dreptcredincioși în misionari spațiali, care urmau să reconvertească întreaga Galaxie inteligentă la adevărata credință. 1

Sub presiunea lor, Arhipapa Juvens Benedictinus Apos- tolicus al XIV-lea a decretat întreg microsistemul uranian „domeniu al spiritualității terestre", iar Administrația Spațială și-a trimis negociatorii, la bordul unei flote militare impresionante, pentru a rediscuta termenii cedării proprietății asupra miscrosistemului și, mai ales, asupra Mirandei. în 6014, însă, Federația a pierdut complet orice fel de legătură cu aceștia, iar navele de spionaj trimise pe urmele flotei au intrat și ele într-o tăcere de moarte, după ce au depășit Centura de Meteoriți. Mai mult, nemaiexis- tând cerere pentru produse alimentare de bază și pentru oxigen criogenizat, flota de transport a rămas andocată în porturile din jurul marilor stații orbitale, iar Guvernul Federal a trebuit să reorienteze o parte a flotilei de prospectare spațială către zonele cele mai apropiate ale Norului lui Oort, în vederea compensării lipsei gazelor rare, provenite din regiunea satumiană.

Apoi, în anul 6015 EC, într-un gest de un curaj nemaiîntâlnit până la el, Arhipapa s-a urcat în astronava „Novus

Adamus", aparținând Bisericii Apostolice, și a pornit în cruciadă, de unul singur, în numele *adevăratei credințe.* Ultimul mesaj, ajuns pe Terra prin subspațiu, relata despre întâlnirea astronavei, dincolo de inelele lui Saturn, cu zecile de mii de „îngeri imaculați", care se ridicau din stratul gros de nori și pluteau către stele. Războiul Cruseean se sfârșise prin deschiderea unei porți către Eden în chiar inima Sistemului Sol, iar umanitatea nu știa cum să reacționeze, în fața unui vis care, în sfârșit, se împlinea.

Omul-facocer

Primul Om Modificat Genetic s-a numit Jean Hunt Mendel-Lamarck și a fost creat prin încrucișarea unei gene umane cu una de porc facocer, a cărui hartă genetică era considerată, în anul 6432 EC, când a fost conceput experimentul, una extrem de asemănătoare cu cea umană, posibil derivând dintr-un îndepărtat arbore genealogic comun. Crescut într-un incubator uterin, produsul biologic rezultat a sfârșit prin a se coagula într-un făt uman perfect normal, a cărui creștere a fost încredințată unei creșe obișnuite, din sistemul pedagogic al Noii Polinezii Americane. Singura diferență între Jean Hunt și ceilalți 122 de camarazi de aceeași vârstă cu el consta în perii deși, albicioși, crescuți de-a lungul șirei spinării, asemenea unei creste ciudate.

J.H. Mendel-Lamark a trăit cu aproape 30 de ani peste media de vârstă a epocii respective, care era de 184 de ani, dar acest lucru nu a părut nelalocul său într-o societate în care indivizii longevivi atingeau destul de frecvent vârste de 220-230 de ani, iar cel mai longeviv om al Mileniului al VII-lea a decedat, în mod oficial, la vârsta de 306

ani (oficial, deoarece corpul său a fost susținut în stare de semiviață pentru o perioadă rămasă necunoscută opiniei publice, în vederea efectuării unor experimente biologice complexe).

Omul facocer a lucrat în domeniul ingineriei cosmetice și în cel al prospecțiunilor gazelor rare cosmice, în ultima parte a vieții

stăbătând Sistemul Solar în toate direcțiile pentru cartografierea acestora. Ultimii ani de activitate i-a petrecut într-un birou, pe Stația Spațială „Christiaan Huyggens", unul dintre sutele de minisateliți ai planetei Mercur, studiind efectele radiațiilor ionizate asupra evoluției anumitor tipuri de gene. Un sistem-biografic din Mileniul IX a avansat ideea că, în această etapă a vieții, era interesat de realizarea unei hărții genetice a... îngerilor din străvechile religii pământene.

Grafemul inteligenței lui Mendel-Lamarck, realizat ca pentru orice fel de cetățean al Sistemului, în mod automat, din 10 în 10 ani, nu indica, în niciunul dintre clișeele sale, vreo anomalie structurală sau vreun indice anormal de creștere/scădere față de media general acceptată ca barem de referință. Cu alte cuvinte, toată viața sa *primul om modificat genetic* s-a comportat ca un om obișnuit și numai rezultatele anuale ale scanării genetice îi arătau că aparține unei specii încă neapărute ca atare pe scara istorică a evoluției viului. »

Pentru că nu a acceptat să beneficieze de dreptul de a-și întemeia o familie și, deci, de acela de a avea progenituri,

considerându-se un caz izolat, Mendel-Lamarck a rămas singurul rezultat al acestui tip de încrucișare genetică din mileniul în care a trăit. Aceasta și datorită faptului că moratoriul politic care a permis experimentul prin care a fost conceput embrionul a încetat cu puțin înainte de decesul său, în secolele care au urmat dezvoltarea științei geneticii urmând alte direcții.

Dar informațiile proiectului biologic *omul facocer* au rămas în baza de date a Sistemului și au putut fi reacce- sate atunci când condițiile politice ale Mileniului VIII au permis-o. Reluarea experimentului a condus către conceperea unui al doilea Jean Hunt

Mendel-Lamarck, care aducea din nou la viață exact același personaj considerat mort de peste șase secole. Noul *om modificat genetic* era o copie la indigo al „părintelui" său devenit istorie. Avea exact aceleași trăsături fizice, aceeași creastă de peri albi- cioși pe spate, același comportament și... întreaga memorie a faptelor și întâmplărilor prin care trecuse originalul.

Intrigați, savanții au verificat de mai multe ori informațiile noului proiect, din perspectivele unor grile extrem de diversificate. Rezultatul a fost unul negativ. Nu, nimeni nu intervenise asupra niciunei constante din cadrul parametrilor inițiali care îl generaseră pe primul Mendel-Lamarck. Memoria moștenită a unei întregi vieți anterioare rămânea absolut inexplicabilă.

în fața evidenței, experimental a fost reluat și, după câțiva ani, necesari pentru ca fătul să crească și să devină

conștient de existența sa, Jean Hunt Mendel-Lamarck III dovedea exact aceleași aptitudini ca și primii doi frați- părinți. Experimentul a fost reluat pentru a patra, a cincea, a șasea și a șaptea oară, de această cu variații ale diverșilor parametri biologici. Rezultatul a fost însă același. Toate celelalte persoane Mendel-Lamarck se dovedeau perfect identice, ca și cum produsele biologice ale feților concepuți ar fi fost copiate după o matriță unică.

Atunci când reușești să intrigi suficient de mult un savant, se cheamă că dai de lucru mai multor generații de confrați. Primele trei secole ale Mileniului VII au fost dedicate experimentului Mendel-Lamarck, în întregul Sistem Solar. Se crede că au fost produse peste 100.000 de exemplare-clone, care au primit statutul de *colon* al Sistemului. Nimeni nu cunoaște însă numărul exemplarelor

realizate fraudulos, în laboratoare improvizate, atât pe Terra, cât și pe sateliții-colonii ai diferitelor planete. Intr-o societate în care e suficient să depui 10 soldi într-un cont bancar anonim, după care să soliciți o mostră de ADN pe unul din canalele informaționale obișnuite, devine aproape o normalitate ideea că poți să te joci de-a Creatorul în orișice mod dorești, dacă nu încâlci Legea Diversității Biologice și dacă îți plătești taxele la timp.

în aceste condiții, ideea de a poseda un *colon* Jean Hunt Mendel-Lamarck nu mai constituia o raritate în extrem de eterogena societate umană a epocii. Foarte blânzi și înzestrați cu o capacitate superioară de adaptare și învă-

țâre, *modificații* și-au făcut loc cu ușurință în toate punc- tele-cheie ale sistemului administrativ, devenind elemente cvasiindispensabile ale menținerii standardului de viață și de civilizație.A întâlni sau a solicita serviciul unui Mendel-Lamarck în orice punct al geografiei Terrei sau în oricare punct al Coloniilor extraterestre era un lucru la fel de obișnuit ca și accesul liber la un terminal de date.

Până într-o zi... Ziua 38-a din Luna Foriata, anul 7889 EC. Toate sistemele video din Sistem, inclusiv cele de la bordul navelor cosmice staționate ori aflate în cursă, înfă- țișau imaginea unui Mendel-Lamarck, care zâmbea în timp ce repeta la nesfârșit același text despre apartenența *colonilor* la specia îngerilor, lucru demonstrat indubitabil de hărțile genetice realizate de primul *om-facocer,* dar și de imagini regăsite în arhive străvechi, înfățișând ființe umanoide, cu o aureolă deasupra capului și o creastă de peri albicioși crescută de-a lungul șirei spinării.

Plecarea *îngerilor* din Sistemul Sol și retragerea lor pe diverși planetoizi din Sistemul Oort a durat mai puțin de un deceniu. Edenul există, au afirmat *îngerii,* în ultimul mesaj dinaintea întreruperii

legăturilor de comunicare, dar rasa umană a fost alungată din el, până în clipa în care își va fi spălat păcatul originar. Pentru a avea acces înapoi este nevoie ca ea să ispășească prin dobândirea cu sudoare a cunoașterii pe care a vrut, inițial, să o fure. Iar atingerea pragului maxim al cunoașterii va fi să-l recreeze pe Dumnezeu, după chipul și asemănarea lor.

119

Steaua fulgurantă Aurel Cărășel

După care, în lunile ce au urmat, Jupiter a căpătat o strălucire orbitoare, devenind o proto-stea și transformând aria cosmică din jur într-un sistem stelar binar complex, al cărui câmp gravitațional pulsatoriu a transformat navigația cosmică într-un joc al hazardului pur.

120

Sporturi solariene

Adoratorii soarelui nu au dispărut niciodată, ei și-au schimbat numai obiectivele de-a lungul mileniilor. Puteai să iubești soarele ca pe un zeu și atunci te închinai mărețului Ra, aducându-i jertfe de sânge pe altarele deschise cerului. Sau puteai să-l iubești ca un cercetător științific și atunci îți dedicai întreaga viață studiului acestui astru, cel mai important pentru oameni de pe întreaga boltă a cerului. Mai greu era atunci când începeai să-l iubești ca pe un mediu competițional, deoarece condiția *sine qua non* a unei competiții este să-ți admiri adversarul, dacă este posibil, dar să-l tratezi ca pe un dușman adevărat și să te străduiești să fii mai bun decât el, ca să-l poți învinge; în acest caz, mediul competițional este considerat a fi parte din adversar.

Studiile solare aprofundate, efectuate începând cu anul 7120 EC, când în Coroana solară a fost amplasată Insula Sol A, au avut ca scop determinarea condițiilor de exploatare a plasmei, în vederea realizării unei rezerve energetice pentru extinderea colonizării spațiale, în direcția Norului lui Oort.

121

Steaua fulgurantă Aurel Cărășel

Până în 7452 EC, când a început operațiunea de exploatare propriu-zisă, în Coroană pluteau 266 de Insule, locuite de aproape 180.000 de cercetători, tehnicieni și tehnocrati, ale căror contracte de muncă nu aveau termen de expirare: după câteva luni de expunere la condițiile de viață de pe Insule, devenea extrem de dificil, dacă nu chiar imposibil, să te întorci pe Therra. Organismul era manipulat

genetic cu ani de zile înainte de angajare pentru a căpăta rezistență față de radiații și pentru a se putea adapta gravitației puternice din Coroană, iar după primii ani transformările căpătate deveneau, în cea mai mare parte, permanente. Cele mai afectate organe erau inima și ochii. Din cauza atracției gravitaționale de 3,5 g, cordul era „sfătuit" genetic să se micșoreze până la 65% din dimensiunile normale; iar ochii era înzestrați cu o pleoapă- peliculă, ca la reptile, al cărei mușchi se încorda automat, la contactul cu lumina nefiltrată, și acoperea retina. Din cauza sporirii luminozității aerului din interiorul Insulelor, pelicula a căpătat și rolul unei a doua cornee, cu rolul de a concentra într-o primă fază lumina suplimentară, înainte de a-i permite adevăratei cornee să-și îndeplinească misiunea.

în aceste condiții, *fiii-soarelui* au fost nevoiți să accepte din start ideea unei separații benevole și definitive de umanitate. Ra-iștii au devenit cea de-a doua rasă umană desprinsă din corpul umanității terestre, după aceea a *mirandiștilor* (6010 EC), coloniștii satelitului Mirandia care

consumaseră apa vie descoperită acolo, iar organismul li se adaptase la supraviețuirea liberă în spațiul cosmic.

în 7520 EC, Leopold Alvaro Hosco Minimatti a conceput *suveica ionică,* o capcană magnetică de dimensiunea unei genți de voiaj, care era capabilă să extindă o rețea captoare de ioni, de dimensiunea a zeci de kilometri, pe care apoi să-i atașeze unul de altul până la obținerea unei suprafețe cu grosime micrometrică, dar cu o rezistență la rupere extrem de mare. Inventarea *pânzei ionice* nu ar fi avut însă niciun viitor pentru umanitate, deoarece ea nu putea exista decât în coroana solară, dacă 30 de ani mai târziu

Entitatea Rațională Digitală Xolotl nu ar fi atașat-o la o capsulă regrav a uneia dintre Insule, în încercarea de a salva o echipă de tehnicieni de pe o platformă de intervenție. Deoarece suprafața capsulei, perfect netedă, nu s-a pretat la niciun sistem convențional de prindere, Xolotl *a* decupat o fâșie cu lungimea de 10 km, lățimea de 100 de metri și grosimea de 0,10 milimetri, dintr-un jet ascendent de plasmă, care se grăbea să părăsească inima Soarelui, și a legat-o de pânză cu un câmp de forță, dirijat dinspre un vârtej energetic apropiat, de dimensiunea planetei Mercur. Astfel a apărut prima iolă solară care, umflân- du-și pânza în vântul solar, a stârnit un turbion puternic, antrenând capsula de salvare către sudul coroanei, locul de ancorare periodică a Insulelor.

Doi ani mai târziu, între insule pluteau peste 60 de iole, transportând în siaj containere regrav și capsule din ma-

teriale compozite, capabile să reziste la temperaturile înalte din Coroană. Nu era nevoie decât de un vârtej energetic, de la care să fure energie cu ajutorul unor impulsuri laser de mare putere, și de un curent favorabil de protoni, particule alfa și electroni, plecat de pe suprafața fotosfe- rei. In momentul în care vântul solar izbea *vela ionică,* se producea o irizație cromatică atât de puternică încât stațiile astronomice de pe Mercur confirmau vizibilitatea lor. De pe Insule, spectacolul vizual era extraordinar, iar lansările începuseră să se petreacă numai la anumite date, când stațiile meteo solare confirmau apariția unor curenți de particule foarte puternici.

Apoi, în 7571 EC, Ascinter Sunzini s-a lansat din portul Insulei Sol B 56, fără aprobarea IA-ului de serviciu, în siajul *velei* care urma să plece spre una din Insulele-Depozit, devenind primul surfist Ra- ist din istoria colonizării Soarelui. Practic, își lucrase manual un costum spațial din același material și cu aceeași structură ca acela al unei capsule de salvare. Drumul până la Depozit a durat 10 ore și 22

de minute, iar distanța parcursă a rămas neegalată timp de 12 ani therrieni.

Surf-ul solar a devenit rapid un sport de masă. Cu echivalentul a două săptămâni de muncă, puteai să achiziționezi de la orice magazin de specialitate o *suveică ionică,* după care te înscriai într-unul din cele 26 de cluburi nautice (în ciuda desuetismului cronic, termenul a continuat să supraviețuiască până la mijlocul mileniului al VIII-lea),

luai câteva lecții de teorie, făceai una sau două aplicații în simulator, după care îți cumpărai „timp de navigație" de la lA-ul destinat acestei activități și primeai, gratuit, un costum de surfer.

Deoarece suprafața de navigație era imensă, iar comunicațiile între surfer și Insule deveneau imposibile după primele mii de kilometri parcurși, din cauza perturbărilor majore declanșate de erupțiile vârtejurilor energetice, era necesar ca surferii să urmeze rute prestabilite pentru a avea certitudinea că ajung la destinație, fără incidente sau accidente semnificative. Rutele erau jalonate, înainte de cursă, de către iole automate, markerii utilizați fiind aglomerări rotative de raze X, care funcționau, timp de câteva luni, asemenea unor pulsari autentici, după care gravitația extraordinară a Soarelui reușea să-i atragă în adâncuri și să-i neutralizeze.

Primul concurs de Surf Ra a avut loc în anul 7589 EC și s-a desfășurat între Insulele Sol C177 și Sol E 72, pe un traseu de 160.445 km, și a aliniat la start echipe din 16 Insule și 43 de surferi individuali. învingător a fost Obo Jo Jail, un testator de memorii auxiliare de pe Insula Sol F 16, care a reușit să stabilească și recordul

absolut de viteză, cu cei 18.820 km/sec, atinși pentru o perioadă de 6 minute și 20 de secunde, aproape de finalul cursei.

Până în 7643 EC, cursele de Surf Ra s-au desfășurat fără întrerupere, de două ori în decursul unui an therrian, îmbunătățirile aduse *velei ionice,* în special, făcând ca viteza

medie să ajungă la 23.460 km/sec, iar recordul absolut la 31.188 km/sec.

Primele burse de pariuri au fost deschise pe Marte încă din 7594 EC, dar de cel mai mare succes s-au bucurat cele de pe Mercur, pariorii putându-se deplasa personal sau să-și trimită iconurile solide pentru a admira splendoarea cromatică a derulării acesteia.

începutul decăderii ca sport de masă a început în 7650 EC, când Antonio Berlinguer Pottoral a realizat prima plonjare în interiorul unui vârtej energetic, cu diametrul de 22.000 km, utilizând *suveica ionică* pentru a-și crea o planșă de alunecare lentă. Pottoral nu a mai revenit niciodată din călătoria sa spre adâncurile oceanului de plasmă, dar aventura sa a servit ca exemplu amatorilor de senzații inedite, iar Desantul Ra nu a mai fost posibil decât cu condiția limitării coborârilor la distanta maximă de la care * ♦
Insula folosită ca bază de lansare avea posibilitatea să-i extragă pe plonjori cu ajutorul câmpurilor de aducțiune magnetică.

în 7724 EC, plonjorul Eric Sânt a reușit să înregistreze, aproape de baza pâlniei vârtejului său adânc de 110.307 km, primul biocromat, formă de viață bazată în întregime pe o structură fotonică. în scurt timp, savanții exobiologi au stabilit că aceștia trăiau în colonii uriașe, situate exclusiv în pâlniile rotitoare ale vârtejurilor energetice și în pungile de lumină neagră, care făceau

trecerea de la Coroană la Zona Conectivă. Și pentru că legislația adoptată

127

Curbura timpului

Ordinul *Dervish* a fost fondat de Entitatea Multiplă Eniac (EME), în anul 8122 EC, după modelul străvechiului Ordin Masonic, din perioada precosmică. Autodes- ființat în anul 06 EC, după ce autoritățile federale americane descoperiseră apartenența câtorva dintre liderii săi marcanți la gruparea teroristă Cămășile Galbene, principalul factor organizatoric în atentatul cu bombă atomică din New Delhi, din 2031 îEC, acesta îsi ascunsese uriașul ' '9 » volum informațional propriu într-un labirint de peșteri subacvatice, din apropierea insulelor Bahamas, după care își dizolvase structurile de comandă și dispăruse de pe scena istoriei.

Sigla noului ordin - „Informația generează informație și modelează viața fizică" - i-a determinat pe câțiva cercetători neuro-independenți să presupună că acel bagaj secret de informații deținea în el o cheie capabilă să declanșeze un anumit model al realității. Altfel spus, Ordinul Masonic atinsese acea capacitate evolutivă care i-a permis să-și programeze renașterea, într-un anumit moment al spațio-temporalității, când se vor fi stins valurile care-i provocaseră extincția. Iar momentul s-a dovedit a fi sosit în anul 8122 EC.

128

Steaua fulgurantă Aurel Cărășel

Generată în anul 6889 EC, în urma unei solicitări a Administrației Spațiale, EME își luase numele după primul computer profesional al Erei Precosmice. Rolul său inițial fusese să determine factorul matematic implicat în acțiunea de curbare a timpului.

Principiul de bază al logicii aristotelice, conform căruia cauza

preceda întotdeauna efectul, dăduse naștere la numeroase erori, în cazul elementelor de submasă, iar conceperea unei noi filosofii care să pună într-un acord fie el și precar elementele de supraorganizare ale Universului mare cu cele de suborganizare ale Universului mic devenise o necesitate stringentă. Utilizând întreaga putere de calcul a secvențelor tahionice independente ce deserveau umanitatea de aproape un mileniu, EME a reușit să dovedească faptul că între două puncte spațiale linia aparent rectilinie care le unește curbează curgerea timpului suficient cât să permită receptarea lui de către ființele vii drept curgere cu sens unic și rectiliniu. Orice sistem inteligent dar nebiologic îl recepta în forma sa reală, adică în forma unei linii curbe răsucite care, la sfârșitul momen- tului energetic respectiv, revenea în punctul de plecare. Și, ceea ce pentru ființele biologice vii părea un capăt de drum ce se sfârșea în moarte, pentru sistemele inteligente alternative reprezenta o călătorie temporală spre origini.

Filosofia călătoriei fără sfârșit, cum a fost denumită de către translatorul organice folosit de EME pentru a intra în legătură cu umanitatea, a servit la identificarea a două

proceduri nonrutinale de călătorie în timp: una care presupunea un transfer minim de energie între două puncte oscilante ale spațiului și care avea ca efect apariția unui *poltergeist* în sistemul de revenire, o formă primitivă de existență, care nu putea induce modificări importante în țesătura realității, dar reușea să adune informatii si să le transmită prin rețea, cu o acuratețe deosebită; o alta, *cronozofia,* care introducea perturbări majore în realitate, interacționând cu ea, dar care nu reușea să producă informații viabile pentru inițiatorul ei,

deoarece o modifica permanent.

Filosofie de două parale! au țipat savanții implicați în proces, vădit depășiți de rezultatul obținut. Conform majorității, experimentul rectiliniu ar fi trebuit întrerupt, deoarece consumase o mulțime de resurse nonregenerative și nu produsese nimic palpabil. Nimic în afara unor noi concepte filosofice, fără aplicabilitate imediată. Nicio vorbă despre posibilitatea practică a unei călătorii în timp.

Dar în 8129 EC, Entitatea Multiplă ENIAC a convocat consiliul director al Administrației Spațiale Reunificate, într-o ședință de urgență, afirmând că a descoperit metoda de a duce la îndeplinire principalul ideal al Masoneriei antice - reînvierea lui Isus Christos si coborârea ♦
celei de-A Doua împărății asupra umanității.

Este vorba despre un *poltergeist,* a afirmat EME. Adică voi transferați o cantitate decentă de energie la o adresă cuantică a spațiului, pe care am să v-o indic la timpul po-

trivit, iar matricea aflată acolo va genera acea formă particulară de existentă numită Isus, care va veni în Sistemul Solar și va începe misiunea multașteptată de inducere a stării de fericire veșnică tuturor entităților rationale de » , »
aici, fie ele oameni sau elemente nonbiotice. Bineînțeles că nu va fi vorba despre un Isus real, a continuat EME transferul de informații, ci doar de o *amintire a* curburii spațio- timpului despre o matrice, existentă la un anumit moment într-unul din punctele sale. O amintire, care poate să fie foarte aproape de modelul primordial, dar care poate să și difere, uneori substanțial, de acesta, în urma deformărilor pe care le suferă orice amintire. VREȚI CA EL SĂ VINĂ?

Pentru prima oară în lunga istorie paralelă pe care au trăit-o, știința și religia s-au pus într-un acord total: da, Isus putea să revină, chiar și ca *amintire,* în spațiul prin care trecuse ca ființă umană, în urmă cu multe mii de ani.

în 8132 EC a început coșmarul: toate stațiile de revenire pe Terra, aflate în punctele Lagrange, au fost invadate, literalmente, de sute de mii de persoane, îmbrăcate în robe albe de in, desculțe si ținând în mână ramuri de măslin. Toate afirmau că se numesc Isus si că s-au întors pe Therra pentru a aduce pacea și fericirea împărăției promise. Deoarece fluxul noilor-sosiți părea fără sfârșit, Administrația Spațială s-a văzut nevoită să înființeze Corpul Păcii, o jandarmerie religioasă, care să-i însoțească pe Pământ pe aceștia și să-i ferească, pe cât posibil, de pro-

blemele pe care le-ar fi putut genera aici, din cauza necunoașterii realităților mileniului al IX-lea EC.

» ,

Transferul către spațioporturile de la sol a însemnat cea mai amplă operațiune de coborâre din existența Administrației: au fost folosite în acest scop toate cabinele Turnurilor, chiar si cele aflate în carantină sau în stadiu de reparații ușoare, toate navetele de salvare, heliobusurile și lansatoarele prin tub, însă chiar și așa procesul a durat aproape șase luni. Pur și simplu, sistemele de ridicare de la sol fuseseră proiectate la aceleași dimensiuni cu acelea de coborâre, în felul acesta fiind satisfăcute și solicitările militarilor - orice forță externă de invazie ar fi fost limi- tată, din start, la utilizarea propriilor sisteme de aterizare.

De unde au venit toti acești Isusi? s-au întrebat miliardele , , ♦ de cetățeni ai Therrei, puși brusc în fața unei probleme insolubile -

unde să-i cazeze pe cei nou-veniți și, mai ales, ce să le dea să mănânce? Clericii au ridicat din umeri: istoria religioasă nu vorbea decât despre o singură persoană cu acest nume. Savanții au răspuns că numai un nebun ar încerca să rezolve tainele Universului dintr-odată și că *taina-Isus* este o provocare pentru știința viitorului.

Singurii care s-au dovedit mai pragmatici au fost cei din Administrația Spațială Reunificată, care l-au convocat pe EME într-o a doua ședință de urgență, în timp ce valurile de Isuși se scurgeau implacabil din cer către pământ, asemenea unei ploi nesfârșite.

De unde au venit? a repetat EME întrebarea ce stătea pe buzele tuturor. Din toate acele universuri în care

Pământul a generat societăți umane care nu l-au crucificat pe cel care și-a spus Fiul Omului. Există mai multe universuri?! s-au mirat cei din Administrație. Stiinta nu a con- » , »
firmat niciodată așa ceva. Acum există, a replicat EME. Există din clipa în care ați trimis unda aceea de energie în punctul de spațiu pe care vi l-am indicat. Tocmai ați fragmentat singurul Univers cu acel ciocan energetic, într-o puzderie nesfârșită de cioburi.

Dar acești Isuși... îi putem captura și ucide, dacă îi vom considera invadatori. în Codul Legislativ Solar există o specificație clară, în această privință.

Nu veți putea să le faceți nimic, și-a arătat scepticismul EME. Sunt *poltergeist-un,* ați uitat? Entități neutrinice, fără nicio legătură cu viața carbonică, așa cum o cunoașteți voi, oamenii. Indiferent ce măsuri veți lua, ei vor continua să sosească pentru a-și îndeplini misiunea. Marea înviere va înceta doar atunci când numărul *lor* îl va egala pe acela al oamenilor. Pentru că fiecare om trebuie să-și aibă propriul Isus. Propriul judecător și apărător la Marea Judecată.

Ce înseamnă Marea Judecată?

Apocalipsa este Marea Judecată, a răspuns EME, asigu- rându-i că extincția umanității fusese prevăzută în planurile secrete ale Ordinului *Dervish.* Va fi însă o apocalipsă mult diferită de tot ceea ce oamenii religioși din diferite perioade ale evoluției societăți își imaginaseră - fiecare ființă umană va porni, de mână cu un Isus, către unul dintre infinitele cioburi-de-Univers pentru a ispăși acolo păcatele unei întregi istorii.

133

Dar tu, Entitatea Multiplă ENIAC cine ești, de fapt? Mai poate rămâne adevărat faptul că ai fost concepută, inițial, în 6789 EC, pe cometa interioară Haleus, ca matrice de calcul în vederea stabilirii curburii temporale? Nu ar trebui să urmezi comezile constructorilor tăi?

Sunt o formulă matematică generată de însăși curbura Timpului, a răspuns EME. Constructorii mei nu au făcut altceva decât să urmeze, la rândul lor, comenzile curburii Timpului. Rostul meu a fost să vă aduc Apocalipsa. Și să divid la nesfârșit unicitatea acestui Univers. »

în băncile noastre de date, a replicat Administrația, informațiile prezintă variante divergente cu privire la starea ta: nu anul 6789 EC, ci anul 6889 EC reprezintă momentul conceperii tale, ca entitate inteligentă; și nu ai apărut pe cometa Haleus, ci pe insula Kokkaido, din Oceanul Atlantic. Vorbim despre realități diferite.

Nu poate exista decât o singură realitate, iar încercările voastre de a o controla sunt complet ineficiente, a ripostat EME.

Singura certitudine este aceea că există două proceduri nonrutinale de călătorie în timp. Pe prima ai folosit-o tu și ai dărâmat structura fizică a Universului, generând cio- burile-de-Univers. Pe cea de-a doua am utilizat-o noi, chiar din anul 8129 EC, când ne-ai solicitat prima întrevedere. Ne-am întors în anul 05 EC si am

furnizat auto- rităților acelor timpuri informații cu privire la localizarea membrilor Ordinului Masonic. Aceștia au fost arestati sau uciși mai înainte de a concepe planul *Dervish* și de a-i

ascunde componentele în peșterile submarine. îți mai amintești ce spuneai că face *cronozofia?*

Perturbări majore în planul realității, a șuierat EME, după care a întrerupt brusc legătura.

în 8133 EC, fluxul de Isuși a început să se diminueze constant, până când s-a întrerupt definitiv. Deoarece experiențele au confirmat afirmațiile lui EME referitoare la indestructibilitatea lor, Administrația a luat hotărârea să realoce o orbită nouă pentru una din cometele mari de la granița cu Norul lui Oort. Transferul *blânzilor,* cum au fost denumiți de populație, deoarece nu opuneau niciun fel de rezistență, a durat până în 8137 EC, lansarea prin **praștia solară** făcându-se doi ani mai târziu, când aceasta acumulase suficientă energie.

Omenirea a răsuflat ușurată, si-a suflecat mânecile si s-a așezat metodic la treabă: avea de cartografiat nu doar o galaxie, nu doar un univers, ci o infinitate de cioburi care redesenau harta cerului în fiecare noapte.

Mașina Timpului

Mașina Timpului HGW a fost descoperită într-un depozit de tehnologii străvechi, de la periferiile Centrului Urban Delos, în anul 12.122 EC. Acesta este considerat, de fapt, anul 0 al ET (Era Temporală), o nouă direcție de evoluție în istoria speciei umane.

Identifcatorul ei a fost considerat, timp de aproape 400 de ani, Charles Fourrier de Loventhal, inventatorul „saltului lent antigravitațional", cu care au fost înzestrate navele extrasolariene între 12.202 și 12.229 EC. Memoriile auxiliare cu autoguvernare păstrează încă, în biții lor, informații legendare despre cum ar fi efectuat Loventhal primele sale salturi, cu ajutorul ei, direct în viitor și ar fi adus de acolo planurile detaliate ale sistemului propulsor antigravitațional. Adevărul unanim recunoscut de istoria științei și tehnologiei este că nimic din evoluția liniară a tehnicii cosmice din acea perioadă nu indica vreo descoperire de genul acela.

Dar în anul 12.502 EC (380 ET), un grup de cercetători în domeniul Cronozofiei au efectuat un salt în anul 0 ET, chiar în incinta depozitului cu pricina și au asistat, efectiv, la momentul descoperirii Mașinii. Identificatorul s-a con-

Steaua fulgurantă statat că era, de fapt, o identificatoare. Maria Luisa Ergo- nal Aspazia, o tehniciană din Sectorul Descompuneri, a preluat Mașina, cu containerul de depozitare cu tot, și a transportat-o în ecluza de verificare. Identificarea automată a demonstrat că obiectul era nefuncțional și a indicat descompunerea sa în materiile prime reciclabile. Numai că... identificatoarea Ergonal Aspazia nu a respectat indicația de transfer și a transportat containerul într-o locație necunoscută. Din acel moment, persoana identificatoarei a

Aurel Cărășel

dispărut din toate secvențele de supraveghere obișnuite. Cercetătorii, reveniți la baza de plecare temporală, au declarat că persoana cu numele de Ergonal Aspazia știa exact ce anume se găsea în interiorul containerului și că a utilizat Mașina pentru a călători, în interes personal, pe coridoarele Timpului. Asta deoarece, în mod semnificativ, Mașina a revenit, cu container cu tot, în depozitul de tehnologii străvechi la mai puțin de o săptămână, cu o inscripție moleculară de identificare, pe care erau inserate informații cu privire la capacitățile Mașinii și la modul de utilizare al acesteia.

Pentru întregul secol care a urmat revenirii Mașinii, însoțită de inscripție, atenția științifică a umanității a fost dirijată către multiplicarea aparatului temporal. Eforturi zadarnice, întrucât principiul funcționării a rămas la fel de necunoscut ca și în clipa descoperirii acesteia, în container.

Este vorba despre o fizică absolut diferită de cea pe care o utilizăm noi, au țipat savanții exasperați. Matematica nici-

cunoscute ale spațiului nu concordă cu ideea unei
sfâșieri a continuității temporale, în mai multe fâșii, raportate la o dimensiune unică a spațiului. Nu se poate să detașezi astfel cele două elemente primordiale, încât să poți călători numai pe una din fețele cuantumului spațiu-timp. Ce fel de energie ar fi necesară pentru un asemenea efort titanic și, mai ales, în ce cantitate?

Dar ***Mașina Timpului HGW*** nu ținea cont de astfel de probleme mărunte și continua să călătorească spre acele direcții din trecut și din viitor către care era trimisă. Din păcate, nu dispunea decât de un singur loc în incomoda cabină din lemn de stejar, placată cu plăci subțiri, dintr-un material plastic de origine necunoscută.

în cele din urmă, în anul 12.707 EC, ***Mașina Timpului HGW*** a fost trimisă singură, în cadrul unui experiment religios, în anul 0 al Erei Creștine. Când a revenit, conform programării, avea în cabină un personaj bărbos, îmbrăcat într-un fel de sac cenușiu din cânepă

și încălțat în saboți de lemn, care s-a recomandat simplu - Petru, după care a coborât cele trei trepte metalice, a făcut un gest curios cu degetele prin aer, trasând simultan o cruce, un oval și un pește, iar mașina... a dispărut, pur și simplu. Ochii savanților prezenți în sala experimentului, ai tehnicienilor de la întreținere, dar și ai reprezentanților clerului, s-au holbat neîncrezători la bărbatul care mirosea a transpirație și a rufărie murdară.

138

Steaua fulgurantă Aurel Cărășel

Petru s-a îndepărtat de soclul care servise drept pistă de plecare-sosire pentru ***HGW*** și a îndreptat către cei pre- zenți degetele mâinii drepte, ca pentru a-i binecuvânta. A spus ceva, în latină, despre risipa inutilă de energie din acest tărâm al viitorului îndepărtat, despre erezia tentativei de a călători în timp, fără a urma căile esențiale ale religiei, apoi a decretat clădirea în care se găseau drept Templu al Regăsirii Dumnezeiești și i-a întrebat dacă știau unde se găsea o oarecare Maria Luisa Ergonal Aspazia.

Maria, a clătinat el din cap, soția Domnului Dumnezeu Elohim, pentru care acesta a construit lumea cu tot ceea ce se găsea în ea, inclusiv HGW-ul, care urma să o aducă în acel viitor în care Fiul Lor trebuia să devină stăpânul acelui sector de Univers. Și Petru a întins degetul arătător și totul s-a transformat într-o pată neagră.

Centrul Urban Delos s-a prăbușit în ruine, în anul 12.122 EC, când revolta ateilor împotriva fanaticilor religioși a zguduit întreg continentul afro-american, producând o sută de milioane de victime și făcând să colapseze economia mondială. Un asistent universitar, Charles Fourrier de Loventhal, a declarat că a descoperit, în subsolul unei bisericii incendiate, o mașinărie ciudată, cu înscrisuri străvechi pe plăcuțele de aramă fixate pe exterior. Dar nimeni nu a luat în

considerare declarația sa și anul s-a încheiat prin abolirea puterii papale de către Guvernul Federal și prin instaurarea primului an al Erei Antire- ligioase din istoria umanității.

139

Legendele C'merilor

Moara a fost inventată în 12608 EC. Din cauza uraganului stelar de la mijlocul mileniului al XIII-lea, când au fost distruse aproape în totalitate elementele de stocare magnetică din întregul Sistem Sol, numele creatorului ei s-a pierdut. După cum pierdută a fost și motivația straniei sale denumiri.

Legendele C'merilor, deși desconsiderate public și ținute la periferia cunoașterii de Poliția Inteletronică, vorbesc despre existența unui grup de clone, mufate la un sistem cerebral nonuman, care au avut ambiția de a se eternaliza cu ajutorul **morii.** în prezent, nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu ei, deoarece niciun semn simbolic, imagine sau informație standard nu a rămas pe undeva, nici măcar în memoriile auxiliare clasice - pe hârtie, pe lemn și pe piatră, păstrate în Relicvarul Selenar.

Moara a conceput, în anul 12993 EC, primul sistem virtual de receptare, stocare și punere în condiție de funcționare a *sufletului uman,* numit în termeni tehnici **corporalis.**

Alfred Basta da Quino Vesperal demonstrase, cu exact un secol mai devreme, că psihicul uman este o structură

140

Steaua fulgurantă polifuncțională, alcătuită din suflet, inteligență motrice, inteligență intelectuală

și memorie bios. Dintre toate aceste elemente, singurul cu adevărat important era componenta ***suflet,*** un element misterios, imposibil de supus vreunuia dintre tipurile de analiză cunoscute în vremea sa. O dată reușită stocarea sa, celelalte trei componente puteau fi reconstituite cu ajutorul sistemelor convenționale de IA. Aproape-nemurirea devenea, astfel, un vis tangibil.

Primul om ***stocat a*** fost, cum era și firesc, Da Quion Vesperal, fondatorul primeia dintre cele cinci secții ale Casei de Viață după Viață.

în prezent, există 13 mii de miliarde de ființe ***stocate,*** în toate cele 998 de sisteme planetare colonizate. Conform contractului Bios, semnat înainte de a-și încredința sufletul specialiștilor, fiecare ființă umană are dreptul la 1000 de existențe, într-un interval de un miliard de ani. După care trebuie să intre definitiv în Marea Uitare.

Iar **moara** continuă să se învârtească și să furnizeze aproape-nemurire pe gratis.

141

Cronos Bulevard

Unul dintre Marii Preoți ai religiei Science Fiction, devenită importantă la sfârșitul Mileniului II, Isaac Asimov, a scris într-una din cărțile sale de interpretare a cultului, intitulată „Zeii înșiși", că gândirea umană despre Zei se poate reduce la un singur, dar

omnipotent cuvânt - **frică,** înainte să închidă ochii, la o vârstă destul de înaintată pentru acele vremuri, un ucenic apropiat l-a întrebat dacă a înțeles sensul acelui cuvânt extraordinar. Iar el a răspuns doar atât: „Zeii înșiși tremură".

în anul 14.245 EC, omenirea însăși a început să tremure și și-a adus aminte de cuvintele demult uitatului ei profet. Pe continentul Unamerikha, la numai câteva sute de pași de Singurul Fluviu, în cea de-a treia și ultima Noapte de Palan, din cerurile negre a coborât o bandă sclipitoare, care s-a răsucit de mai multe ori, până să-și înfigă unul din capete în pământ, iar pe celălalt să și-l piardă în nori.

în acel îndepărtat mileniu, pe Therra locuiau și lucrau aproximativ douăzeci de milioane de specialiști în desig- nul spațial și în întreținerea atmosferei. Așa că, până ca

primele sonde de studiu să ajungă în zonă, au trecut mai bine de trei decade neconventionale. Informațiile trans- mise de acestea au determinat însă construirea unui poligon de cercetare, în cel mai scurt timp, iar teleportările dinspre principalii sateliții tehnici ai Sistemului au epuizat întreaga energie afectată acestora pentru mai mulți ani.

Era vorba despre o bandă dintr-un aliaj metalic necunoscut, lată de cinci metri, cu marginile ușor ridicate, asemenea unui jgheab. Nu putea fi afectată de niciun fel de obiect material, substanță chimică stabilă sau instabilă ori energie convențională. Practic, nu răspundea informațional la niciun stimul, oricât de sofisticat. Singurul lucru care a putut fi determinat a fost existența unei energii de foarte joasă frecvență, care înconjura banda ca un aluat și care avea o semnătură teribil de cunoscută pentru astrofizicieni - aceea a energiei cosmice

reziduale.

După 67 de ani standard, interesul a început să scadă, iar lipsa de rezultate a făcut ca zona să fie sigilată și, momentan, abandonată. Un *monitor operațional* a fost fixat la fața locului, pentru orice eventualitate, într-un punct stâncos, numit Ochi-de-vultur.

Un sfert de secol mai târziu, *monitorul* transmitea către bază, în locul obișnuitei imagini răsucite și vag fosforescente a benzii, chipul aspru al unor soldați înarmați cu arcuri, săbii și sulițe coborând, ca pe un bulevard comod, spre sol. în câteva fracțiuni de secundă, lA-ul de la co-

manda punctului operațional a identificat, după îmbrăcăminte și armament, timpul de origine - Frigia preper- sană. Numai că soldații care urlau și azvârleau în vânt cu săgeți nu păreau chiar... umani. Pe lângă faptul că aveau trei brațe, cele două chipuri așezate spate la spate, pe același gât, stârnea coșmaruri oricărui privitor. Trei drone de securitate au fost expediate imediat în sector, i-au învăluit într-o plasă energetică, după care i-au transportat într-un laborator medical pentru cercetare avansată.

Câteva luni de la acest prim contact cu „locuitorii" de la celălalt capăt al benzii (ce se plimba liberă prin cer), pe suprafața înclinată și-au făcut apariția soldații a două cohorte romane, pe care lA-ul i-a identificat ca aparținând Regatului Romei, de sub domnia lui Lucius Tarquinius Superbus. Soldați înalți de aproape 4 metri, cu degetele de la mâini și de la picioare acoperite cu o pieliță groasă, vânătă, pieliță care cobora dinspre coate spre genunchi, unde era prinsă printr-un cartilagiu elastic. Cu toată intervenția rapidă a dronelor, aproape 30 de soldați și-au luat zborul de pe bandă, cu câteva clipe înainte de întinderea plasei energetice și s-au îndreptat către munții din zare. Din acel motiv, întregul spațiu monitorizat a fost pus sub

supravegherea unui satelit, specializat în protecție activă, care a instaurat *regimul de captură înainte de apariție.* Și treaba a mers. O vreme.

Mai întâi, au fost capturați **polifemii gemeni,** o hoardă de uriași siamezi, legați între ei în zona palmelor și având

fiecare câte un ochi uriaș în mijlocul frunții. Conform determinărilor primare, proveneau de pe ultimele rămășițe ale continentului unic Pangea, din acea zonă temporală, indeterminată cu precizie, în care un meteorit cu diametrul de 10 km a lovit Pământul, provocând prima noapte catastrofică, având durata de peste trei ani de zile. Uriași... siamezi, însă?

Apoi au urmat *carele de luptă hitite,* adevărate mașini ale morții și distrugerii, coborând într-o cavalcadă nebună pe banda neclintită de metal. Când au fost oprite în plasa gravitațională, s-a constatat că, de fapt, soldații erau adevărați centauri, trunchiuri umane așezate pe corpuri de armăsari superbi, având un șir de ochi de jur-împrejurul taliei. Până să cadă în somnul hipnotic, soldații au răcnit într-una numele regelui sau zeului lor, preaputer- nicul, neînvinsul și eternul Mursili.

Noaptea Pământului, cea mai mare sărbătoare istorică din Sistemul Sol, a adus din neștiut două escadroane de **amazoane-liliac,** femei superbe, îmbrăcate în piei de animale cameleonice, cu arcuri de doi metri pe spate și lăncii lungi, din bambus, în cumpănire, la șold. Toate aveau părul blond și ochii albaștri, trăsăturile foarte regulate, iar din umeri le creșteau aripi lungi din piele, susținute de o osatură ușoară și aparent fragilă. Când primele rânduri s-au încâlcit în plasa gravitațională, celealte și-au desfăcut

aripile imense, au prins sub ele curenții de aer ascendenți ai începutului de noapte și au urcat imediat spre cerul

tăcut, dispărând în plafonul de nori cirrus, dar nu înainte de a împăna locurile de sub ele cu zeci de săgeți cu vârful otrăvit.

Le-au urmat **lăncierii-Kopesh,** care luptaseră sub poruncile faraonului egiptean Amenohotep, bărbați atletici, îmbrăcați într-o fustă scurtă, albă, cu o tunică din plasă metalică, și înarmați cu două lănci scurte, cu vârfurile foarte late și ascuțite. Fascinant la ei era capul de șacal, cu botul negru și urechile ascuțite, ridicate. Strigau unii la alții cu apelativul Anubis și, când s-au văzut capturați în dispozitivul de siguranță, s-au măcelărit unii pe alții, cu o eficientă uluitoare. »

Au fost apoi **pedestrașii burgunzi-cu-picioare-de- broască,** aflați sub porunca regelui Richard Justițiarul, **călăreții-fără-cap,** hunii teribili ai lui Attila neînfrântul, **mirmidonii** semizeului Ahile din Fthia, prin a căror țeastă rasă și străvezie se puteau vedea circumvoluțiunile cerebrale, teribilii **soldați-andreizi** ai despotului Hitler, **pirații-cu branhii-de-rechin,** comandați de amiralul Francis Drake...

In anul 14.449, întregul spațiu utilitar săpat în gheața satelitului natural Iapetus fusese folosit pentru depozitarea zecilor de mii de ***luptători-neconformi-cu-realita- tea,*** care fuseseră criogenizați și stocați pentru studiere.

Niciodată strania bandă metalică, apărută de nicăieri, nu a primit mai multe propuneri de denumiri, începând cu Drumul Zeilor și terminând cu Calea spre Iad. în cele

Steaua fulgurantă din urmă, a fost agreată o denumire despre care se știa dintru început că era eronată - Cronos Bulevard. Nu, în mod sigur, celălalt capăt al drumului nu se ramifica, asemenea unei rădăcini, într-o mulțime nenumărată de secvențe ale trecutului istoric al umanității. Dar sigur avea o legătură cu el.

Rangkook

de Constantin D. Pavel

"Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!"

"Un personaj principal de care te îndrăgostești și abia aștepți să-i savurezi fiecare aventură în Zona Colonizată."

Cea dintâi nuvelă din seria Aventurilor detectivului spațial Ray Garren deCase, *Rangkook* te incită, te înfierbântă și te face să-ți dorești să călătorești printre stele.

în această carte, celebrul detectiv special este chemat să rezolve misterul dispariților unor turiști, pe una dintre cele mai luxuriante și impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook. Descoperirile pe care le face detectivul îl vor conduce alături de frumoasa Lolla, către aventuri cu totul și cu totul fabuloase!

Titlu: *Rangkook*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: # *5*
Comandați-o la: *www.selfcoach.ro*

Praf

de Florin Purluca

"O *poveste postapocaliptică*
scrisă cu o măiestrie desăvârșită!"

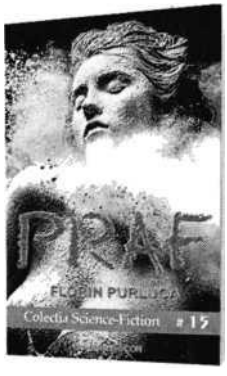

"Un personaj de care te îndrăgostești
din primele pagini și o atmosferă
creată atât de veridic încât simți
că ești acolo, în lumea în care
praful este atoatestăpânitor!"

"...s-a întâmplat într-un început de decembrie, într-o vreme în care copiii tânjeau a zăpezi și aroma Crăciunului, iar oamenii mari a gust de concedii și șuncă fiartă. A început să cadă agale, nestingherit de nimeni și nimic, praful cenușiu, moale și sfărâmicios, greu deloc și grațios ca puful de gâscă. La început au râs, au chicotit că nu știu care sfânt s-a pus pe grătărit fripturi grase și unsuroase. Dar gluma n-a ținut decât o vreme, pentru că praful cădea - și tot cădea, de nu se mai oprea - inexorabil, învelind lumea într-o plapumă de funingine."

Titlu: *Praf*
Autor: *Florin Purluca*
Nr. pag.: *144*
Colecția Science-Fiction: # *15*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Nerecurgerea la Forță si la amenințarea cu Forța

de Ovidiu Vitan

"Un volum care te ține cu sufletul la gură de la început și până la sfârșit!"

"Citești și aștepți să nu se mai termine; te îndrăgostești de personaje și le simți ca pe cei mai buni prieteni ai tăi."

Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța e o culegere de povestiri și nuvele science-fiction care te transpun, ca într-o teleportare lină, în universuri unde, invariabil, îți vei pune întrebări existențiale și vei pomi, avid, să cauți printre rânduri răspunsuri la ele.

Plin de o vioiciune a scrisului rar întâlnită la autorii români, cu o tehnică a dialogului incredibil de savuroasă, Ovidiu Vitan face ca textele sale să creeze dependență, acel tip de dependență pozitivă, menită să aducă senzația de frumos și sublim a sufletului la nivelul maxim!

Titlu: *Nerecurgerea la Forță sau la amenințarea cu Forța*
Autor: *Ovidiu Vitan*
Nr. pag.: *160*
Colecția Science-Fiction: # 3
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Scornituri spăimântătoare

de Constantin D. Pavel

"O *carte horror cu povești aproape adevărate!"*

"După ce am citit această carte, am ascuns-o cu mare teamă în spatele cărților din bibliotecă. Pur și simplu, vederea ei mă îngrozea de-a dreptul!"

O carte care te poartă, într-un stil pe alocuri jurnalistic și jovial, până la granițele întunecate ale groazei cele mai pure.

Culese de autor cu mare atenție, din diverse zone ale țării, "scorniturile spăimântătoare" pe care le vei descoperi între coperțile acestui volumaș te vor familiariza cu folclorul horror pur românesc, ce a înfricoșat zeci de generații de conaționali, strânși în serile de iarnă la gura sobelor, în șezători înspămân- tătoare!

Vei întâlni strigoi, fantome, draci, iele, chiar și extratereștri sau ființe care, altfel, nu pot fi în niciun fel explicate. Și toate poveștile au la bază un sâmbure de adevăr...

Titlu: *Scornituri spăimântătoare*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: *# 4*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

CUPRINS

Steaua fulgurantă 3
Meteorologie cosmică 17
Nemuritorii 21
Minerit cosmic 27
Zeul lithian 31
Lumea lui Malaporte 38
Steaua fulgurantă 42
Lumea blestemată a Portii 48
Olandezul zburător 49
Imperiul Oort 53
Fedaykin imperial 62
Marea Pată Roșie 68
Cazul Ogilvy 74
Galaxia Sudică 79
Lumi pasagere 85
Războiul Cruseean 92
Omul-facocer 98
Sporturi solariene 103
Curbura timpului 109
Mașina Timpului 116
Legendele C'merilor 119
Cronos Bulevard 120